

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Sheldon, Sidney - Cizinec v zrcadle.pdb

PDB Name: Sheldon Sidney-Cizinec v zrcadl
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.5.2007
Modification Date: 8.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Sidney Sheldon:
Cizinec v zrcadle

Úvod

Chceš-li se najít, nehleď do zrcadla.
Je tam jen stín, cizinec...
SILENIUS, ÓDY NA PRAVDU

Jednoho sobotního rána v listopadu roku 1969 došlo na palubě luxusního zaoceánského parníku Bretagne o nosnosti 55 000 tun, který se právě chystal plout z newyorského přístavu do Le Havru, k řadě podivných a nevysvětlitelných událostí.

Vedoucí stevard Claude Dessard, schopný a úzkostlivě pečlivý člověk, dohlížel, jak rád říkával, na „dokonale sešranou loď“. Během patnácti let, které na palubě Bretagne odsloužil, se nikdy nesetkal se situací, s níž by se nedokázal spolehlivě a rozvážně vypořádat. Když se uváží, že zaoceánský parník Bretagne byla francouzská loď, šlo o skutečně vysokou poklonu. Avšak právě ten den jako by se proti němu všechno spiklo. Pro jeho citlivou galskou pýchu bylo malou útěchou, že pozdější intenzivní pátrání americké a francouzské pobočky Interpolu a bezpečnostní složky lodi Bretagne nevedlo k žádnému přijatelnému vysvětlení neobyčejných událostí toho dne.

Protože osoby, jichž se události týkaly, byly známé, obletěla historka svět v rozhlasových zprávách; tajemství však zůstalo nerozluštěno.

Claude Dessard odešel od společnosti Cie. Trans-atlantique do výslužby a otevřel si v Nice bistro, kde ten podivný, nezapomenutelný listopadový den znovu a znovu probíral se svými štamgasty.

Začalo to tím, vzpomínal Dessard, že na loď doručili květiny od prezidenta Spojených států.

Hodinu před vyplutím přijela k přístavišti číslo 92 na dolním toku řeky Hudson úřední černá limuzína s poznávací značkou vlády. Z auta vystoupil muž v šedočerném obleku s kyticí třiceti šesti růží Sterling Silver. Došel k lodní lávce a vyměnil pár slov s Alainem Saffordem, důstojníkem ve službě. Květiny byly obřadně předány mladšímu palubnímu důstojníkovi Janinovi, který je odevzdal, a pak vyhledal Clauda Dessarda.

„Napadlo mě, že byste to možná rád věděl,“ hlásil Janin. „Růže od prezidenta pro paní Templeovou.“

Jill Templeová. V loňském roce se její fotografie objevovala na titulních stranách deníků a na obálkách časopisů od New

Yorku po Bangkok a od Paříže po Leningrad.

Claude Dessard si vzpomněl, jak četl, že podle posledního průzkumu veřejného mínění je nejobdivovanější ženou na světě a že spousta novorozených děvčat dostává jméno

Jill. Spojené státy měly vždycky své hrdinky. Nyní se jí stala Jill Templeová. Její odvaha a obrovská bitva, ve které zvítězila a pak ji ironií osudu prohrála, vzrušily celý svět. Byl to příběh velké lásky, který obsahoval všechny prvky klasického řeckého dramatu a tragédie.

Claude Dessard neměl Američany rád, v tomto případě však s potěšením udělal výjimku. Madame Templeovou nesmírně obdivoval. Byla - a to bylo od něj nejvyšší uznání - galante, uhlazeně zdvořilá. Rozhodl se, že dohlédne na to, aby měla na lodi dokonalou cestu.

Vrchní stevard odvrátil myšlenky od Jill Templeové a soustředil se na závěrečnou kontrolu seznamu pasažérů.

Byla tu obvyklá sbírka lidí, které Američané označují VLP

Tuhle zkratku pro velmi důležité osoby Dessard nenáviděl, zvláště proto, že Američané mají tak primitivní představy o tom, co dělá člověka důležitým. Všiml si, že manželka jednoho bohatého průmyslníka cestuje sama. Dessard se významně usmál a hledal na seznamu jméno černé fotbalové hvězdy Matta Ellise. Když je našel, spokojeně pokýval hlavou. Rovněž si se zájmem všiml, že dvě sousedící kajuty obývají významný senátor a jihoamerická striptérka Carlina Rocca, jejichž jména byla v nejnovějších zprávách dávana dohromady. Očima dál putoval po seznamu.

David Kenyon. Peníze. Obrovské množství peněz. Plavil se na

Bretagni už dřív. Dessard si vybavil hezkého, hodně opáleného, štíhlého muže s atletickou postavou.

Klidný, imponující člověk. Připsal za Kenyonovo jméno

K.S., což znamenalo kapitánův stůl.

Clifton Lawrence. Rezervace na poslední chvíli. Po tváři vrchního stevarda přeletěl stín. To je choulostivý problém. Co s Monsieur Lawrencem? Kdysi by si takovou otázku vůbec nekladl, protože by ho automaticky posadil ke kapitánovu stolu, kde by Lawrence všechny zasypával zábavnými anekdotami.

Clifton Lawrence byl herecký agent a ve své době zastupoval v zábavní branži mnoho významných hvězd. Ale běda, jeho dny pominuly. Zatímco kdysi vždycky trval na luxusním Princeznině apartmá, tentokrát si rezervoval jen jeden pokoj na dolní palubě. Samozřejmě první třídu, ale přesto... Claude Dessard si řekl, že se rozhodne až poté, co projde ostatní jména.

Na palubě byl i nějaký nepříliš významný člen královské rodiny, slavná operní zpěvačka a ruský romanopisec, který odmítl Nobelovu cenu.

Dessarda vyrušilo zaklepání na dveře. Vstoupil Antoine, jeden z vrátných.

„Ano - co je?“ zeptal se Claude Dessard.

Antoine se na něj díval slzícíma očima. „Nařídil jste, aby se kino zamklo?“

Dessard se zamračil. „O čem to mluvíte?“

„Myslel jsem, že jste to byl vy. Kdo jiný by to udělal?“

Před pár minutami jsem kontroloval, jestli je všechno v pořádku. Dveře byly zamčené. Vypadalo to, že v kině někdo je a promítá film.“

„V přístavu nikdy filmy nepouštíme,“ řekl Dessard přísně. „A ty dveře se nezamykají. Podívám se na to.“

Obvykle by Claude Dessard hlášení ihned prověřil, ale teď ho zaměstnávaly desítky posledních naléhavých drobností, které musel před vyplutím ve dvanáct hodin vyřídit.

Americké dolary mu nesouhlasily, jedno z nejlepších apartmá bylo omylem rezervováno dvakrát, a svatební dar, který objednal kapitán Montaigne, byl doručen na nesprávnou loď. Kapitán bude zuřit. Dessard se zastavil a naslouchal známému zvuku, který doprovázel start čtyř silných lodních turbín. Ucítil, jak Bretagne klouže od přístaviště a couvá do kanálu. Pak se znovu zabral do svých problémů.

Půl hodiny nato vstoupil stevard z horní paluby Léon.

Dessard netrpělivě vzhlédl. „Ano, Léone?“

„Promiňte, že vás ruším, ale myslím jsem, že byste měl vědět...“

„Hm?“ Dessard poslouchal jen na půl ucha, soustředěný na ožehavý úkol dokončit zasedací pořádek u kapitánova stolu na každý večer plavby. Kapitán nebyl člověk nadaný společenskou obratností a večeret každý den s pasažéry bylo pro něj utrpení. Dessard měl dohlédnout, aby skupina byla agréable, příjemná.

„Je to kvůli Madame Templeové...“ začal Léon.

Dessard ihned odložil tužku a vzhlédl bystrýma, malýma černýma očima. „Ano?“

„Před pár minutami jsem šel kolem její kabiny a slyšel jsem zvýšené hlasy a výkřik. Přes dveře nebylo dobře slyšet, ale vypadalo to, že říká: Tys mě zabil, tys mě zabil.“

Nechtěl jsem zasahovat, a tak jsem vám to přišel říct.“

Dessard přikývl. „To jste dobře udělal. Podívám se, jestli je v pořádku.“

Dessard hleděl za odcházejícím stevardem. Není možné, aby někdo ženě, jako je Madame Templeová, ublížil.

Dessardova galského smyslu pro galantnost se to hluboce dotklo. Nasadil si čepici k uniformě, mrknul do zrcadla na stěně a zamířil ke dveřím. Zazvonil telefon. Vrchní stevard zaváhal a pak ho zvedl. „Dessard.“

„Claude...“ To byl hlas třetího důstojníka. „Proboha, pošli dolů do kina někoho s hadrem, ano? Je tam spousta krve.“

Dessardovi se sevřel žaludek. „Hned,“ slíbil. Zavěsil, sehnal jednoho vrátného a pak vytočil číslo lodního lékaře.

„André? Tady je Claude.“ Snažil se mluvit nenuceně.

„Jenom mě napadlo, jestli se někdo nepříšel dát ošetřit. ...“

Ne, ne. Nemyslím pilulky proti mořské nemoci. Ten člověk by krvácel, možná silně. ... Aha. Díky.“ Dessard zavěsil a byl čím dál neklidnější. Vydal se z kanceláře k apartmá Jill Templeové. Cestou došlo k další zvláštní události. Když dorazil na palubu, ucítil, že se rytmus pohybu lodi mění. Pohlédl na moře a viděl, že jsou u majákové lodi

Ambrose, kde opustí pilotní člun a parník vypluje na otevřený oceán. Místo toho Bretagne zpomalovala a zastavila se. Dělo se něco mimořádného.

Dessard spěchal k zábradlí a pohlédl dolů.

Pilotní člun přirazil k nákladovému poklopu Bretagně a dva námořníci na něj z parníku vykládali nějaká zavazadla.

Dessard viděl, že z poklopu vylezl i jeden cestující.

Zahlédl pouze jeho záda, ale byl přesvědčen, že se v jeho identifikaci mýlí. To prostě nebylo možné. To, že cestující opouští loď tímto způsobem, bylo vlastně tak mimořádné, že hlavní hospodář pocítil frisson, mrazivý pocit strachu.

Obrátil se a spěchal k apartmá Jill Templeové. Na jeho klepání nikdo neodpovídal. Zaklepal znovu, tentokrát hlasitěji.

„Paní Templeová... Tady je Claude Dessard, vrchní stevard. Mohu vám nějak pomoci?“

Opět se neozvala žádná odpověď. Teď už Dessardův vnitřní varovný systém křičel. Instinkt mu napovídal, že došlo k něčemu hroznému. Měl zlou předtuchu, že to nějak souvisí s touto ženou. Hlavou mu vířila řada divokých, fantastických myšlenek. Zavraždili ji nebo unesli nebo... Zkusil kliku dveří. Nebyly zamčené. Dessard je pomalu otevřel. Jill Templeová stála zády k němu na opačném konci kajuty a vyhlížela kruhovým okénkem ven. Dessard chtěl promluvit, ale její strnulá nehybnost ho zarazila. Chvilí trapně stál a uvažoval, jestli se má tiše vytratit, když kajutu náhle naplnil děsný, ostrý zvuk, jaký vydává trpící zvíře. Bezmocný před takovou hlubokou osobní bolestí Dessard opustil kajutu a opatrně za sebou zavřel dveře.

Chvilí stál venku a naslouchal nářku beze slov, který se ozýval uvnitř. Pak se hluboce otřesen obrátil a vydal se ke kinu na hlavní palubě. Před kinem utíral vrátný stopy krve.

Mon Dieu, pomyslel si Dessard. Co přijde dál? Zkusil dveře kina. Byly odemčené. Vstoupil do velkého, moderního

hlediště pro šest set cestujících. Hlediště bylo prázdné. Z náhlého popudu vykročil k promítací kabině.

Dveře byly zamčené. Klíče měli pouze dva lidé, on a promítač.

Dessard odemkl dveře a vešel dovnitř. Všechno vypadalo normálně. Přistoupil ke dvěma 35 milimetrovým promítačkám Century a položil na ně ruce.

Jedna z nich byla teplá.

V ubikacích posádky na palubě D vyhledal promítače, který se dušoval, že o tom, že se v kině promítalo, nic neví.

Zpáteční cestu do kanceláře si Dessard zkrátil kuchyní.

Zastavil ho rozružený vrchní kuchař. „Podívejte se na to,“ vyběhl Dessarda. „Jen se podívejte, co nějaký pitomec udělal!“

Na mramorovém cukrářském stole ležel překrásný šestipatrový svatební dort s křehkými figurkami nevěsty a ženicha z cukrové vaty na vrcholku.

Hlavička nevěsty byla rozbitá.

„V tu chvíli,“ říkával Dessard napjatým návštěvníkům bistra, „jsem věděl, že se stane něco hrozného.“

KNIHA PRVNÍ

V roce 1919 byl Detroit ve státě Michigan nejúspěšnější průmyslové město na světě. První světová válka skončila a Detroit sehrál významnou roli při vítězství Dohody tím, že jí dodával tanky, nákladní vozy a letadla. Teď, když německé ohrožení pominulo, automobilky vyvinuly energii, aby přeorganizovaly výrobu znovu na auta. Brzy se vyráběly, sestavovaly a odesílaly čtyři tisíce automobilů denně. Z celého světa přicházely kvalifikované i nekvalifikované pracovní síly a hledaly zaměstnání v automobilovém průmyslu. Italové, Irové, Němci - jejich příliv neustával. Mezi přistěhovalci se objevil i Paul Templarhaus a jeho žena Frieda. Paul býval v Mnichově řeznickým učněm. Za Friedino věno emigrovali do New Yorku a Paul si otevřel řeznictví, které brzy vykazovalo schodek.

Pak se přestěhoval do St. Louis, pak do Bostonu a nakonec do Detroitu, a v každém městě velkolepě zkrachoval. Období všeobecného obchodního rozkvětu a rostoucího blahobytu znamenalo větší poptávku po mase, a přesto se Pavlu Templarhausovi podařilo přijít o peníze všude, kde si krám otevřel. Byl dobrý řezník, ale beznadějně neschopný obchodník. Popravdě ho víc zajímalo psát poezii než vydělávat peníze. Trávil hodiny vymýšlením rýmů a poetických obrazů. Sepisoval je na papír a poslal novinám a časopisům, ale žádné jeho veledílo nekoupily. Pro Pavla nebyly peníze důležité. Poskytoval úvěr každému a zpráva o tom se rychle rozšířila: když nemáte peníze a chcete nejlepší maso, běžte k Pavlu

Templarhausovi.

Pavlova žena Frieda byla nehezka dívka, která neměla s muži žádnou zkušenost, dokud se neobjevil Paul a požádal ji - nebo spíš, jak se slušelo, jejího otce - o ruku. Frieda na otce naléhala, aby Pavlovu nabídku přijal, ale starý pán nepotřeboval přemlouvat, protože měl panický strach, že mu Frieda zůstane na krku až do konce jeho života. Dokonce jí zvýšil věno, aby mohla s manželem odjet z Německa do Nového světa.

Frieda se do svého manžela na první pohled plaše zamilovala. V životě žádného básníka neviděla. Paul byl štlhlý a vypadal oduševněle, měl světlé, krátkozraké oči a ustupující vlasy a Friedě trvalo měsíce, než uvěřila, že tenhle hezký mladý muž opravdu patří jí. O vlastním zjevu si nedělala žádné iluze. Měla podsaditou postavu tvaru ohromné koule nevařeného bramborového těsta. Nejhezčí na ní byly živé, modré oči barvy hořců, ale zbytek obličeje jako by patřil někomu jinému. Nos byl dědečkův, veliký a bambulovitý, čelo strýcovo, vysoké a šikmé, brada otcova, hranatá a pevná. Někde uvnitř byla Frieda krásné mladé děvče, chycené do pasti obličeje a těla, kterým ji v jakémsi podivném žertu obdařil Bůh. Lidé však viděli jen odpudivý zevnějšek. Až na Paula. Jejího Paula. Ještě že nevěděla, že pro Paula spočívá její přitažlivost ve věnu, které pro něj znamená únik od krvavých půlek hovězího a vepřových mozků. Snil o tom, že se jako řezník osamostatní a vydělá tolik peněz, aby se mohl věnovat jen své milované poezii.

Na líbáňky jeli do hostince pod krásným starým hradem na rozkošném jezeře, obklopeném lukami a lesy. Frieda v duchu předem probírala svatební noc snad stokrát. Paul zamkne dveře a obejmě ji a bude mumlat sladké něžnosti a přítomně bude svlékat. Jeho rty vyhledají její a pak budou pomalu klouzat po jejím nahém těle, tak jak to dělají ve všech těch malých zelených knížkách, které potají četla. Jeho úd bude tvrdý, vztyčený a pyšný, jako německý prapor, a Paul ji odnese k posteli (možná by bylo bezpečnější, kdyby ji k ní doprovodil), a něžně ji na ni složí. Mein Gott, Friedo, řekne. Miluju tvoje tělo. Nejseš žádná vyzábělá holčička. Máš tělo opravdové ženy.

Skutečnost jí však otřásla. Pravda, když přišli do pokoje,

Paul zamkl. Dál už se realita s jejím snem rozcházela.

Frieda viděla, jak si Paul rychle svléká košili a odhaluje dlouhý, tenký, holý hrudník. Pak si stáhl kalhoty. Mezi nohama mu visel zplhlý, malinký penis, zakrytý předkožkou. V žádném případě se nepodobal těm vzrušujícím obrázkům, které Frieda viděla. Paul se natáhl na postel a čekal na ni a Frieda si uvědomila, že předpokládá, že se svlékne sama. Pomalu začala odkládat šaty. Dobře, rozměr ještě není všechno, uvažovala. Paul bude báječný mileneček. O chvíli později se rozechvělá nevěsta přidala k ženichovi na manželském loži. Čekala, že jí řekne něco romantického, ale Paul se na ni překulil, vnikl do ní a po několika prudkých pohybech se zase odvalil. Pro ohromenou nevěstu skončilo milování dřív, než začalo. Paul nabyl své předchozí sexuální zkušenosti s mnichovskými prostitutkami a málem se už natahoval po penězence, když si uvědomil, že od nynějška za to nemusí platit. Teď už to má zadarmo. Ještě dlouho poté, co Paul usnul, Frieda ležela a snažila se nemyslet na své zklamání. Sex není všechno, říkala si. Paul bude báječný manžel.

Ukázalo se, že i v tom se mýlila.

Brzy po líbáňkách začala Frieda vidět Paula v realističtějším světle. Byla vychována podle německé tradice jako Hausfrau, hospodyně, a tak manžela bez námitek poslouchala, ale hloupá zdaleka nebyla. Paula nezajímalo v životě nic,

leda jeho básničky, a Frieda si začala uvědomovat, že jsou moc špatné. Nemohla si pomoci, ale zjišťovala, že Paulovi toho schází velice mnoho téměř v každé oblasti, na kterou jen pomyslí. Kde byl Paul nerozhodný, byla Frieda pevná, počínal-li si v obchodě hloupě, jednala ona chytře. Zpočátku nečinně seděla a tiše trpěla, zatímco hlava rodiny svou dobromyslnou pošetilostí promarněovala její pěkné věno. Když se přestěhovali do Detroitu, Frieda to už nevydržela. Jednoho dne vpochozovala do manželova řeznictví a převzala pokladnu. A jako první věc vyvěsila ceduli: NA UVĚR NEPRODÁVÁME. Manžel se zděsil, ale to byl teprve začátek. Frieda zvýšila ceny masa a začala inzerovat, zaplavovala sousedy letáky a obchod se přes noc rozrostl. Od té chvíle to byla Frieda, kdo dělal všechna důležitá rozhodnutí, a Paul se jim podřizoval.

Ze zklamané Friedy se stal despota. Objevila v sobě talent organizovat věci i lidi a byla neoblomná. To ona rozhodovala, jak se budou jejich peníze investovat, kde budou žít, kde trávit dovolenou a kdy je čas mít dítě. Jednoho večera oznámila svůj úmysl Paulovi a přiměla ho na tom pracovat. Nebohý muž se málem nervově zhroutil. Obával se, že příliš sexu podlomí jeho zdraví, ale Frieda byla velice odhodlaná. „Strč ho do mě,“ nařídila. „Copak můžu?“ protestoval Paul. „Nemá zájem.“

Frieda popadla jeho scvrklý malý penis a stáhla mu předkožku, a když se nic nestalo, vzala ho do úst - „Mein Gott! Friedo! Co to děláš?“ - až nakonec proti Paulově vůli ztvrdl, a ona si ho vložila mezi nohy, a Paulovo sperma bylo v ní.

Tři měsíce poté, co začali, sdělila Frieda manželovi, že si může odpočinout. Byla těhotná. Paul chtěl holčičku, Frieda chlapce, a tak nikoho z jejich přátel nepřekvapilo, že dítě byl chlapec.

Frieda rozhodla, že se narodí doma za asistence porodní báby. Všechno proběhlo hladce. Pak se ale ti, kdo se shromáždili kolem postele, ulekli. Novorozeně bylo v každém ohledu normální, až na penis. Chlapečkovo přirození bylo ohromné a mezi jeho nevinnými stehýnky se houpalo jako předimenzovaný, nadměrný přívěsek.

Jeho otec takhle stavěný není, pomyslela si Frieda s prudkou pýchou.

Pojmenovala ho Tobias po jednom radním ze sousedství. Paul řekl Friedě, že převezme chlapcovu výchovu.

Koneckonců je to otcova úloha.

Frieda ho vyslechla, usmála se a zřídka mu dovolila pobývat v blízkosti dítěte. Chlapce vychovala sama. Vládla mu germánskou péstí a neobtěžovala se jednat s ním v rukavičkách. V pěti letech byl Toby hubené dítě s vytáhlými nohama, zamyšleným obličejem a jasnými, hořcově modrými očima své matky. Matku zbožňoval a žil po jejím uznání. Chtěl, aby ho zvedala a držela na svém širokém, měkkém klíně a on jí mohl zabořit hlavu do prsou. Ale Frieda na nic takového neměla čas. Byla pořád v jednom kole, aby vydělala rodině na živobytí. Malého Tobyho milovala a rozhodla se, že z něj nevyroste slaboch, jako je jeho otec. Ve všem, co Toby dělal, vyžadovala Frieda dokonalost. Když začal chodit do školy, dohlížela na jeho domácí úkoly a pokud si s nějakou úlohou nevěděl rady, napomínala ho: „No tak, chlapče, vyhrň si rukávy!“

A stála nad ním, dokud problém nevyřešil. Čím tvrdší vůči němu byla, tím víc ji miloval. Chvěl se při pomýšlení, že by s ním nebyla spokojena. Rychle trestala a zřídka chválila, ale měla dojem, že je to pro Tobyho dobro. Od první chvíle, kdy ji syna vložili do náruče, věděla, že z něj jednou bude slavný a významný muž. Nevěděla jak, nebo kdy, ale byla si jistá, že k tomu dojde. Jako by jí to do ucha pošeptal Bůh. Ještě než byl Toby dost starý, aby to pochopil, mu Frieda vyprávěla o jeho budoucí velikosti a nikdy s tím nepřestala. A tak mladý Toby vyrostl s vědomím, že se proslaví, ale neměl tušení čím nebo proč. Jenom věděl, že jeho matka se nikdy nemylí.

K nejšťastnějším Tobyho okamžikům patřilo, když seděl v obrovské kuchyni a psal úkoly a matka stála u velikánského staromódního sporáku a vařila. Dělávala božsky voňavou, hustou tmavou fazolovou polévku, v níž plavaly celé párky, a velké mísy šťavnatých klobás a nadýchané bramborové lívance s hnědou kůrčičkou. Nebo stávala uprostřed kuchyně u velikého pultu na sekání masa a tlustými, silnými rukama zadělávala těsto, sypala na ně lehký poprašek mouky a zázračně je přetvářela v ovocné Pflaumenkuchen či Apfelkuchen, na něž se sbíhaly sliny. Toby k ní chodil a prudce ji objímal kolem širokého těla a obličej mu přitom dosahoval jen k jejímu pasu. Její dráždivý pižmový ženský pach se stal součástí všech těch vzrušujících kuchyňských vůní a probouzel v něm spontánní sexualitu. V takových chvílích by byl rád pro ni zemřel. Až do konce života v něm vůně jablek, dušených na másle, vyvolávala okamžitou, živou vzpomínku na matku.

Když bylo Tobymu dvanáct let, přišla k ním jednou odpoledne na návštěvu Durkinová, klepna ze sousedství. Paní Durkinová měla kostnatý obličej, černé, neklidné oči a jazyk, který se nikdy nezastavil. Když odešla, Toby ji napodobil tak, že matka řvala smíchy. Toby měl dojem, že ji poprvé v životě slyší se smát. Od té doby hledal způsoby, jak ji pobavit. Skvěle napodoboval zákazníky v řeznictví, učitele a spolužáky a matka propukala v bouři smíchu.

Nakonec objevil, jak získat matčinu pochvalu.

Dělal zkoušku do školní hry Bezvýznamný David a dostal hlavní roli. Při premiéře seděla matka v první řadě a tleskala synovu úspěchu. Tehdy Frieda poznala, jakým způsobem se Boží slib naplní.

Byla raná třicátá léta, počátek krize, a kina v celé zemi zkoušela všechny možné způsoby, jak zaplnit prázdná sedadla. Rozdávala jídla a rádia, pořádala večery hazardních her, najímala flašinetáře, aby doprovázeli zpívající publikum. Také organizovala soutěže amatérů. Frieda pečlivě prohlížela kulturní rubriku novin a hledala, kde se soutěže konají. Pak na ně Tobyho vodila a seděla v hledišti a Toby imitoval Al Jolsona a Jamese Cagneyho a Eddieho Cantora a Frieda vykřikovala: „Mein Himmel! Ten kluk má ale talent!“ Toby téměř pokaždé získal první cenu.

Vytáhl se, ale pořád byl hubený, vážné dítě s bezelstnými, jasně modrými očima, zasazenými v andělském obličejíku. Člověk se na něj díval a okamžitě ho napadlo: nevinnost. Když lidé Tobyho viděli, chtěli ho obejmout, přivinout k sobě a chránit ho před životem.

Milovali ho a na jevišti mu tleskali. Tehdy Toby pochopil, k čemu je předurčen; bude z něj hvězda, kvůli matce a kvůli

Bohu.

Tobyho pohlavní touha se probudila, když mu bylo patnáct. Onanoval v koupelně, jediném místě, kde měl jistotu soukromí, ale to mu nestačilo. Potřeboval dívku.

Jednou večer ho Clara Connorsová, vdaná sestra jeho spolužačky, vezla z jakési pochůzky, kterou dělal pro matku. Clara byla hezká blondýnka s velkými nadry, a jak Toby vedle ní seděl, dostavila se mu erekce. Nervózně sunul ruku ke Clařinu klínu a začal jí šmátrat pod sukní, připraven okamžitě se stáhnout, kdyby vykřikla.

Claru to spíš pobavilo, než rozzlobilo, ale když Toby vytáhl penis a ona uviděla, jak je veliký, pozvala ho následující odpoledne k sobě domů a zasvětila ho do rozkoši sexu. Byl to úžasný zážitek. Místo namydlené ruky nalezl Toby měkké, teplé útočiště, které pulsovalo a chňapalo po jeho údu. Při Clařiných vzdeších a výkřicích se znovu a znovu ztopořoval, takže měl orgasmus za orgasmem, aniž opustil teplé, vlhké hnízdečko. Jeho veliký penis mu byl vždy zdrojem tajného zahanbení. Teď se najednou stal jeho pýchou. Clara si ten úkaz nenechala pro sebe a Toby brzy obsluhoval půl tuctu vdaných žen z okolí.

Během následujících dvou let se Tobymu podařilo zbavit panenství téměř polovinu děvčat ze třídy. Někteří jeho spolužáci byli fotbaloví hrdinové, hezčí než on nebo bohatí, ale zklamali tam, kde měl Toby úspěch. Byl ten nejzábavnější, nejroztomilejší chlapec, jakého kdy děvčata viděla, a jeho nevinnému obličejí a zamyšleným modrým očím nebylo možné říci ne.

Když byl osmnáctiletý Toby v posledním ročníku střední školy, zavolali ho do ředitelny. V místnosti byla

Tobyho zachmuřená matka, vzlykající šestnáctiletá katolička

Eileen Heneganová a její otec, policejní seržant v uniformě. V okamžiku, kdy Toby vstoupil do ředitelny, věděl, že má velký průšvih.

„Přejdu rovnou k věci, Toby,“ prohlásil ředitel. „Eileen je těhotná. Říká, že otcem dítěte jseš ty. Měl jsi s ní pohlavní styk?“

Tobymu náhle vyschlo v ústech. Jediné, na co dokázal myslet bylo, jak se to Eileen líbilo, jak sténala a chtěla ještě. A teď tohle.

„Odpověz, ty parchante!“ zařval Eileenin otec. „Dotkl ses mé dcery?“

Toby kradmo pohlédl na matku. To, že je svědkem jeho hanby, mu vadilo víc než co jiného. Zklamal ji a zostudil.

Jeho chování ji určitě odpuzuje. Rozhodl se, že jestli se z tohoto někdy dostane, jestli mu Bůh pomůže a sešle nějaký zázrak, už nikdy se žádná dívka nedotkne, co živ bude. Půjde rovnou k doktorovi a nechá se vykastrovat, aby už na sex nikdy ani nepomyslel, a...

„Toby...“ To promluvila matka a hlas měla příkrý a chladný. „Byl jsi s touhle dívkou v posteli?“

Toby polkl, nadechl se a zamumlal: „Ano, mámo.“

„Tak se s ní oženíš.“ Řekla to tak, že se nedalo protestovat.

Pohlédla na vzlykající děvče s naběhlými očima. „Je to, cos chtěla?“

„A-ano,“ plakala Eileen. „Já Tobyho miluju.“ Obrátila se k Tobymu. „Donutili mě to říct. Já jim tvoje jméno nechtěla prozradit.“

Její otec, policejní seržant, oznámil: „Mé dceři je teprve šestnáct. Podle zákona jde o pohlavní zneužití. Mohl by jít na zbytek toho svýho mizernýho života do vězení. Ale jestli se s ní ožení...“

Všichni se obrátili k Tobymu. Znovu polkl a řekl: „Ano, pane. Já - je mi líto, že se to stalo.“

Jeli domů mlčky. Toby seděl vedle matky celý nešťastný, věděl, jak ji zranil. Teď si bude muset najít místo, aby Eileen a dítě uživil. Asi bude muset jít do řeznictví a na své sny, na všechny plány o budoucnosti zapomenout.

Když dorazili domů, řekla matka: „Pojď nahoru.“

Toby ji následoval do svého pokoje a připravoval se na kázání. Viděl, že vyndala kufr a balí mu oblečení. Zmateně se na ni díval. „Co děláš, mámi?“

„Já? Já nedělám nic. Ty děláš. Jedeš pryč.“

Zastavila se a obrátila se k němu. „Myslíš snad, že tě nechám zahodit se s tou nickou? Měls ji v posteli a ona čeká dítě. To dokazuje dvě věci - že jseš normální a ona je hloupá. Ne, ne - mého syna nikdo nevláká do manželství.“

Bůh určil, aby z tebe byl velký člověk, Toby. Půjdeš do

New Yorku a až z tebe bude slavná hvězda, pošleš pro mě.“

S potlačovanými slzami se jí vrhl do náruče a ona ho přitiskla na svou mohutnou hrud' a kolébala ho. Při pomýšlení, že ji opustí, se Toby náhle vyděsil a cítil se ztracený. A zároveň ho vzrušovalo a rozjařovalo, že začne nový život.

Dostane se do showbusinessu. Bude z něj hvězda, bude slavný.

Jeho matka to předpověděla.

1.

V roce 1939 byl New York divadelní Mekkou. Krize skončila.

Prezident Franklin Roosevelt slíbil, že není čeho se bát, leda samotného strachu, že Amerika bude nejúspěšnější zemí na světě, a tak tomu i bylo. Každý měl peníze k utrácení. Na Broadwayi se hrálo třicet her a vypadalo to, že všechny budou mít velký úspěch.

Toby přijel do New Yorku se stovkou dolarů, které mu dala matka. Věděl, že zbohatne a proslaví se. Pošle pro matku a budou bydlet v krásném ateliérovém bytě a ona bude chodit každý večer do divadla, aby viděla, jak mu obecenstvo tleská. Mezitím si musel najít nějaké zaměstnání.

Zašel ke vchodům pro herce všech broadwayských divadel a vyprávěl o amatérských soutěžích, které vyhrál, a jak je talentovaný. Vyhodili ho. Během týdnů, kdy šáňel zaměstnání, se Toby vkrádal do divadel a nočních klubů a sledoval špičkové umělce, zejména komiky. Viděl

Bena Bluea a Joes E. Lewise a Franka Faye. Věděl, že jednou bude lepší než oni všichni dohromady. Protože mu došly peníze, vzal mytí nádobí. Matce telefonoval každou neděli ráno, kdy byly sazby nižší. Pověděla mu o rozruchu, který vyvolal jeho útěk. „Měls je vidět,“ vykládala. „Každý večer sem jezdí policie. Podle toho, jak se chovají bys mýsl, že jsme všichni gangsteři. Pořád se ptají, kde jseš.“

„Co jim říkáš?“ ptal se Toby neklidně.

„Pravdu. Že ses vyplížil v noci jako zloděj, a jestli tě někdy dostanu do rukou, že ti osobně zakroutím krkem.“

Toby se hlasitě zasmál.

V létě se mu podařilo najít práci pomocníka kouzelníka, šarlatána bez nadání s očima jako korálky, který se předváděl pod jménem Velký Merlin. Hráli v druhořadých hotelech v Catskillských horách a Tobyho základním úkolem bylo tahat těžké vybavení z Merlinovy dodávky a zase do ní a starat se o rekvizity, mezi které patřilo šest bffých králíků, tři kanáři a dva křečci. Protože se Merlin bál, že rekvizity „někdo sežere“, byl Toby nucen sdMet s nimi pokojíky velikostí komůrky na košťata a měl dojem, že celé léto prožil v nepřekonatelném puchu. Přenášení těžkých skříněk s falešnými boky a dny a běhání za rekvizitami, které neustále utíkaly, ho fyzicky vyčerpávalo. Byl osamělý a zklamaný. Seděl a zíral na špinavé pokojíky a divil se, co tu dělá a jak mu to pomůže začít v showbusinessu. Nacvičoval si imitace před zrcadlem a jeho diváky byla Merlinova páchnoucí zvířátka.

Jednou v sobotu, když se léto chýlilo ke konci, zavolal jako každý týden domů. Tentokrát zvedl telefon otec.

„Tady je Toby, tati. Jak se máš?“

Bylo ticho.

„Haló! Jseš tam?“

„Jsem tu, Toby.“ Něco v otcově hlase Tobyho zamrazilo.

„Kde je máma?“

„Včera v noci ji odvezli do nemocnice.“

Toby se vrhl sluchátko tak pevně, že mu v dlani div neprasklo. „Co jí je?“

„Doktor říkal, že je to infarkt.“

Ne! To se nemůže stát jeho matce! „Bude v pořádku?“ dožadoval se. „Vid?“ Křičel do sluchátka. „Řekni mi, že bude v pořádku, zatraceně!“

Z nekonečné dálky slyšel, jak otec pláče. „Před - před několika hodinami zemřela.“

Slova zavalila Tobyho jako do Běla rozžl-avená láva, spalovala ho a žhnula, až měl pocit, že mu tělo hoří. Otec lže.

Nemůže být mrtvá. Měli smlouvu. Toby se proslaví a matka bude s ním. Čeká na ni krásný ateliérový byt, limuzína s šoférem, kožešiny a diamanty... Rozvzlykal se tak, že nemohl dýchat. Slyšel vzdálený hlas říkat: „Toby!“

Toby!“

„Jedu domů. Kdy je pohřeb?“

„Zítra,“ odpověděl otec. „Ale ty sem nesmíš. Budou tě tu čekat. Eileen už brzy porodí. Její otec tě chce zabít.“

Budou tě na pohřbu hledat.“

Takže se ani nemohl rozloučit s jediným člověkem na světě, kterého miloval. Ležel celý den v posteli a vzpomínal.

Představa matky byla tak živá a pronikavá. Viděl ji v kuchyni, jak vaří a říká mu, že z něj bude slavný člověk, a v

divadle, jak sedí v první řadě a vykřikuje: „Mein

Himmel! Ten kluk má ale talent!“

A jak se směje jeho imitacím a vtipům. A jak mu balí kufr. Až z tebe bude velká hvězda, pošleš pro mě. Ležel ochromený

žalem a uvažoval: Na tenhle den nezapomenu co budu živ. 14. srpna 1939. Tohle je nejdůležitější den mého života.

Měl pravdu. Ne proto, že mu zemřela matka, ale kvůli události, ke které došlo v texaském městě Odessa dva a půl tisíce kilometrů odtud.

Nemocnice byla anonymní čtyřpodlažní budova dobročinné instituce. Vnitřek se podobal králíkárně s kójemi vyprojektovanými k rozpoznávání nemocí, jejich mímění a léčení a někdy k pohřbívání. V tomhle léčebném supermarketu se našlo něco pro každého.

Byly čtyři hodiny ráno, doba klidné smrti či trhaného spánku, čas krátkého odpočinku pro nemocniční personál předtím, než se vypraví do bitev příštího dne.

Tým porodníků na sále číslo 4 měl potíže. To, co začalo jako běžný porod, se náhle vyvinulo ve zvláštní případ. Až do skutečného porodu dítěte otce Karla Czinskiho bylo všechno normální. Paní Czinski byla zdravá, kvetoucí žena s širokými boky venkovanky, o nichž sní každý porodník.

Začaly jí zrychlené kontrakce a vše probíhalo, jak mělo.

„Porod koncem pánevním,“ oznámil doktor Wilson.

Jeho slova nikoho neznepokojila. I když takto probíhají pouhá tři procenta porodů - jako první se objeví spodní část tělíčka -, obvykle se zvládnou snadno. Existují tři typy porodu koncem pánevním: spontánní, při němž není třeba pomoci; s asistencí, kdy porodník podá přírodě pomocnou ruku; a úplná pohroma, kdy dítě je v matčině děloze vklíněno.

Doktor Wilson s uspokojením zaznamenal, že tohle bude spontánní, nejjednodušší porod. Sledoval, jak se vynořují chodidla a po nich dvě malé nožičky. U matky došlo k dalšímu stahu a objevila se stehýnka nemluvněte.

„Už jsme skoro hotovi,“ řekl doktor Wilson povzbudivě.

„Zatlačte ještě jednou.“

Paní Czinski zatlačila, ale nic se nestalo.

Lékař se zamračil. „Zkuste to ještě. Silněji.“

Nic.

Doktor Wilson uchopil nožičky nemluvněte a velmi jemně zatahl. Žádný pohyb. Protlačil ruku kolem dítěte do úzkého

průchodu dělohy a vyšetřoval situaci. Na čele se mu objevily krupěje potu. Porodní sestra mu je osušila. „Máme komplikaci,“ řekl tiše.

Paní Czinski to zaslechla. „Co se děje?“ zeptala se.

„Všechno je v pořádku.“ Doktor Wilson sáhl hlouběji a šetrně se pokoušel posunout dítě dolů. Nepohnulo se. Nahmatal pupeční šňůru, která byla stlačena mezi tělíčko a matčinu pánev, takže dítě nemělo přívod kyslíku.

„Stetoskop!“

Sestra sáhla po nástroji, přiložila ho k matčinu břichu a poslouchala, zda dítěti tluč srdce. „Třicet,“ ohlásila. „A je tam výrazná arytmie.“

Prsty doktora Wilsona sondovaly a pátraly v matčině břiše jako vzdálená tykadla jeho mozku.

„Tep plodu se ztrácí...“ V sestřině hlase se ozvalo znepokojení. „Bez pulsu!“

Dítě v děloze umíralo. Byla tu ještě nepatrná naděje, že je oživí, když je vytáhnou včas. Měli maximálně čtyři minuty na to, aby mu pomohli na svět, vyčistili mu plíce a uvedli do chodu srdíčko. Po čtyřech minutách dojde k těžkému a nenapravitelnému poškození mozku.

„Stopněte to,“ nařídil doktor Wilson.

Všichni v sále instinktivně vzhledli k elektrickým hodinám na stěně, které cvakly do postavení dvanáct hodin a velká červená vteřinová ručička začala opisovat první oblouk.

Tým porodníků se dal do práce. Ke stolu přivezli pomocný respirační přístroj a mezitím se doktor Wilson pokoušel vytlačit dítě z pánevního dna. Začal Brachtovou metodou a snažil se dítě obrátit, otáčel mu ramínka, aby uvolnil porodní kanál. Bylo to marné.

Sestřička na praxi, která se účastnila porodu poprvé, se najednou udělalo špatně a vyrazila z místnosti.

Za dveřmi sálu stál Karl Czinski a nervózně mačkal klobouk v mohutných mozolnatých dlaních. Tenhle den považoval za nejšťastnější ve svém životě. Byl prostý tesař a věřil, že člověk se má brzy oženit a založit velkou rodinu.

Novorozeně bude jejich první a on stěží potlačoval vzrušení.

Velice svoji ženu miloval a věděl, že bez ní by byl ztracený. Myslel na ni, když z porodního sálu vyběhla sestřička, a zavola: „Jak je ji?“

Silně rozrušená mladá sestra, která měla plnou hlavu dítěte, vykřikla: „Je mrtvá, je mrtvá!“ a utíkala se vyzvracet.

Pan Czinski zbledl. Křečovitě se chytil za hrudník a lapal po dechu. Když ho dopravili na ambulanci, nebylo mu už pomoci.

Doktor Wilson v porodním sále horečně závodil s časem.

Mohl sáhnout dovnitř, nahmatat pupeční šňůru a cítit její tlak, ale nemohl ji uvolnit. Měl neodolatelné nutkání vytáhnout napůl porozené dítě násilím, ale věděl, jak děti takto přivedené na svět dopadají. Paní Czinski sténala a ztrácela vědomí.

„Zatlačte, paní Czinski. Silněji! No tak!“

Bylo to zbytečné. Doktor Wilson pohlédl na hodiny.

Uplynuly dvě vzácné minuty, aniž mozkem dítěte obíhala krev. Teď se potýkal s dalším problémem: co udělá, když dítě zachrání až po čtyřech minutách? Nechá ho existovat jako živou mrtvolu? Nebo mu poskytne milosrdnou, okamžitou smrt? Přestal se myšlenkou zabývat a zrychlil pohyby. Zavřel oči a pracoval hmatem, veškeré soustředění zaměřil na to, co se dělo v ženě těle. Zkusil metodu Mauriceau-Smellie-Veit, komplikovanou řadu pohybů určených k uvolnění a vyproštění dítěte. A najednou došlo ke změně. Cítil, že se dítě začíná sunout.

„Piperovy kleště!“

Sestra mu podala speciální nástroj a on jimi obemknul hlavičku dítěte. Hned nato se hlavička vynořila.

Dítě bylo porozeno.

To je vždy chvíle slávy, zázrak nového života s červeným obličejíkem, který křičí a stěžuje si na pokoření, že ho z tichého, temného lůna násilím vytrhli do světla a zimy.

Tohle dítě však bylo jiné - modrobílé a tiché. Byla to holčička.

Hodiny. Zbývala minuta a půl. Každý pohyb teď byl rychlý a mechanický, výsledek mnohaleté praxe. Prsty s gázou očistily nemluvněti zadní část nosohltanu, aby se vzduch dostal do ústí hrtanu. Doktor Wilson položil dítě na zádička.

Sestra mu podala malý laryngoskop napojený na elektrický sací přístroj. Nasadil jej dítěti a přikývl a sestra cvakla vypínačem. Ozval se rytmický zvuk odsávání.

Doktor Wilson pohlédl na hodiny.

Zbývalo dvacet sekund. Srdce bez ozev.

Patnáct... čtrnáct... Žádné ozvy.

Chvilky rozhodnutí se blížila. Už je možná přemíř pozdě na to, aby se zabránilo poškození mozku. V tomhle si nikdo nikdy nemůže být opravdu jistý. Viděl už nemocniční pokoje plné žalostných bytostí s těly dospělých a s rozumem dětí či ještě hůře.

Deset sekund a žádný tep, ani nitka, která by mu dala naději.

Pět sekund. Tehdy se rozhodl a doufal, že mu Bůh porozumí a odpustí. Chystal se vypnout přístroj a říct, že dítě nelze zachránit. Nikdo nebude jeho čin zkoumat.

Ještě jednou na dítě sáhl. Bylo vlhce studené.

Tři vteřiny.

Pohlédl na nemluvně a chtělo se mu plakat. Taková škoda. Byla to hezká holčička. Vyrostla by z ní krásná žena. Uvažoval, jak by se vyvíjel její život. Vdala by se a měla děti? Nebo by se z ní stala umělkyně, učitelka či vedoucí obchodní organizace? Byla by šťastná či nešťastná?

Jedna sekunda. Srdce bez ozev.

Nula.

Natáhl se k vypínači, a v tu chvíli začalo srdíčko dítěte tlouct. Byl to váhavý, nepravidelný záskub, pak další, a potom se ustálil v silný, pravidelný tlukot. V sále vypukl divoký jásot a ozývaly se hlasité gratulace. Doktor Wilson neposlouchal.

Hleděl na hodiny na stěně.

Matka ji pojmenovala Josefína po dědečkovi v Krakově.

Dát jí ještě jedno, prostřední jméno, jak je v Americe zvykem, by bylo pro dceru polské švadleny v Odesse v Texasu příliš okázalé.

Z důvodů, které paní Czinski nechápala, trval doktor

Wilson na tom, aby každých šest týdnů přivezla dceru do nemocnice na kontrolu. Závěr byl pokaždé stejný: zřejmě je normální.

Jenom čas ukáže pravdu.

3.

Na Den práce, první zářijové pondělí, letní sezona v

Catskillských horách skončila; Velký Merlin byl bez zaměstnání a s ním i Toby. Mohl jít. Ale kam? Neměl domov, místo ani peníze. Rozhodnutí za něj udělala jedna návštěvnice, která mu nabídla dvacet pět dolarů, když ji a její tři děti odveze z Catskillu do Chicaga.

Toby odjel, aniž se s Velkým Merlinem a jeho páchnoucími rekvizitami rozloučil.

Chicago v roce 1939 bylo vzkvétající, svobodomyšlné město. Město, které mělo svou cenu, a ti, kdo se vyznali, si mohli koupit cokoli, od žen a drog až po politiky.

Existovaly tu stovky nočních klubů, které vyhovovaly různému vkusu. Toby je všechny navštívil, od velkého, halasného

Chez Paree po malé bary v ulici Rush. Odpověď byla vždy stejná. Nikdo nechtěl najmout jako komika mladého začátečníka.

Doba, kterou si Toby stanovil, končila. Byl čas začít naplňovat matčin sen.

Blížily se jeho devatenácté narozeniny.

Jeden z klubů, ve kterém se Toby poflakoval, byl

U hopsandy, kde zábavu zajišťovala tříčlenná džezová kapela, zlomený opilý komik ve středních letech a dvě striptérky, Meri a Jeri, které program uváděl jako sestry

Perryovy, a přestože to bylo nepravděpodobné, byly skutečně sestry. Bylo jim přes dvacet a vyznačovaly se lacinou, neupravenou přitažlivostí. Jeri přišla jednou večer k baru a posadila se vedle Tobyho. Usmál se na ni a řekl zdvořile:

„Líbí se mi vaše vystoupení.“

Jeri se obrátila a uviděla prostého chlapce s obličejem dítěte, přMiš mladého a chudě oblečeného, než aby jí stál za pozornost. Lhostejně přikývla a chtěla se odvrátit, když se Toby postavil a Jeri se před očima objevilo významné vyboulení na jeho kalhotách. Znovu pohlédla do nevinného mladého obličeje. „Propána,“ řekla. „To jste taky vy?“ Usmál se. „To se dá zjistit jediným způsobem.“

Ve tři ráno byl Toby v posteli s oběma sestrami Perryovými.

Všechno pečlivě naplánovali. Hodinu před představením vzala

Jeri komika, který nedokázal odolat hazardu, do jednoho bytu na Diversey Avenue, kde se hrálo v kostky o peníze.

Když viděl, jak hra probíhá, olízl si rty a řekl: „Zdržíme se jen minutu.“

Po půlhodině se Jeri vytratila a komik házel kostkou a křičel jako šílený, ztracený ve světě fantazie, kde úspěch, sláva a bohatství závisí na každém vrhu kostkou.

Sikovný a mazaný Toby seděl u baru klubu U hopsandy a čekal.

Když přišel čas představení a komik se dosud neobjevil, začal majitel klubu zuřit a nadávat. „Ten parchant tady končí, slyšíte! Už ho tu nechci vidět.“

„Ani se vám nedivím,“ řekla Meri. „Ale máte štěstí.“

U baru sedí nový komik. Právě přijel z New Yorku.“

„Co? Kde?“ Majitel vrhl pohled na Tobyho. „Prokristapána, kde má chuvi? Vždyť? je to dítě!“

„Je skvěle!“ opravila ho Jeri a myslela to vážně.

„Zkuste ho,“ přidala se Meri. „Co tím ztratíte?“

„Sví zákazníky, doprdele!“ Ale pokrčil rameny a šel k místu, kde seděl Toby. „Tak ty prej jseš komik?“

„Jo,“ řekl Toby nedbale. „Právě jsem skončil jedno angažmá v Catskillu.“

Majitel si ho chvíli prohlížel. „Kolik ti je?“

„Dvaadvacet,“ zalhal Toby.

„Hovno. Dobře, tak tam jdi. A jestli před obecenstvem vybuchneš, tak se dvaadvaceti nedožiješ.“

A bylo to. Tobyho sen se konečně splnil. Stál ve světle reflektoru, kapela mu hrála fanfáru a diváci, jeho diváci tam seděli a čekali, aby ho objevili a zbožňovali. Zmocnilo se ho tak silné rozrušení, až mu zadrhlo v krku. Jakoby on a publikum byli jedno, spjati jakýmsi úžasným, zázračným poutem. Na chvíli pomyslel na matku a doufal, že tam je, že ho vidí. Fanfára skončila a Toby začal své číslo.

„Dobrý večer, vy šťastní lidé. Jmenuju se Toby Temple.“

Doufám, že všichni víte, jak se jmenujete vy.“

Ticho.

Pokračoval. „Už jste slyšeli o novém šéfovi Mafie v Chicagu? Je to teplouš. Odtedka se před polibkem smrti podává večeře a tančí se.“

Nikdo se nezasmál. Zírali na něj studeně a nepřátelsky a Toby cítil, jak se mu do žaludku zatíná ostrý spár strachu.

Zalil ho pot. Úžasné pouto s publikem bylo to tam.

Mluvil dál. „Nedávno jsem měl angažmá v Maine. Divadlo bylo tak daleko v lesích, že ředitele tam dělal medvěd.“

Mlčeli. Nenáviděli ho.

„Nikdo mi neřekl, že tohle je výroční schůze hluchoněmých.“

Cítím se tu jako organizátor společenské zábavy na

Titniku. Být tady je jako jít po lodní lávce a loď nikde.“

Začali syčet a pískat. Dvě minuty nato, co Toby začal, majitel klubu zuřivě zamával na hudebníky a ti hlasitě spustili a Tobyho přehlušili. Toby tam stál a široce se usmíval a v očích ho pálily slzy.

Měl chuť na ně zařvat.

Byl to řev, co paní Czinski probudilo. Pronikavý a divoký, naháněl v tiché noci hrůzu, a teprve když se v posteli posadila, uvědomila si, že to křičí dítě. Pospíchala do vedlejší místnosti, kterou zařídila jako dětský pokoj. Josefina se zmítala ze strany na stranu, obličej měla modrý křečí. V nemocnici ji lékař podal nitrožilní sedativum a dítě upadlo do pokojného spánku. Doktor Wilson, který byl u Josefinina porodu, ji důkladně prohlédl. Neshledal nic v nepořádku. Nebyl však klidný. Nemohl zapomenout na hodiny na zdi.

4.

Varieté kvetlo v Americe od roku 1881 až do konečného zániku v roce 1932, kdy své brány zavřel Divadelní palác.

Bylo cvičnou půdou pro všechny ctižádostivé mladé komiky, bitevním polem, kde si brousili vtip na nepřátelském, posmívajícím se obecenstvu. Ovšem komici, kteří vyhráli, dosáhli slávy a bohatství. Eddie Cantor a W.C. Fields, Jolson a Benny, Abbot a Costello, Jessel a Burns a bratři Marxové a desítky dalších. Varieté bylo útočištěm, znamenalo stálý příjem. Když zaniklo, museli se komici obrátit jinam. Ti, co už měli jméno, byli angažováni do rozhlasových programů a vystoupení a navíc hráli ve významných nočních klubech. Pro probíjející se mladé komiky jako Toby to však bylo něco jiného. Také hráli v nočních klubech, ale v poněkud jiném světě. Říkalo se mu Záchodová šňůra a rozhodně to nebyl žádný zjemňující výraz. Ke šňůře patřily špinavé putyky po celých státech, kde se scházela chátra, hltavě pila pivo, při vystoupení striptérek řihala a komiky jen tak pro zábavu ničila. Za šatny sloužily páchnoucí toalety, které byly cítit žluklým jídlem, vybryndanými nápoji, močí a lacinými parfémy, a to všechno překrýval zatuchlý pach strachu: pot, který člověka zalije při neúspěchu. Záchody byly tak špinavé, že účinkující ženy raději čuraly do výlevky v šatně. Odměna se různila, od nestravitelného jídla po pět, deset, ba i patnáct dolarů za večer, podle reakce obecenstva.

Toby Temple ve všech těch nálevnách hrál a to byla jeho škola. Jména měst se lišila, ale místa byla stejná a pachy a nepřátelské publikum rovněž. Když se jim účinkující nelíbil, házeli po něm láhvemi od piva, dělali během představení výtržnosti a nakonec ho vypískali. Byla to tvrdá, ale dobrá škola, protože Tobyho naučila všechny finty, jak přežít. Uměl jednat s opilými turisty a střizlivými chuligány a nikdy si je nepletl. Naučil se rozpoznat možného výtržníka a uklidnit ho tím, že ho požádal o lok z jeho skleničky, nebo si od něj půjčil kapesník a oťel si jím čelo.

Toby se přinutil vystupovat v místech známých pod jmény Kiameshské jezero a Shawanga a Avon. Hrál ve Wildwoodu, v New Jersey a pro židovskou dobročinnou organizaci B'nai Brith, pro Syny Itálie a v sálech zednářů.

A stále se učil.

Jeho vystoupení se skládalo z parodii populárních písní, z imitací Gablea, Granta, Bogarta a Cagneyho a ze scén ukradených proslulým komikům, kteří si mohli dovolit drahé autory. Všichni probíjející se komici repertoár kradli a ještě se tím chlubili. „Dělám Jerryho Lestera“ - což znamenalo, že využívají jeho scény - „a jsem dvakrát lepší než on.“ „Dělám Milтона Berlea.“ „Měl bys vidět mého Reda Skeltona.“

Protože fóry byly nejdůležitější, kradli jen od těch nejlepších.

Toby zkoušel všechno. Upíral své zadumané modré oči na lhotejné, chladné obecenstvo a říkal: „Už jste někdy viděli čurat Eskymáka?“ Dal si přitom ruce před poklopec a na zem padaly kostky ledu.

Nasadil si turban a zahalil se do prostěradla. „Jsem

Abdul, krotitel hadů,“ zanotoval. Hrál na flétnu a z proutěného košíku vylézala kobra a pohybovala se v rytmu hudby, jak s ní Toby manipuloval. Hadí tělo byl irigátor a hlavu tvořila tryska. V publiku se vždycky našel někdo, kdo to považoval za legrační.

Toby předváděl šlágry, repertoárová čísla a fóry, které házel obecenstvu přímo do klína.

Měl desítky komických čísel. Musel být schopný přepnout z jedné úlohy na druhou, než začnou létat láhve.

A ať hrál kdekoli, vždycky se během jeho představení ozývalo splachování záchoda.

Po celé zemi cestoval autobusem. Když přijel do nového města, ubytoval se v nejlevnějším hotelu nebo penzionu a omrkl si noční kluby a bary. Díry v podrážkách si vycpával lepenkou a límce košil bělil křídou, aby ušetřil za prádelnu.

Města byla bezútěšná a jídlo špatné; hlavně ho však deptala osamělost. Neměl nikoho. Na celém světě nebyl jediný člověk, kterému záleželo na tom, jestli Toby žije nebo je mrtev. Čas od času napsal otci, ale spíš z pocitu povinnosti než z lásky. Zoufale potřeboval někoho, s kým by promluvil, kdo by mu rozuměl a sdílel s ním jeho sny.

Pozoroval úspěšné estrádní umělce, jak odjíždějí z velkých klubů v nablýskaných limuzínách v doprovodu své svity a krásných, elegantních dívek a záviděl jim. Jednou i on...

Mezi nejhorší okamžiky patřilo, když propadl, když ho uprostřed čísla vypískali a vyhodili ho, ještě než začal.

Tehdy lidi z publika nenáviděl a měl chuť je zabít. Nebylo to jen tím, že neuspěl, ale že neuspěl na nejnižší úrovni.

Neměl už kam klesnout; byl na dně. Schovával se ve svém pokoji v hotelu, plakal a prosil Boha, aby ho nechal být, aby

ho zbavil touhy stát před obecnstvem a bavit je.

Pane Bože, modlil se, dej, ať chci být prodávčem bot nebo řezníkem. Čímkoli, jen ne tohle. Matka se mýlila.

Bůh si ho nevyvolil. Nikdy nebude slavný. Zítra si najde jinou práci. Požádá o místo obyčejného úředníka a bude žít jako normální člověk.

Ale příští večer stál zase na jevišti, imitoval, vyprávěl vtipy, snažil se nad lidmi zvítězit dřív, než oni zaútočí na něj.

Nevinně se usmíval a vykládal: „Jeden člověk byl zamilovaný do kachny, a tak ji vzal večer s sebou do biografu.

Pokladní mu řekla: Kachnu sem brát nemůžete,“ a on šel za roh a strčil si kachnu dopředu za kalhoty, koupil si lístek a šel dovnitř. Kachna začala být neklidná a tak si ten člověk rozeplnul poklopec a nechal ji, aby vystrčila hlavu. Vedle něj seděla nějaká dáma s manželem.

Obrátila se k manželovi a povídá: Ralphe, ten chlap vedle mě má vystrčený penis.“ A Ralph na to: Obtěžuje tě?“ „Ne,“ povídá ona. Dobře. Tak na to zapomeň a koukej se na film.“ Za pár minut šťouchne žena do manžela znova.

Ralphe - ten jeho penis -“ A manžel na to: Řekl jsem ti, aby sis ho nevšímala.“ A ona: Nemůžu, vždyť mi jí mou praženou kukuřici!“

Měl jedno vystoupení v Třistašedesátpěťce v San Franciscu, v

Rudys Rail v New Yorku a v Kin Wa Lows v Toledu. Hrál na výročních schůzích instalatérů, při bar micva a u hostin na závěr utkání v kuželkách.

A učil se.

Měl čtyři nebo pět představení denně v malých divadlech jako

Drahokam, Odeon, Říše a Hvězda.

A stále se učil.

Nakonec pochopil, že může, neznámý a neobjevený, strávit zbytek života vystupováním na Záchodové šňůře.

Došlo však k události, která způsobila, že se jeho obava nesplnila.

Jedno studené nedělní odpoledne v prosinci roku 1941 hrál pět představení za den v divadle Dewey na Čtrnácté ulici v New Yorku. Na programu bylo osm čísel a mezi

Tobyho úkoly patřilo uvádět je. První výstup dopadl dobře. Při druhém, ve kterém představil Létaující Kanazawovy, rodinu japonských akrobatů, začalo obecnstvo pískat.

Toby se stáhl do zákulisí. „Co to s nimi k čertu je?“ ptal se.

„Ježíšmarjá, copaks to neslyšel? Před pár hodinami napadli

Japonci Pearl Harbor,“ vysvětloval režisér.

„No a co?“ namítl Toby. „Jen se na ty chlapíky podívejte - jsou skvělí.“

Když při dalším představení došlo na japonskou skupinu, Toby vyšel na jeviště a řekl: „Dámy a pánové, mám tu čest představit vám po triumfálním úspěchu v Manile

Fantastické Filipínce!“ Jakmile publikum uvidělo japonský soubor, začalo pískat. Po zbytek dne z nich Toby dělal

Hrozné Havajany, Málomluvné Mongoly a nakonec Eskymácké letce, ale nezachránil je. Ani, jak se ukázalo, sebe.

Když ten večer telefonoval otci, dověděl se, že na něj doma čeká dopis. Začínal: „Zdravím Vás,“ a končil podpisem prezidenta Spojených států. Za šest týdnů složil

Toby přísahu do armády. V den odvodu ho hlava bolela tak, že byl sotva schopen přísahat.

Bolesti hlavy přicházely často, a když se dostavily, měla malá Josefína pocit, jako by jí spánky drtily dvě obří dlaně.

Snažila se neplakat, protože matku to rozčilovalo.

Paní Czinski objevila náboženství. Vždycky tajně tušila, že na manželově smrti má jakousi vinu ona a její dítě. Jednou odpoledne náhodou přišla na revivalistické shromáždění, kde duchovní hřimal: „Všichni jste prostoupeni hříchem a špatností. Bůh, který vás drží nad jámou pekelnou jako ohavný hmyz nad ohněm, si vás oškliví. Každý z vás visíte na vlásku, odsouzeni k věčnému zatracení, a pokud se nebudete kát, plameny Jeho hněvu vás pohltní!“ Paní Czinski se okamžitě cítila lépe, protože věděla, že slyší slovo

Boží.

„Je to trest od Boha, protože jsme zabily tvého otce,“ říkávala Josefíně, která byla příliš malá na to, aby rozuměla, co ta slova znamenají, ale chápala, že provedla něco špatného a přála si, aby věděla, co to bylo, aby mohla matce říct, že je jí to líto.

5.

Ze začátku byla válka pro Tobyho zlý sen.

V armádě byl nula, řadové číslo v uniformě jako miliony jiných, bez obličeje, bezejmenný a anonymní.

Poslali ho do základního výcvikového tábora v Georgii a pak lodí do Anglie, kde byla jeho jednotka převelena do tábora v Sussexu. Toby řekl rotmistrovi, že chce mluvit s velícím generálem. Dostal se ke kapitánovi. Kapitán se jmenoval Sam Winters a byl to snědý, inteligentně vyhlížející třicátník. „Jaký máte problém, vojine?“

„To je tak, pane kapitáne,“ začal Toby. „V civilním životě jsem komik. V showbusinessu.“

Kapitán Winters se jeho upřímností usmíval. „Co přesně děláte?“

„Tak trochu všechno,“ odpověděl Toby. „Imitace a parodie a...“

„Viděl výraz kapitánových očí a uzavřel nepřesvědčivě: „Tak podobně.“

„Kde jste vystupoval?“

Toby se rozpovídal, ale pak přestal. Bylo to beznadějně.

Na kapitána mohou udělat dojem jen jména jako New

York a Hollywood. „V žádných místech, o kterých jste slyšel,“ odpověděl. Už věděl, že plýtvá časem.

Kapitán Winters prohlásil: „Na mně to nezáleží, ale podívám se, co můžu udělat.“

„Ano,“ řekl Toby. „Moc vám děkuju, pane kapitáne.“

Zasalutoval a odešel.

Kapitán Sam Winters seděl za stolem a přemýšlel o Tobym ještě dlouho potom, co chlapec odešel. Sam Winters se přihlásil do armády dobrovolně, protože cítil, že tohle je válka, kterou je třeba bojovat a vyhrát. A zároveň ji nenáviděl za to, co dělá s mladými chlapci jako

Toby Temple. Jestli má ale Temple doopravdy talent, dřív nebo později to vyjde najevo, protože talent je jako křehká květina, která roste pod těžkým kamenem. Nakonec jí nic nezabrání v tom, aby prorazila a rozkvetla. Sam Winters se vzdal dobrého místa filmového producenta v Hollywoodu a šel do armády. Produkoval několik úspěšných filmů pro studia Pan-Pacific a viděl přicházet a odcházet desítky mladých nadějí jako Toby Temple. Alespoň si zasloužili dostat příležitost. Později odpoledne promluvil o Tobym s plukovníkem Beechem. „Myslím, že by si ho měli poslechnout ve Zvláštní službě,“ prohlásil kapitán

Winters. „Mám dojem, že by mohl být dobrý. Bůh ví, že se chlapci budou potřebovat pobavit a rozptýlit.

Plukovník Beech vzhledl a řekl chladně: „Dobře, kapitáne.

Pošlete mi o tom stručné písemné sdělení.“ Díval se za odcházejícím kapitánem. Plukovník Beech byl profesionální voják, odchovanec vojenské akademie West Point.

Pohrdal civilisty a podle něj byl kapitán Winters civilista.

Uniforma a kapitánské frčky ještě nedělají z člověka vojáka.

Když obdržel Wintersovo sdělení o Tobym Templeovi, pohlédl na ně a pak přes ně divoce načmáral:

„ZAMITA SE,“ a parafoval je.

Hned se cítil lépe.

Co Tobymu chybělo nejvíc, byl nedostatek obecnstva.

Potřeboval pracovat na správném načasování, trénovat pohotovost. Vyprávěl vtipy, imitoval a předváděl čísla při každé příležitosti. Nezáleželo na tom, jestli jeho publikum tvoří dva vojáci, kteří s ním hlídají liduprázdné letiště, nebo autobus spolubojovníků na cestě do města, či pomocník kuchaře umývající nádobí. Toby je musel rozesmát, získat jejich uznání.

Kapitán Winters jednou pozoroval Tobyho číslo ve společenské místnosti. Pak za ním zašel a řekl: „Lituju, že vaše převedení nevyšlo, Temple. Myslím, že máte talent. Až válka skončí a dostanete se do Hollywoodu, vyhledejte mě.“

Zazubil se a dodal: „Pokud tam ještě budu pracovat.“

Následující týden poslali Tobyho prapor do boje.

Když Toby v pozdějších letech vzpomínal na válku, nevybavoval si bitvy. U Saint-Ló měl obrovský úspěch se synchronním výstupem k desce Binga Crosbyho. V Cáchách se proplížil do nemocnice a dvě hodiny vyprávěl raněným vtipy, až ho sestry vyhodily. S uspokojením si vybavil, že jeden voják se smál tak, až mu popraskaly všechny stehy. V Metách vybuchl, ale měl dojem, že jenom proto, že diváci zpanikařili kvůli nacistickým letadlům, která jim létala nad hlavou.

Toby se do přímých bojů dostal jen náhodou. Vyznamenali ho za statečnost při dobytí německého velitelského stanoviště. Ve skutečnosti neměl ponětí, co se děje. Předváděl

Johna Waynea a nechal se tak unést, že než měl čas dostat strach, bylo po všem.

Důležité pro něj bylo vystupovat. V Cherbourg navštívil s několika kamarády bordel a zatímco oni byli nahoře,

Toby zůstal v hale a předváděl číslo madame a dvěma jejím děvčatům. Když skončil, poslala ho madame nahoru na účet podniku.

Taková byla Tobyho válka. Když se to tak vezme, nebyla špatná a čas mu uběhl velmi rychle. Válka skončila, psal se rok 1945 a Tobymu bylo téměř pětadvacet. Co se vzhledu týče, nezestárl ani o den. Měl tentýž hbezný obličej a okouzující modré oči a vyzařovala z něj nešťastná nevinnost.

Všichni mluvili o návratu domů. Na jednoho čekala nevěsta v Kansas City, na druhého matka a otec v Bayonne, na dalšího obchod v St. Louis. Na Tobyho nečekalo nic. Leda sláva.

Rozhodl se, že půjde do Hollywoodu. Byl čas, aby Bůh splnil svůj slib.

„Znáte Boha? Viděli jste Ježíšův obličej? Já Ho viděl, bratři a sestry, a slyšel jsem Jeho hlas, ale On mluví jenom k těm, kdo před Ním klečí a zpovídají se ze svých hříchů.

Bůh si oškliví ty, kteří se nekají. Luk Boží pomsty je napnutý a planoucí šíp Jeho spravedlivého hněvu je namířen na vaše hříšná srdce a Bůh každou chvíli spustí a šíp Jeho odplaty vás zasáhne! Vzhleďte k němu, než bude příliš pozdě!“

Josefina vyděšeně vzhledla k vrcholku stanu a očekávala, že uvidí, jak na ni letí planoucí šíp. Sevřela matčinu ruku, avšak matka ji nevnímala. Matce žhnuly tváře a oči jí vroucně zářily.

„Chvalte Ježíše!“ burácel sbor.

Náboženská shromáždění se konala v ohromném stanu na okraji Odessy a paní Czinski na všechny Josefínu brala.

Jako kazatelna sloužilo dřevěné, dva metry vysoké pódium.

Těsně před pódium stála ohrádka věčné blaženosti, kam byli přiváděni hříšníci, aby se káli a obraceli na víru. Za ohrádkou stála jedna řada dřevěných lavic za druhou, nacpané skandujícími, fanatickými hledači spasení, vyděšenými hrozbou pekla a zatracení. Šestiletému dítěti to nahánělo hrůzu. Kazatelé byli fundamentalisté, členové sekty Holy Rollers, pentecostalisté a adventisté a všichni chrlili pekelný oheň a zatracení.

„Na kolena, hříšníci, a třeš se před mocným Jehovou!

Neboť vaše bezbožné způsoby lámou srdce Ježíše Krista, a proto poneseš trest Otcova hněvu! Pohleďte zde na obličej malých dětí, počatých v chti a naplněných hříchem.“

A malá Josefina hořela hanbou a měla dojem, že všichni upírají oči na ni. Když se jí dostavily silné bolesti hlavy,

věděla, že je to trest od Boha. Modlila se každý večer, aby přestaly a ona tak poznala, že jí Bůh odpustil. Toužila vědět, co provedla špatného.

„A já zazpívám aleluja, vy zazpíváte aleluja a my všichni zazpíváme aleluja, až přijdeme do nebe.“

„Alkohol je ďáblová krev, tabák jeho dech a smilstvo jeho potěšení. Provinili jste se stykem se Satanem? Pak budete věčně hořet v pekle, navždy zatraceni, protože si pro vás přijde Lucifer!“

A Josefina se třásla, divoce se rozhlížela a vši silou se držela dřevěné lavice, aby si ji ďábel nemohl odnést.

Pěli: „Chci přijít do nebe, k věčnému odpočinku,“ ale

Josefina nerozuměla a zpívala: „Chci přijít do nebe, k pěknému odpočinku.“

Po hřimavých kázáních přicházely zázraky. Se směsí děsu a uchvácení přihlížela Josefina, jak k ohrádce věčné blaženosti kulhá a plazí se a na kolečkových křeslech přijíždí procesí mužů a žen a kazatel na ně pokládá ruce a silou své vůle nutí mocnosti nebe, aby je uzdravily. Oni odhazují hole a berly a někteří hystericky blábolí a nesrozumitelně něco vykřikují, a Josefina se krčila hrůzou.

Náboženská shromáždění se vždy uzavírala tím, že koloval talír na peněžní sbírku. „Ježíš vás vidí - a nenávidí lakomce.“ A pak to končilo. Josefina se však ještě dlouho nemohla zbavit strachu.

V roce 1946 mělo město Odessa v Texasu temně hnědý nádech. Dlouho předtím, když tu ještě žili Indiáni, to byl odstín písku z pouště. Teď to byl odstín ropy.

V Odesse žily dva druhy lidí: Petrolejáři a Ostatní.

Petrolejáři se nedívali na Ostatní svrchu - jen je litovali, protože Bůh jistě chtěl, aby všichni měli soukromá letadla, cadillacy a bazény a aby pořádali večírky se šampaňským pro sto lidí. Proto Bůh umístil ropu do Texasu.

Josefina Czinski nevěděla, že je jednou z těch Ostatních.

Šestiletá Josefina byla krásné dítě s lesklými černými vlasy, hlubokýma hnědýma očima a půvabným oválným obličejem.

Její matka byla vyučená švadlena, která šla pro bohaté lidi ve městě a brávala Josefínu s sebou. Když petrolejářským dámám zkoušela šaty a měnila stůčky pohádkových látek ve fantastické večerní róby. Petrolejáři měli Josefínu rádi, protože byla zdvořilá, přátelské dítě, a sami sebe měli rádi za to, že ji mají rádi. Domnívali se, že je to od nich demokratické, když chudému dítěti z druhé strany města dovolují stýkat se s jejich dětmi. Josefina byla Polka, ale jako Polka nevypadala, a protože se nikdy nemohla stát členkou jejich Klubu rádi jí poskytovali privilegia hosta.

Směla si hrát s petrolejářskými dětmi a půjčovat si jejich kola, pomky a panenky za sto dolarů, takže žila dvojitý život. Život doma v malém dřevěném domku s odřeným nábytkem, vodou venku a s dvěma sesedajícími se ve veřejích, a život v krásných koloniálních sídlech s velikými pozemky na venkově. Když zůstala přes noc u Cissy Toppingové nebo Lindy Fergusonové, dostala velikou ložnici jen pro sebe a snídani jí přinesly služebné a sluhové. Ráda vstávala uprostřed noci, kdy všichni spali, scházela dolů a dívala se na krásné věci v domě, na hezké obrazy, těžké stříbro s monogramy a starožitnosti s patinou času a historie.

Prohlížela je, hladila a říkala si, že jednou bude mít také takové věci, jednou bude žít v nádherném domě, obklopena krásou.

Avšak v obou světech se Josefina cítila opuštěná. Bála se mluvit s matkou o svých bolestech hlavy a o strachu z Boha, protože z matky se stala zadumaná fanatička, posedlá Božím trestem, který jen vítala. Josefina nechtěla mluvit o svém strachu ani s petrolejářskými dětmi, protože od ní čekaly, že bude živá a veselá jako jsou ony samy.

A tak si musela nechávat svou úzkost pro sebe.

Na Josefíniny sedmé narozeniny vyhlásil Brubakerův obchodní dům fotografickou soutěž o nejkrásnější dítě v Odesse. Snímek měl být udělán ve fotografickém oddělení obchodního domu. Cena byla zlatý pohár s vyrytým jménem vítěze. Pohár byl umístěn ve výloze obchodního domu a Josefina chodila každý den kolem a dívala se na něj. Toužila po něm víc než po čemkoli jiném v životě.

Matka jí účast v soutěži nedovolila - „Marnivost je zrcadlem ďábla,“ prohlásila, ale jedna z petrolejářských žen, která měla Josefínu ráda, jí fotografii zaplatila. Od té chvíle Josefina věděla, že zlatý pohár je její. Představovala si ho, jak se bude vyjímat na jejím prádelníku se zrcadlem. Každý den ho bude pečlivě leštit. Když zjistila, že se dostala do finále, rozrušilo ji to tak, že nemohla jít do školy. Zůstala celý den v posteli s žaludeční nevolností, protože nedokázala své štěstí unést. Tohle by bylo poprvé, kdy by jí patřilo něco krásného.

Následující den se Josefina dověděla, že v soutěži zvítězila

Tina Hudsonová, dítě Petrolejáře. Tina nebyla tak krásná jako Josefina, ale její otec byl ve správné radě řady obchodních domů, mezi něž patřil i Brubakerův obchodní dům.

Když se to Josefina dověděla, rozbolela ji hlava tak, že div nekřičela bolestí. Bála se, že Bůh ví, co pro ni ten krásný pohár znamená, a on to určitě věděl, protože bolesti nepřestávaly. V noci plakala do polštáře, aby ji matka neslyšela. Několik dní po soutěži pozvali Josefínu na víkend k Tině. Zlatý pohár stál v Tinině pokoji na polici nad krbem.

Josefina na něj dlouho hleděla.

Když se vrátila domů, měla pohár schovaný v kufříku.

Byl tam ještě, když se pro něj zastavila Tinina matka a vzala si ho zpátky.

Matka Josefíně pořádně nařezala rákoskou, což byl dlouhý zelený prut. Josefina se však na ni nezlobila.

Těch pár minut, kdy krásný zlatý pohár držela v rukou, stálo za všechnu tu bolest.

6.

V roce 1946 byl Hollywood v Kalifornii hlavním městem filmu světa, magnetem pro talentované, dychtivé, krásné, slibné i podiviny. Byla to země palem, Rity Hayworthové, Svátého chrámu univerzálního ducha a dostihů. Byla to místo, kde lidé věřili, že z vás agent přes noc udělá hvězdu,

lěčka na důvěřivé lidi, nevěstinec, pomerančovníkový háj, svatyně. Byl to magický kaleidoskop a každý, kdo do něj pohlédl, viděl svou vlastní představu.

Toby Temple byl přesvědčený, že je mu Hollywood souzen. Přijel do města s armádním pytlím a třemi sty dolary v hotovosti a nastěhoval se do levného penzionu na bulváru

Cahuenga. Musel rychle začít pracovat, než bude na mizině. O Hollywoodu věděl všechno. Je to město, které dá na vnější dojem. Zašel do obchodu s pánskými oděvy na ulici Vine, objednal si novou garderobu a se zbývajících dvaceti dolary v kapse se doloukal do Hollywood Brown

Derby, kde se stravovaly všechny hvězdy. Stěny pokrývaly karikatury nejslavnějších hollywoodských herců. Toby tu cítil puls showbusinessu, vnímal v prostoru energii. Viděl, že k němu kráčí servírka, hezká rudovláška kolem pětadvaceti s úžasnou postavou.

Usmála se na Tobyho a řekla: „Co si budete přát?“

Toby neodolal. Vztáhl ruce a popadl ji za zralé melouny nader. Otevřela ústa a chtěla křičet, ale Toby upřel oči stranou ve skelném pohledu a pravil omluvně: „Odpust'te, slečno - já jsem nevidomý.“

„Ach! Promiňte!“ Zkroušeně se kála za své podezření.

Soucitně odvedla Tobyho za paži ke stolu, pomohla mu posadit se a objednala mu jídlo. Když se za pár minut nato vrátila a zastihla ho, jak studuje kresby na stěně, Toby se na ni zářivě usmál a řekl: „Stal se zázrak! Zase vidím!“

Vypadal tak nevinně a byl tak legrační, že se musela smát. Smála se jeho vtipům po celou večeři a pak s ním ještě téže noci v posteli.

Toby zastával v Hollywoodu příležitostné práce, protože se tak dostával k showbusinessu. Byl zaměstnaný na parkovišti restaurace Ciro, a když přijely proslulé osobnosti, se zářivým úsměvem a trefnými žertiky jim otvíral dveře auta. Nevšímaly si ho. Byl pouhý hlídač parkoviště a jeho existenci ani nevnímaly. Toby viděl, jak z aut vystupují krásné dívky v drahých, přiléhavých šatech, a myslel si: Kdybyste věděly, jaká ze mě bude hvězda, tak byste se na tyhle nechutný chlapy vykašlaly.

Toby obcházel agenty, ale brzy zjistil, že lýtvá časem.

Byli to hajzlové, zaměřeni jen na hvězdy. člověk je nesměl vyhledávat. Oni museli hledat jeho. Nejčastěji slýchal jméno Clifton Lawrence. Vedl záležitosti jen těch největších hvězd a uzavíral nejneuvěřitelnější smlouvy. Jednou, říkal si Toby, bude Clifton Lawrence mým agentem.

Toby si předplatil dvě bible showbusinessu: Denní rozmanitosti a Hollywoodský zpravodaj. Cítil se jako zasvěcenec. Společnost

Twentieth Century-Fox koupila věčnou ambu a režirovat ji bude Otto Preminger. Ava Gardnerová podepsala smlouvu na roli v Zastávce na znamení s Georgem Raftem a Jorjou Curtrightem, a Warner Brothers koupili Život s otcem. A pak si Toby všiml zprávy, po níž se mu zrychlil tep. „Producent Sam Winters byl jmenován šéfem produkce ve studiích Pan-Pacific.“

Když se Sam Winters vrátil z války, jeho místo ve studiích

Pan-Pacific na něj čekalo. Půl roku nato došlo k důkladné reorganizaci. Vedoucího studia vyhodili a Sama požádali, aby jeho místo převzal, dokud do čela produkce nenajdou někoho nového. Sam si však vedl tak dobře, že hledat přestali a oficiálně ho jmenovali šéfem produkce. Byla to nervy drásající práce, dobrá pro vznik žaludečních vředů, ale Sam ji miloval víc než cokoli na světě.

Hollywood byl cirkus s třemi manéžemi, plný divokých, duševně chorých typů, minové pole, po němž tančila přehlídka idiotů. Většina herců, režisérů a producentů byli egocentricki, posedlí chorobnou touhou po osobním a společenském vyniknutí, nevzděční, nebezpeční a destruktivní lidé. Pokud však měli talent, Samovi na ničem jiném nezáleželo. Talent byl kouzelný klíč.

Dveře Samovy kanceláře se otevřely a dovnitř vstoupila jeho sekretářka Lucille Elkinsová s otevřenou poštou.

Lucille patřila k inventáři, jedna z těch schopných profesionálek, které stále zůstávají a sledují, jak její šéfové přicházejí a odcházejí.

„Přišel vás navštívit Clifton Lawrence,“ oznámila.

„Řekněte mu, ať jde dál.“

Sam viděl Lawrence rád. Měl styl. Fred Allan prohlásil:

„Veškerá upřímnost Hollywoodu by se vešla do komářho pupíku a ještě by tam zbylo místo na čtyři zrnka kmínu a srdce agenta.“

Cliff Lawrence byl upřímnější než většina agentů. Patřil k hollywoodské legendě a seznam jeho klientů zahrnoval celou škálu významných osobností na poli zábavy. Pracoval sám a byl neustále v pohybu, zajišťoval zákazky v Londýně, Svýcarsku, Římě a New Yorku. Měl důvěrné vztahy se všemi významnými činiteli v Hollywoodu a každý týden hrál karty s vedoucími produkce tří studií. Dvakrát ročně si najal jachtu, shromáždil pět krásných „modelek“ a pozval špičky studií na týden „na ryby“. Na pláži v Malibu měl plně zásobený dům, který byl jeho přátelům kdykoli k dispozici.

Clifton žil s Hollywoodem v symbióze a oba z toho měli prospěch. Sam se díval, jak se dveře otvírají a dovnitř pružně vchází elegantní

Lawrence v krásně ušitém obleku. Přišel k Samovi, podal mu ruku s dokonale upravenými nehty a prohlásil: „Jenom jsem tě chtěl rychle pozdravit. Jak to jde, chlapče drahý?“

„Vyjádřil bych to takhle,“ řekl Sam. „Kdyby dni byly lodi, dnešek by byl Titanik.“

Clifton Lawrence vydal soucitný zvuk.

„Co si myslíš o včerejších ukázkách?“ zeptal se Sam.

„Zkrat' prvních dvacet minut, natoč nový konec a máš trháč.“

„To je trefa.“ Sam se usmál. „Přesně tohle děláme.“

Chceš mi dneska prodat nějaké klienty?“

Lawrence se zazubil. „Bohužel. Všichni pracují.“

To byla pravda. Po Lawrenceově vybraném týmu nejlepších hvězd a několika režisérů a producentů byla vždy poptávka.

„Cekám tě v pátek na večeři, Same,“ řekl Clifton.

„Ciao.“ Obrátil se a vyšel ze dveří.

V domácím telefonu se ozval hlas Lucille. „Je tu Dallas Burke.“

„Pošlete ho dál.“

„A rád by vás viděl Mel Foss. Říká, že je to naléhavé.“

Mel Foss byl vedoucí televizního oddělení studií Pan-Pacific.

Sam se podíval na kalendář na stole. „Řekněte mu, že se sejdem zítra ráno na snídani. V osm hodin. V Polo Lounge.“

V předpokoji kanceláře zazvonil telefon a Lucille ho zvedla. „Kancelář pana Winterse.“

Ozval se neznámý hlas: „Zdravím vás. Je tam Velký muž?“

„Kdo prosím volá?“

„Vyřídte mu, že jeden jeho starý kamarád - Toby Temple. Byli jsme spolu v armádě. Řekl, abych ho vyhledal, až se někdy dostanu do Hollywoodu, tak jsem tady.“

„Má schůzku, pane Temple. Může vám zavolat?“

„Jistě.“ Dal jí své telefonní číslo a Lucille ho hodila do koše. Nebylo to poprvé, co na ni někdo zkoušel starého kamaráda z vojny.

Dallas Burke byl jeden z pionýrů filmové režie. Jeho dMa se promítala na každé vysoké škole, která pořádala kurs filmu. Polovina jeho raných děl se považovala za klasiku a každý jeho film byl přinejmenším skvělý a novátorský. Burkeovi už bylo k osmdesáti a jeho kdysi mohutná postava se seschla, takže šaty na něm plandaly.

„Rád vás zase vidím, Dallasi,“ řekl Sam, když stařec vstoupil do jeho kanceláře.

„Já tě taky rád vidím, hochu.“ Ukázal na muže, který ho doprovázel. „Mého agenta znáš.“

„Jistě. Jak se máte, Petere?“

Všichni se posadili.

„Pry pro mě máte námět,“ obrátil se Sam k Dallasi Burkeovi.

„Je nádherný.“ Ve starcově hlase zaznělo rozechvělé vzrušení.

„Umírám touhou ho slyšet, Dallasi,“ řekl Sam.

„Spusťte.“

Dallas Burke se naklonil dopředu a začal mluvit. „Co každého na světě zajímá nejvíc, hochu? Láska - že?

A tohle téma je o tom nejsvětějším druhu lásky, který existuje - o lásce matky k dítěti.“ Jak se nořil do příběhu, hlas mu sMil. „Začínáme na Long Islandu s devatenáctiletou dívkou, která pracuje jako sekretářka pro jednu bohatou rodinu. Peníze po předchozích generacích. To nám dává možnost skvělého prostředí - víš, co myslím.

Vysoká společnost. Muž, pro kterého pracuje, je ženatý s úzkoprsou aristokratkou. On má rád sekretářku a sekretářka má ráda jeho, přestože on je starší.“

Sam poslouchal jen na půl ucha a uvažoval, jestli námět bude stejný jako Zadní ulička nebo Náhražka života.

Nezáleželo na tom, protože ať to bude cokoli, Sam to koupí.

Uběhlo už skoro dvacet let, co někdo nechal Dallase

Burkea režírovat. Sam se filmovému průmyslu nedivil.

Burkeova poslední tři díla byla drahá, staromódní a kasovní propadáky. Jako filmový tvůrce už Dallas Burke skončil.

Byl však lidská bytost a dosud žil a bylo třeba se o něj postarat, protože si neušetřil ani cent. Nabídl mu pokoj v Domově duchů filmového průmyslu, on však rozhořčeně odmítl. „Nestojím o vaši zasranou dobročinnost!“ řval.

„Mluvíte s člověkem, který režíroval Douga Fairbankse a Jacka Byrrymorea a Milтона Sillse a Billa

Farnuma. Já jsem velikán, vy podělaný trpaslíci!“

Byl, a byl legenda; jenže i legendy musí jít.

Když se Sam stal producentem, zatelefonoval známému agentovi a řekl mu, aby přivedl Dallase Burkea s nějakým námětem. Od té doby kupoval od Dallase Burkea každý rok nepoužitelné náměty za tolik peněz, aby měl starý pán z čeho žít, a když byl Sam v armádě, postaral se o to, aby dohoda fungovala dál.

„... takže chápeš,“ říkal Dallas Burke, „že holčička vyroste, aniž zná svou matku. Ale matka ji sleduje. Nakonec se dcera provdá za toho bohatého doktora a máme velikou svatbu. A víš, v čem je finta, Same? Poslouchej - to je skvělý. Oni nechtějí pustit matku dovnitř! Musí se vkrást do kostela zadem, aby viděla, jak se vdává její vlastní dítě.

Jedno oko nezůstane suché. ... No, takové to je. Co tomu říkáš?“

Sam hádal chybně. Byla to Stella Dallasová. Pohlédl na agenta, který uhnul očima a rozpačitě zkoumal špičky svých drahých střeviců.

„Je to ohromné,“ prohlásil Sam. „Je to přesně ten typ filmu, který studio hledá.“ Obrátil se k agentovi. „Zavolejte obchodní oddělení a udělejte s nimi smlouvu, Petere. Já je upozorním, že jim zavoláte.“

Agent přikývl.

„Rekněte jim, že musej zaplatit pořádnou cenu, jinak to dám Warner Brothers,“ varoval Dallas Burke. „Máte šanci jako první, protože jsme přátelé.“

„Já si toho vážím,“ odpověděl Sam.

Díval se, jak oba muži odcházejí z kanceláře. Upřímně řečeno, Sam věděl, že nemá právo utrácet peníze společnosti za takováhle sentimentální gesta. Jenže lidem jako je Dallas Burke film něco dluží, protože bez něj a jemu podobných by žádný film neexistoval.

Následující den v osm hodin ráno zajel Sam Winters pod kryté sloupopřadí hotelu Beverly Hills. Několik minut nato si razil cestu přes Polo Lounge a kýval na přátele, známé a konkurenty. V tomhle sále se při snídaních, obědech a koktejlech uzavřelo víc smluv než ve všech kancelářích všech studií dohromady. Mel Foss vzhledl, když k němu Sam přišel.

„Brej den, Same.“

Muži si potřásli rukama a Sam zapadl do boxu naproti Fossovi. Před osmi měsíci povolal Fosse, aby vedl televizní oddělení studií Pan-Pacific. Ve světě zábavy byla televize novorozeně, které však rostlo neuvěřitelnou rychlostí.

Všechna studia, která kdysi hleděla na televizi svrchu, pro ni teď pracovala.

Objevila se servírka pro objednávku, a když odešla, zeptal se Sam: „Jaké dobré zprávy neseš, Mele?“

Mel Foss zavrtěl hlavou. „Žádné. Máme malér.“

Sam čekal a neříkal nic.

„Nedostaneme povolení uvést Lupiče.“

Sam na něj udiveně pohlédl. „Sazby jsou výhodné. Proč by to rušili? Vždyť je to dost těžké, získat takový trhák.“

„V tom to není,“ vysvětloval Foss. „Je to kvůli Jacku Nolanovi.“ Jack Nolan hrál v Lupičích hlavní roli a měl okamžitý úspěch u kritiky i u diváků.

„Co je s ním?“ ptal se Sam. Fossův zvyk nutit druhé tahat z něj informace mu šel na nervy.

„Četls tenhle týden Kukátko?“

„Nečtu ho nikdy. Je to stoka.“ Najednou mu došlo, kam Foss míří. „Nolana načapali!“

„Mají to černý na bílý,“ odpověděl Foss. „Ten kretén si oblíkl své nejhezčí krajkové šaty a šel na večírek. Někdo ho vyfotografoval.“

„Je to zlý?“

„Nemůže to být horší. Včera mi volali desetkrát z televize. Sponzoři a televize couvají. Nikdo nechce, aby ho spojovali s ukvičeným teploušem.“

„Transvestitou,“ dodal Sam. Velice počítal s tím, že příští měsíc na schůzi výboru v New Yorku přednese úspěšnou zprávu o působení v televizi. Fossova novina to znemožnila. Přijít o Lupiče bude rána.

Ledaže by něco udělal.

Když se Sam vrátil do své místnosti, mávala na něj Lucille hromadou vzkazů. „Je nevyšší pohotovost,“ oznámila.

„Potřebují vás...“

„Později. Sežene mi v IBC Williama Hunta.“

Dvě minuty nato mluvil Sam s hlavou International Broadcasting Company. Letmo Hunt znal už spoustu let a měl ho rád. Hunt začínal u společnosti jako pohotový mladý právník a vypracoval se až na vrchol žebříčku.

Zřídka kdy spolu obchodně jednali, protože Sam neměl přímo s televizí nic společného. Teď litoval, že si neudělal čas a přátelství s Huntem nepěstoval. Když se Hunt v telefonu ozval, Sam se nutil mluvit uvolněně a nenuceně.

„Brej den, Bille.“

„To je ale příjemné překvapení,“ řekl Hunt. „Už jsme se dlouho neviděli, Same.“

„Až moc dlouho. To je ten problém týhle branže, Bille. Nikdy není čas na lidi, které má člověk rád.“

„Máš úplně pravdu.“

Sam se tvářil, že mluví bez rozmyšlení. „Mimochodem, neviděls náhodou ten hloupý článek v Kukátku?“

„To víš, že viděl,“ potvrdil Hunt klidně. „Proto to vysfňání rušíme, Same.“ Jeho slova zněla neodvolatelně.

„Bille,“ naléhal Sam, „jak bys reagoval, kdybych ti řekl, že Jacka Nolana obvinili falešně?“

Na druhé straně se ozval smích. „Řekl bych ti, aby ses stal spisovatelem.“

„Myslím to vážně,“ prohlásil Sam naléhavě. „Já Jacka Nolana znám. Je normální jako my. Vyfotili ho na maskárním večírku. Slavily se narozeniny jeho dívky a on se převhkl za teplouše.“ Samovi se potily dlaně.

„Já nemůžu...“

„Řeknu ti, jak Jackovi důvěřuju,“ pokračoval Sam do telefonu. „Právě jsem ho obsadil do hlavní role v Laredu, ohromném westernu, který chystáme na příští rok.“

Následovala odmlka. „Myslíš to vážně, Same?“

„Naprosto vážně. Je to film za tři miliony dolarů. Kdyby byl Jack Nolan teplouš, nemohl by se objevit na plátně. Provozovatelé kin by nechtěli mít s filmem nic společného.“

Myslíš, že bych takhle riskoval, kdybych nevěděl, o čem mluvím?“

„No ...“ V Huntově hlase se ozývalo váhání.

„Prosím tě, Bille, přece nenecháš mizernej pomlouvačnej plátek jako Kukátko zničit kariéru dobrého člověka. Vždyť se ti ten film hbí, ne?“

„Moc. Je to moc dohrej film. Jenže sponzoři...“

„Je to tvoje televize. Máš víc sponzorů než vysilacího času. My ti dali trhák. Nepohrávejme si s úspěchem.“

„

„No...

„Už ti Mel Foss řekl, jaké má studio s Lupiči plány na příští rok?“

„

„Ne...

„Asi tě chtěl překvapit,“ míní Sam. „Počkej, až uslyšíš, co chystá! Zahraniční hvězdy, slavné autory westernů, exteriéry a všechno. Jestli Lupiči nevyletí na první příčku, tak pracuju na špatném místě.“

Bill Hunt krátce zaváhal a pak řekl: „Ať mi Mel zavolá.

Možná, že jsme tady všichni trochu zpanikařili.“

„Zavolá ti,“ shrbil Sam.

„A, Same - ty mému postoji rozumíš. Nechtěl jsem nikoho poškodit.“

„Samozřejmě,“ potvrdil Sam velkoryse. „Znáš tě přiměřeně dobře, abych si to o tobě myslel, Bille. Proto jsem měl dojem, že musíš slyšet pravdu.“

„To mě těší.“

„Co bys řekl obědu příští týden?“

„Skvělý. Zavolám ti v pondělí.“

Rozloučili se a zavěsili. Sam seděl celý vyčerpaný. Jack

Nolan je buzerant jako bejk. Někdo už měl dávno na něj hodit síť. A celá Samova budoucnost závisí na takovýchhle šlencích. Řídit studio je jako kráčet za sněhové bouře po napjatém laně nad Niagarskými vodopády. Kdo dělá tuhle práci, musí být střelený, pomyslel si Sam. Zvedl sluchátko a vytočil číslo. Za chmli mluvil s Melem Fossem.

„Lupiči se budou vysmat,“ oznámil mu.

„Co?“ nevěřil ohromený Foss.

„Je to pravda. Potřebuju, abys rychle promluvil s Jackem

Nolanem. Řekni mu, že jestli se zase někdy bude chovat nepřístojně, osobně ho odsad' poženu zpátky na Fire Island! Myslím to vážně. Až bude mít nutkání něco cucat, řekni mu, ať zkusí banán!“

Sam praštil sluchátkem. Opřel se v židli a přemýšlel.

Zapomněl říct Fossovi o programových změnách, které si před Billem Huntem vymyslel. Bude muset najít scénáristu, který dá dohromady western s názvem Laredo.

Rozletěly se dveře a v nich stála Lucille bffá jako stěna.

„Můžete jít hned do ateliéru číslo 10? Někdo ho podpálil.“

8.

Toby Temple se pokoušel dostihnout Sama Winterse aspoň šestkrát, ale nikdy nemohl proniknout přes tu jeho zatracenou sekretářku a nakonec to vzdal. Obcházel noční kluby a studia bezúspěšně. Následující rok bral různá místa, aby se uživil. Prodával nemovitosti, pojištění a galanterii a mezitím hrál v barech a zapadlých nočních klubech. Za brány studií se však nedostal.

„Jdeš na to špatně,“ řekl mu jeden přítel. „Přinut' je, aby oni přišli za tebou.“

„A jak?“ zeptal se Toby cynicky.

„Dostaň se do Actors West.“

„Do herecké školy?“

„Je to víc než jen škola. Inscenují hry a všechna hollywoodská studia si z nich vybírají.“

Actors West měla nádech profesionality. Toby to vycítil, jakmile vstoupil do dveri. Na stěně visely fotografie absolventů. Poznal na nich mnoho úspěšných herců.

Světlovlasá sekretářka za stolem ho oslovila: „Mohu vám nějak pomoci?“

„Ano. Jsem Toby Temple. Rád bych se zapsal.“

„Máte nějaké herecké zkušenosti?“ zeptala se.

„No, nemám,“ řekl Toby. „Ale já...“

Zavrtěla hlavou. „Lituji, ale paní Tannerová nebere k přijímacímu pohovoru nikoho bez profesionálních zkušeností.“

Toby na ní chvíli civěl. „Děláte si ze mě legraci?“

„Ne. To je naše pravidlo. Ona nikdy...“

„Já nemluví o tomhle,“ řekl Toby. „Myslim tím - vy opravdu nevíte, kdo jsem?“

Blondýna na něj pohlédla a prohlásila: „Ne.“

Toby tiše vydechl. „Panebože,“ posteskl si. „Leland

Hayward měl pravdu. Když pracuješ v Anglii, Hollywood ani netuší, že existuješ.“ Usmál se a omluvně dodal:

„Jenom jsem žertoval. Myslel jsem, že mě znáte.“

Sekretářka byla zmatená a nevěděla, čemu věřit. „Vy jste tedy profesionálně pracovat?“

Toby se zasmál. „To bych řekl.“

Blondýna vzala formulář. „Jaké role jste hrál a kde?“

„Tady nic,“ odpověděl Toby rychle. „Poslední dva roky jsem hrál v Anglii v repertoárových divadlech.“

Blondýna přikývla. „Aha. Tak počkejte, promluví s paní Tannerovou.“

Blondýna zmizela v druhé kanceláři a za chvíli se vrátila. „Paní Tannerová vás přijme. Hodně štěstí.“

Toby na ni mrkl, zhluboka se nadechl a vstoupil do úřadovny paní Tannerové.

Alice Tannerová byla tmavovlasá žena s přitažlivým aristokratickým obličejem. Vypadala na pětaticet, asi o deset let starší než Toby. Seděla za stolem, ale to, co

Toby z její postavy viděl, bylo úžasné. Tady to bude prostě skvělé, usoudil.

Podmanivě se usmál a řekl: „Já jsem Toby Temple.“

Alice Tannerová vstala od stolu a šla k němu. Levou nohu měla uvězněnou v těžké kovové dlaze a kulhala nacvičeným, kolébavým krokem člověka, který je na ni dlouho zvyklý.

Obrna, napadlo Tobyho. Nevěděl, jestli má na to nějak reagovat.

„Takže vy se chcete zapsat do našich kurzů.“

„Velice,“ řekl Toby.

„A mohu se vás zeptat proč?“

Nasadil upřímný tón. „Protože kam přijdu, paní Tannerová, tam lidé mluví o vaší škole a o úžasných hrách, které tu uvádíte. Vsadím se, že nemáte ponětí o pověsti, které se těšíte.“

Chvilku si ho zkoumavě prohlížela. „Mám ponětí. Proto musím být opatrná a chránit se před podvodníky.“

Toby cítil, jak rudne, ale chlapecky se usmál a řekl:

„Aby ne! Spousta se jich sem určitě snaží vetřít.“

„Docela dost,“ souhlasila paní Tannerová. Pohlédla na vizitku, kterou držela v ruce. „Toby Temple.“

„To jméno jste asi neslyšela,“ vysvětloval, „protože několik posledních let jsem...“

„Hrál v repertoárových divadlech v Anglii.“

Přikývl. „Ano.“

Alice Tannerová na něj pohlédla a řekla klidně: „Pané

Temple, Američané nesmějí hrát v anglických divadlech.

Odborový svaz britských herců to nedovoluje.“

Tobymu se sevřel žaludek.

„Mohl jste si to nejdřív ověřit a tuhle trapnou situaci nám oběma ušetřit. Lituji, ale přijímáme pouze kvalifikované talenty.“ Obrátila se ke stolu. Pohovor skončil.

„Počkejte!“ Jeho hlas švihl vzduchem jako bič.

Překvapeně se otočila. V tu chvíli neměl Toby tušení, co řekne nebo udělá. Pouze věděl, že v sázce je celá jeho budoucnost. Žena před ním je odrazový můstek ke všemu, co chce, pro co pracoval a dřel se, a nedovolí jí, aby ho zastavila.

„Neposuzujete talenty podle pravidel, paní! Dobře - tak jsem nehrál. A proč? Protože lidi jako vy mi nedají šanci.

Chápete, co myslím?“ Byl to hlas W.C.Fielda.

Alice Tannerová otevřela ústa, aby ho přerušila, ale

Toby ji nenechal. Teď byl Jimmy Cagney a říkal jí, aby chudákovi chlapci dala příležitost, a James Stewart, který s ním souhlasil, a Clark Gable, který tvrdil, že umírá touhou po tom, aby s chlapcem hrál, a Cary Grant dodával, že si myslí, že ten hoch je skvělý. V místnosti se objevil zástup hollywoodských hvězd a všechny říkaly legrační věci, které Tobyho Templea v životě předtím nenapadly. Slova a vtipy se z něj sypaly se zoufalou posedlostí. Byl člověk, který se topí v temnotě zapomenutí a chytá se záchranného voru slov, a jsou to pouze slova, která ho udržují nad vodou. Potil se od hlavy k patě, pobíhal po místnosti a napodoboval pohyby každé postavy, za níž mluvil. Byl jako šílený, úplně mimo sebe, zapomínal kde je a proč tu je, až slyšel, jak Alice Tannerová volá: „Přestaňte! Přestaňte!“

Po tvářích jí stékaly slzy smíchu.

„Přestaňte!“ opakovala a popadala dech.

Toby pomalu vystřízlivěl. Paní Tannerová vytáhla kapesník a otírala si oči.

„Vy - vy jste ale ztřeštěný,“ řekla. „Víte to?“

Toby na ni zíral a pomalu se ho zmocňovalo radostné, povznášející vzrušení. „Vám se to hbitlo, vidíte?“

Alice Tannerová zavrtěla hlavou, zhluboka se nadechla, aby ovládla smích, a řekla: „Ne - moc ne.“

Toby na ni hleděl plný vzteku. Smála se jemu, ne s ním.

Dělal ze sebe blázna.

„Tak čemu jste se smála?“

Usmála se a řekla tiše: „Vám. Byl to ten nejbouřlivější výkon, jaký jsem kdy viděla. Někde pod všemi těmi filmovými hvězdami se skrývá mladý muž s velkým talentem.

Nemusíte napodobovat jiné. Máte přirozený dar být zábavný.“

Tobyho přecházela zlost.

„Myslím, že jednou byste mohl být opravdu dobrý, pokud jste odhodlaný na tom tvrdě pracovat. Jste?“

Pomalou, blaženě se na ni usmál a prohlásil: „Výhrnem si rukávy a dáme se do práce.“

V sobotu dopoledne Josefina pilně pracovala, pomáhala matce uklidit dům. V poledne ji vyzvedla Cissy s přáteli na piknik.

Paní Czinski se dívala za dlouhou limuzínou plnou dětí

Petrolejářů, která Josefínu odvážela. Pomyslela si, že jednou se Josefíně stane něco zlého. Neměla bych ji pouštět s těmi lidmi. Jsou to děti ďábla. A uvažovala, jestli je ďáblem posedlá i Josefina. Promluví si s reverendem Damianem. Ten bude vědět, co dělat.

9.

Actors West byla rozdělena do dvou tříd: na Předváděcí skupinu, do níž patřili zkušenější herci, a Dílnu. Předváděcí skupina inscenovala hry a vybírali si z ní lovci talentů z filmových studií. Tobyho zařadili do Dílny. Alice Tannerová řekla, že mu potrvá půl roku až rok, než bude moci hrát v Předváděcí skupině.

Hodiny připadaly Tobymu zajímavé, chyběla mu však ona magická přísada: publikum, potlesk, smích, lidé, kteří by ho

zbožňovali.

V týdnech poté, co začal navštěvovat hodiny, vídal ředitelku školy velmi zřídka. Tu a tam zašla Alice Tannerová do DMny, sledovala improvizované výstupy a občas prohodila povzbudivé slovo, nebo ji Toby náhodou potkával cestou do třídy. Doufal však v něco důvěrnějšího. Zjistil, že o Alici Tannerové hodně přemýšlí. Podle něj byla nobl dáma a to se mu hbil; měl dojem, že takovou by si zasloužil.

Pomyšlení na její zmrzačenou nohu ho nejdřív mátl, ale pomalu se měnilo v intenzivní sexuální zájem.

Toby s ní znovu mluvil o tom, aby ho převedla do Předváděcí skupiny, kde by ho mohli vidět kritici a hledači talentů.

„Ještě nejste hotový,“ odpověděla mu.

Stála mu v cestě, bránila mu v úspěchu. Musím s tím něco udělat, rozhodl se Toby.

Předváděcí skupina uváděla hru a při premiéře seděl

Toby v jedné z prostředních řad vedle studentky Karen, tlusté malé charakterní herečky z jeho třídy. Toby s Karen hrával a věděl o ní dvě věci: nenosila spodní prádlo a páchlo jí z úst. Dělal co mohla, aby dala Tobymu na srozuměnou, že s ním chce do postele, on však předstíral, že nerozumí. Panebože, ňkal si, píchat ji by bylo jako nechat se vtáhnout do kádě teplého sádla.

Jak tam seděli a čekali, až se zvedne opona, Karen ho vzrušeně upozornila na kritiky z losangeleských Times a

Herald-Express a na lovce talentů z Twentieth Century-Fox,

MGM a Warner Brothers. To Tobyho rozzuřilo. Přišli, aby viděli herce na jevišti, a on sedí v hledišti jako statista. Měl neodolatelné nutkání vstát a předvést jedno ze svých čísel, oslnit je, ukázat jim, jak vypadá opravdový talent.

Divákům se hra hbila, ale Toby byl jako posedlý hledači talentů, kteří seděli na dosah, lidmi, kteří drželi jeho budoucnost ve svých rukou. Dobře, jestliže je Actors West návnada, která je má přivést k němu, pak ji Toby využije; neměl však v úmyslu čekat půl roku, ani šest týdnů.

Druhý den ráno zašel do kanceláře Alice Tannerové.

„Jak se vám hráá hoíla?“ zeptala se.

„Byla skvělá,“ odpověděl Toby. „Ti herci jsou opravdu ohromní.“ Na tváři měl úsměv, kterým vyjadřoval, jak sám sebe podceňuje. „Už chápu, co tím myslíte, když říkáte, že ještě nejsem hotový.“

„Mají víc zkušeností než vy, to je všechno, ale vy jste jedinečná osobnost. Zvládnete to. Jen buďte trpělivý.“

Povzdechl si. „Já nevím. Možná, že by mi bylo líp, kdybych na celou tu věc zapomněl a prodával pojištění nebo něco podobného.“

Prekvapeně na něj pohlédla. „To nesmíte,“ řekla.

Toby zavrtěl hlavou. „Když jsem včera večer viděl ty profiky, tak se mi zdá, že - že na to nemám.“

„Samozřejmě, že máte, Toby. Takhle nesmíte mluvit.“

V jejím hlase zazněl tón, na který čekal. Teď už to nebyla učitelka, mluvící s žákem, ale žena, mluvící s mužem, kterého povzbuzuje a dělá si o něj starost. Toby pocítil vzrušující zadostiučinění.

Bezmocně pokrčil rameny. „Já už nevím. Jsem tady v Hollywoodu tak sám. Nemám si s kým promluvit.“

„Můžete si vždycky promluvit se mnou, Toby. Chtěla bych být vaší přítelkyní.“

Slyšel, jak se jí do hlasu vkrádá chraptivá rozechvělost.

Jeho modré oči odrážely okouzlení. Sledovala ho, jak přechází kancelář a zamyká dveře. Vrátil se k ní, padl na kolena, skryl ji hlavu v klíně, a když se prsty dotkla jeho vlasů, pomalu ji zvedl sukni a odhalil ubohé stehno, uvězněné v kruté ocelové dlaze. Jemně dlahu odstranil a něžně libal červené stopy, které zanechala. Pomalu ji uvolnil podvazkový pás a po celou dobu jí vykládal, jak ji miluje a potřebuje a prohbal se k vlhké štěrbině, která se před ním rozvířala. Odesl ji na hlubokou koženou pohovku a miloval se s ní.

Ten večer se Toby nastěhoval k Alice Tannerové.

V noci v posteli Toby objevil, že Alice Tannerová je soucit budící osamělá žena, která zoufale hledá někoho, s kým by mohla mluvit, koho by milovala. Narodila se v Bostonu. Její otec byl bohatý továrník, dal jí velkou apanáž a dál se o ni nestaral. Alice zbožňovala divadlo a studovala herectví, ale na vysoké škole dostala obrnu a tím její sen skončil.

Vyprávěla Tobymu, jak nemoc ovlivnila její život. Když se o ní dozvěděl její snoubenec, zasnoubení zrušil. Alice odešla z domova a vdala se za jednoho psychiatra, který za půl roku spáchal sebevraždu.

Vypadalo to, jako by teď všechny její potlačené city vytryskly v mohutném výbuchu, po němž byla vyčerpaná, klidná a nádherně spokojená.

Toby se s Alicí miloval, divže neomdlávala vytržením, plnil ji svým ohromným penisem a pomalu kroužil boky, až měla dojem, že se dotýká každé části jejího těla. Sténala:

„Ach, miláčku, já tě tak miluju. Ach, panebože, to je krásné!“

Když však došlo na školu, zjistil Toby, že nemá na Alici žádný vliv. Přemlouval ji, aby ho zařadila do další hry v Předváděcí skupině, aby ho představila režisérům a promluvila o něm s důležitými lidmi ze studií, byla však neústupná.

„Ublížíš sám sobě, když se budeš snažit prorazit příliš rychle, miláčku. Pravidlo číslo jedna zní: nejdůležitější je první dojem. Když se jim nebudeš hbit hned napoprvé, už se nevrátí, aby tě viděli podruhé. Musíš být hotový.“

Jakmile ta slova vyslovila, stala se jeho nepřitelem. Byla proti němu. Toby spolkl vztek a přinutil se na ni usmát.

„Jistě. To jen, že jsem netrpělivý. Chci to kvůli tobě stejně jako kvůli sobě.“

„Opravdu? Ach, Toby, já tě tolik miluju!“

„Já tě taky miluju, Alice.“ A usmál se do jejich zbožňujících očí. Věděl, že musí tu krávu, která mu stojí v cestě za jeho cMem, přelstít. Nenáviděl ji a trestal.

V posteli ji nutil dělat věci, které nikdy předtím nedělala, věci, které nikdy nechtěl ani po kurvách, ústy a jazykem. Hnal ji dál a dál a vnucoval jí celou řadu ponížení.

A pokaždé, když ji přiměl udělat něco, co ji pokořovalo ještě víc, chválil ji tak, jako člověk chválí psa za to, že se naučil

nový kousek, a ona byla šťastná, protože mu udělala radost. A čím víc ji připravoval o důstojnost, tím víc ponížený se cítil sám. Trestal sám sebe a neměl nejmenší tušení proč.

Toby měl promyšlený plán a příležitost uskutečnit ho přišla dřív, než čekal. Alice Tannerová oznámila, že příští pátek uvede Dílna neveřejné představení pro pokročilé třídy a jejich hosty. Každý student mohl přijít s vlastním programem. Toby si připravil jeden monolog a neustále si ho zkoušel.

Dopoledne v den představení počkal, až skončí výuka, a přišel ke Karen, tlusté malé herečce, která vedle něj seděla při premiéře Předváděcí skupiny. „Udělala bys mi laskavost?“ zeptal se jí nenuceně.

„Jistě, Toby.“ Hlas měla překvapený a dychtivý.

Toby ustoupil, aby se vyhnul jejímu dechu. „Chci si udělat srandu z jednoho starýho kamaráda. Potřebuju, abys zavolala sekretářce Cliftona Lawrence a řekla jí, že jseš sekretářka Sama Goldwyn, a že by byl pan Goldwyn rád, kdyby se pan Lawrence přišel dnes večer podívat na představení jednoho skvělého mladého komika. Lístek bude mít v pokladně.“

Karen na něj vyjeveně koukala. „Ježíšmarjá, paní Tannerová by mi utrhla hlavu. Víš, že na představení DMny nikoho zvenčí nepouští.“

„Veř mi, že to bude v pořádku.“ Vzal ji za paži a stiskl ji.

„Máš dnes odpoledne něco na práci?“

Polkla a dech se jí zrychlil. „Ne - pokud bys chtěl něco dělat.“

„Chtěl bych něco dělat.“

Tři hodiny nato Karen, celá u vytržení, telefonický hovor vyřídila.

Hlediště bylo plné herců z různých tříd a jejich hostů, ale jediný člověk, který Tobyho zajímal, seděl na kraji třetí řady.

Toby se bál a strchoval, že mu jeho úskok nevyjde.

Tak chytrý člověk j ako Clifton Lawrence musí trik prohlédnout. Neprohlédl. Byl tady.

Na jevišti teď byli mládenec a dívka a předváděli scénu z Racka. Toby doufal, že nevypudí Cliftona Lawrence z divadla.

Konečně bylo po scéně, herci se uklonili a odešli z jeviště.

Teď byla řada na Tobym. V kulisách se nečekaně objevila Alice a šeptala: „Hodně štěstí, miláčku.“ Nevěděla, že jeho štěstí sedí v hledišti.

„Diky, Alice.“ Toby vydechl tichou modlitbu, narovnal ramena, pružně vykročil na jeviště a chlapec se usmál na diváky. „Nazdarek. Já se jmenuju Toby Temple. Už jste někdy přemýšleli o jménech a jak nám je rodiče vybírají? Je to šffný. Zeptal jsem se své mámy, proč mě pojmenovala“

Toby. Rekla, že jen koukla na můj ksicht a už to bylo.“

Obecenstvo se smálo, ale spíš tomu, jak vypadal. Působil na jevišti tak nevinně a melancholicky, že ho milovali. Vtipy, které vykládal, byly hrozné, ale to ani nevadilo. Byl tak zranitelný, že ho chtěli chránit, a dělali to potleskem a smíchem.

Jako kdyby ho obdarovávali láskou. Toby měl nesmírnou radost. Byl Edward G. Robinson a Jimmy Cagney, a Cagney říkal: „Ty hnusná kryso, komu si myslíš, že poroučíš?“

A Robinson na to: „Tobě, ty vole. Já jsem malej Caesar.“

Jsem šéf. Ty jseš nula. Víš, co to znamená?“

„Jo, ty hnusná kryso. Jseš šéf všech nul.“

Ryk. Diváci Tobyho zbožňovali.

Najednou tam před nimi stál Bogart a prskal: „Plivnul bych ti do voka, ty vole, kdyby se mi pysk nelepil na zuby.“

Obecenstvo řvalo nadšením.

Toby jim předvedl svého Petera Lorrea. „Viděl jsem, jak si s tím ta holčička hraje ve svém pokoji a to mě vzrušilo. Nevím, co mě to popadlo. Nemohl jsem si pomoci.“

Vplížil jsem se k ní do pokoje a utahoval jsem tu smýčku víc a víc, až jsem jí to jojo rozbil.“

Bouře smíchu. Toby jel.

Přešel na Laurela a Hardyho a přitom koutkem oka zachytil jakýsi pohyb v hledišti a pohlédl tím směrem.

Clifton Lawrence odcházel z divadla.

Zbytek večera už Toby nevnímal.

Po představení k němu přišla Alice Tannerová. „Byl jsi skvělý, miláčku, já...“

Nemohl se na ni dívat, nesnesl, aby se někdo díval na něj. Chtěl být se svým trápením sám, pokusit se vyrovnat s ničivou bolestí. Svět se mu zhroutil. Měl příležitost a promarnil ji. Clifton Lawrence odešel z jeho představení, ani nepočkal, až skončí. Clifton Lawrence je člověk, který rozezná talent, profesionál, který se stará o ty nejlepší.

Jestliže si Lawrence nemyslel, že v Tobym něco je...

Zvedl se mu žaludek.

„Jdu se projít,“ řekl Alici.

Šel ulicemi Vine a Gower, kolem Columbia Pictures, RKO a Paramountu. Všechny brány byly zavřené. Kráčel po Hollywoodském bulváru a viděl obrovský, výsměšný nápis na kopci: HOLLYWOODLAND. Žádná země Hollywoodland neexistuje. Je to jen rozpoložení mysli, falešný sen, který vtahuje tisíce jinak normálních lidí do stavu duševní vyšinutosti, v níž se pokoušejí stát hvězdami.

Slovo Hollywood se stalo zázračným magnetem, pastí, která svádí lidi báječnými sliby, písní Sirén o splněných snech, a pak je zničí.

Toby chodil ulicemi celou noc a uvažoval, co udělá se svým životem. Jeho víra v sebe byla otřesena, cítil se vykořeněný a bezmocný. Nikdy si nedokázal představit, že by dělal něco jiného, než bavil lidi, a kdyby to nemohl, zbývaly mu jen nudné, jednotvárné práce, které by ho uvěznily po zbytek života. Pan Bezejmenný. Nikdo by nikdy nevěděl, kdo je. Vzpomínal na dlouhé, bezútešné roky, na trpkou osamělost tisíců neurčitých měst, na lidi, kteří mu

tleskali a smáli se mu a milovali ho. Toby plakal.

Plakal pro minulost i budoucnost.

Plakal, protože byl mrtvý.

Už svítalo, když se vrátil do bMého prizemního domku, který obýval s Alice. Vstoupil do ložnice a pohlédl na její spící postavu. Myslel, že Alice bude klíčem, který mu kouzelné království otevře. Jemu ne. Odejde. Neměl potuchy, kam půjde. Bylo mu skoro sedmadvacet a nečekala ho žádná budoucnost.

Výčerpaně uleh na pohovku. Zavřel oči a naslouchal zvukům města probouzejícího se k životu. Ranní hluk měst je všude stejný, a pomyslel na Detroit. Na matku.

Stála v kuchyni a pekla mu jablkové koláče. Cítil její nádhernou pižmovou ženskou vůni, která se mísila s vůní jablek, dušených na másle, a slyšel, jak říká: Bůh chce, abys byl slavný.

Stál sám na obrovském jevišti, oslepený reflektory, a snažil se vybavit si roli. Pokoušel se mluvit, ale ztratil hlas.

Propadl panice. V hledišti se zvedl obrovský randál a Toby skrz oslepující světlo viděl, jak diváci vstávají ze sedadel a ženou se k jevišti, aby na něj zaútočili, aby ho zabili. Jejich láska se změnila v nenávist. Obklopili ho, popadli a skandovali: „Toby! Toby! Toby!“

Toby sebou trhl a probudil se, ústa vyschlá zděšením.

Nad ním se skláněla Alice Tannerová a třásla jím.

„Toby! Telefon. Je to Clifton Lawrence.“

Kancelář Cliftona Lawrence se nacházela v malé, elegantní budově na Beverly Drive, jižně od Wilshire. Na vyřezávaném táflování byly zavěšeny obrazy francouzských impresionistů a před temně zeleným mramorovým krbem stála u nádherného čajového stolu pohovka a několik starožitných židlí. Toby nikdy nic takového neviděl.

Čaj nalévala pěkně formovaná, rudovlasá sekretářka.

„S čím si dáte čaj, pane Temple?“

Pane Temple! „Jednu kostku cukru, prosím.“

„Tak, tady to je.“ Drobný úsměv a byla pryč.

Toby nevěděl, že čaj je zvláštní směs, dovážená vyhlášenou londýnskou firmou Fortnum a Mason, ani že je zalitý irským destilátem Baleek, ale poznal, že chutná báječně. Vlastně všechno v téhle kanceláři bylo báječné, zejména drobný mužík jako ze škatulky, který ho zkoumavě pozoroval z křesla. Clifton Lawrence byl menší, než

Toby očekával, ale vyzařovala z něj autorita a moc.

„Ani nevíte, jak moc si vážím toho, že jste mě viděl,“ řekl Toby. „Omlouvám se, že jsem vás musel obelstít, abyste...“

Clifton Lawrence zvrátil hlavu nazad a rozesmál se.

„Obelstít mě? Včera jsem obědval s Goldwynem. Chtěl jsem vás vidět, protože mě zajímalo, jestli se váš talent vyrovná vaší drzosti. Vyrovná.“

„Ale odešel jste dřív...“ zvolal Toby.

„Milý chlapče, člověk nemusí sníst celou sklenici kaviáru, aby poznal, jestli je dobrý, ne? Věděl jsem, co ve vás je, během minuty.“

Tobymu se vracela dobrá nálada. Po černém zoufalství předešlé noci být vyzdvižen do takovýchhle výšin, kde mu znovu vrací život...

„Máte budoucnost, Temple,“ řekl Clifton Lawrence.

„Myslím, že by bylo vzrušující vybudovat kariéru někomu mladému. Rozhodl jsem se, že vás zařadím mezi své klienty.“

V Tobym vybuchl gejzír radosti. Měl chuť vstát a hlasitě křičet. Clifton Lawrence bude jeho agentem!

„... budu se o vás starat pod jednou podmínkou,“ vysvětloval

Clifton Lawrence. „Ze budete dělat přesně to, co vám řeknu. Nestrpím žádné rozmary. Jednou vybočíte a končíme spolu. Rozumíte?“

Toby rychle přikývl. „Ano, pane Lawrenci. Rozumím.“

„První věc, kterou musíte udělat, je vyrovnat se s pravdou.“

Usmál se na Tobyho a řekl: „Vaše hraní je příšerné.“

Nejnižší šmíra.“

Tobymu bylo, jako by ho někdo kopl do žaludku. Clifton

Lawrence ho sem pozval, aby ho potrestal za ten hloupý telefonát; nebude se o něj starat. Bude...

Drobný agent však pokračoval. „Včera večer to bylo amatérské představení, a přesně to jste - amatér.“ Vstal a začal přecházet sem a tam. „Řeknu vám, co máte, a co potřebujete, aby se z vás stala hvězda.“

Toby jen seděl.

„Začněme vašimi vtipy,“ prohlásil Clifton. „Rozesmály by tak nejvyšší pátou třídu základní školy.“

„Ano, pane Lawrenci. No, možná, že něco z toho je trochu otfepané, ale...“

„Dál. Nemáte žádný styl.“

Toby zatínal pěsti. „Diváci vypadali, že se...“

„Dál. Neumíte se pohybovat. Jste jako dřevo.“

Toby mlčel.

Drobný agent k němu popošel, pohlédl na něj a řekl mírně, jako by četl jeho myšlenky: „Když jste tak špatný, co tu tedy děláte? Jste tady, protože v sobě máte něco, co se nedá koupit. Když stojíte na jevišti, publikum by vás snědlo.“

Milují vás. Máte tušení, jakou to má cenu?“

Toby se zhluboka nadechl a opřel. „Jakou?“

„Víc, než se vám sní. Se správným repertoárem a vhodným vedením z vás může být hvězda.“

Toby jen dál seděl a blaženě se vyhříval v teple Lawrenceových slov. Bylo mu, jako kdyby všechno, co celý život

dělal, vedlo k tomuhle okamžiku, jako kdyby se už stal hvězdou, jako kdyby už ke všemu došlo. Přesně tak, jak mu to shbila matka.

„Klíčem k úspěchu komika je osobnost,“ pronášel Clifton

Lawrence. „Nemůžete ji koupit ani předstírat. Musíte se s ní narodit. A vy jste jeden z těch šťastných, milý chlapče.“

Pohlédl na zlaté hodinky značky Piaget na zápěstí.

„Zařídil jsem vám na druhou hodinu schůzku s OHanlonem a Raingerem. Jsou to nejlepší komičtí autoři v branži. Píší pro všechny špičkové komiky.“

Toby namítl nervózně: „Bohužel nemám dost pe...“

Clifton Lawrence to mávnutím ruky odbyl. „S tím si nedělejte starosti, chlapče drahý. Splatíte mi to pozdě“ ji.

Ještě dlouho potom, co Toby Temple odešel, Clifton

Lawrence seděl a přemýšlel o něm, usmíval se naivnímu, nevinnému obličejí a důvěřivým, bezelstným modrým očím.

Uplynulo už mnoho let od doby, kdy Clifton zastupoval neznámé herce. Všichni jeho klienti byly významné hvězdy a studia se o jejich práci předháněla. Už dávno ho nic nezaujalo. Začátky byly zábavnější, podnětnější. Tohle bude vzrušující úkol, převzít nezkušené mládě a vychovat ho, udělat z něj žádané zboží. Clifton měl dojem, že ho to bude opravdu bavit. Chlapec se mu líbil. Skutečně se mu moc hbil.

Schůzka se konala ve studiu Twentieth Century-Fox na bulváru Pico v západní části Los Angeles, kde měli OHanlon a Rainger pracovnu. Toby očekával něco okázalého ve stylu apartmá Cliftona Lawrence, ale jejich místnosti v malém prizemním dřevěném domku v areálu studia byly ošumělé a pusté.

Neupravená sekretářka ve středních letech ve svetru na zapínání uvedla Tobyho do kanceláře. Zašlé stěny v barvě jablečné zeleni zdobila jediná dekorace, odřený terč se šipkami a nápis VÝHLEDOVÝ PLÁN s posledními třemi písmeny stlačenými k sobě. Polámaná žaluzie částečně propouštěla sluneční paprsky, které padaly na špinavý hnědý koberec, prošlapaný až na osnovu. Dva otlučené stoly, sražené proti sobě, byly zavalené papíry, pery a nedopitými kelímky s kávou.

„Ahoj, Toby. Promiň ten nepořádek. Uklízečka má volno,“ pozdravil ho OHanlon. Ukázal na společmka.

„Tohle je - ehm...?“

„Rainger.“

„Jo, ano. To je Rainger.“

Velký a obtloustlý OHanlon měl brýle s kostěnou obrubou.

Rainger byl malý a slaboučký. Oběma bylo něco přes třicet a už deset let tvořili úspěšnou autorskou dvojici.

Po celou dobu, kdy s nimi měl Toby pracovat, se o nich vždy zmiňoval jako o „klucích“.

„Vy dva prý pro mě napíšete nějaký fóry,“ řekl Toby.

OHanlon a Rainger si vyměnili pohled. Rainger řekl:

„Cliff Lawrence si myslí, že by z tebe moh bejt novej sexuální symbol Ameriky. Uvidíme, co zvládneš. Máš nějaký číslo?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Toby. Vzpomněl si však, jak se o jeho číslech vyjádřil Clifton. Najednou ho přemohl ostych.

Oba autoři se posadili na pohovku a založili paže na prsou.

„Tak nás bav,“ vybídl ho OHanlon.

Toby na ně pohlédl. „Jen tak?“

„Co bys chtěl?“ ptal se Rainger. „Předehru šedesáticelenného orchestru?“ Obrátil se k OHanlonovi: „Zavolej do hudebního oddělení.“

Ty čuráku, říkal si v duchu Toby. Seru na vás, na voba.

Věděl, o co jim jde. Snažili se ho znemožnit, aby mohli

Cliftonovi Lawrenceovi říct: Nemůžeme mu pomoci. Je to nemožné. No, tak tohle jim neprojde. Nasadil úsměv, do

kterého mu však vůbec nebylo, a pustil se do výstupu

Abbotta s Costellem. „Hele Lou, nestydíš se? Seš bufeta.“

Proč si neseženeš nějakou práci?“

„Já mám práci.“

„Jakou?“

„Hledám práci.“

„Tomu říkáš práce?“

„Jasně. Celej den jsem zaměstnaněj, mám pravidelný hodiny a večer jsem pokaždý včas doma na večeři.“

Ti dva ho pozorně sledovali, zvažovali, rozebírali a uprostřed čísla začali mluvit, jako kdyby Toby v místnosti nebyl.

„Neumí stát.“

„Mává rukama, jako kdyby štipal dříví. Možná bychom mu mohli napsat číslo pro dřevorubce.“

„Je nepřírozeněj.“

„Ježíšmarjá, ty bys nebyl, s takovým repertoárem?“

Tobyho to čím dál víc znervózňovalo. Nemusí se tu nechat těmahle dvěma šMenci urážet. To, co píší, je stejně asi mizerné.

Nakonec už to nesnesl. Přestal hrát, hlas se mu chvěl zlostí. „Já vás nepotřebuju, vy hajzlové! Dík za pohostinnost.“ A vyrazil ke dveřím.

Rainger užasle vstal. „Počkej! Co je ti!“

Toby se rozzuřeně obrátil. „Doprdele, co myslíš, že mi asi je? Ty - ty -“ Byl tak zoufalý, že měl slzy na krajíčku.

Rainger ohromeně pohlédl na OHanlona. „Asi jsme se dotkli jeho citů.“

„Jemináčku.“

Toby se zhlrboka nadechl. „Koukejte, vy dva. Mně je jedno, jestli se vám nehbím, ale...“

„Nám se hrozně hbiš!“ zvolal OHanlon.

„Myslíme si, že jseš bezvadnej!“ přizvukoval Rainger.

Toby se zmateně díval z jednoho na druhého. „Co?”

Tvářili jste se, jako že...“

„Víš, co je tvůj problém, Toby? Jseš nejistej. Uvolni se.

Jasně, musíš se hodně učit, ale na druhý straně, kdybys byl

Bob Hope, tak tu nejseš.“

OHanlon dodal: „A víš proč? Protože Bob je dneska v Carmelu.“

„Hraje golf. Hraješ golf?“ zeptal se Rainger.

„Ne.

Oba autoři na sebe zděšeně pohlédli. „Tak to je po všech vtipech o golfu. Doprdle!“

OHanlon zvedl telefon. „Mohla bys nám přinést nějaký kafe, Šáso?“ Položil sluchátko a obrátil se k Tobymu.

„Víš, kolik je v týhle naší prapodivný branži rádobykomiků?“

Toby zavrtěl hlavou.

„Můžu ti to říct přesně. Včera v šest večer to byly tři miliardy sedm set dvacet osm milionů. A to nepočítám bratra Miltona Berlea. Za úplňku vylízájí z děr. Opravdu špičkovejch komiků je jenom šest. Ostatní to nikdy nedokážou.

Komedie je ta nejvážnější věc na světě. Bejt zábavnej je zatraceně těžká práce, ať jseš komik, nebo hraješ komický role.“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Veliký. Herec v komický roli se snaží lidi bavit a komik je opravdu baví.“

Rainger se zeptal: „Už tě někdy napadlo, proč má jeden komik ohromnej úspěch a druhej propadne?“

„Je to repertoárem,“ chtěl jim Toby zalichotit.

„Hovno. Poslední nový vtip vymyslel Aristofanes.

Vtipy jsou v podstatě pořád stejný. George Burns může vykládat šest vtipů, který právě před ním vyprávěl jinej chlápek na programu a Burnsovi se smějou víc. A víš proč? Je to jeho osobností.“ Tohle mu řekli Clifton Lawrence. „Bez ní jseš nic, nula. Začneš jako osobnost a vyhraníš se jako typ. Vem si Hopea. Kdyby vylezl na scénu a dělal monolog Jacka Bennyho, tak by vybuchl.

A proč? Protože si vybudoval svůj typ. A ten od něj diváci čekají. Když přijde Hope, chtějí slyšet ty jeho rychlopalný vtipy. Je to sympatickej frajer, velkoměstskej chlapík, kterej má svý problémy. Jack Benny je pravej opak. S monolobem Boba Hopea by si nevěděl rady, ale může udělat dvouminutovou pauzu a obecenstvo řve smíchy. Každý z bratrů Marxů má svůj vlastní typ. Fred Allen je jedinečnej. Víš, co je tvůj problém,

Toby? Jseš tak trochu z každýho. Napodobuješ všechny ty velký. To je skvělý, pokud chceš po zbytek života hrát v malých městečkách. Ale jestli se chceš vyšvihnout mezi špičku, musíš si vytvořit vlastní typ. Ještě než otevřeš na jevišti pus, musejí diváci vědět, že je tam Toby Temple.

Chápeš?“

„Jo.

Slova se ujal OHanlon. „Víš, co máš, Toby? Roztomilej obličej. Kdybych už nebyl zasnoubenej s Clarkem Gablem, zbláznil bych se do tebe. Máš v sobě takový naivní kouzlo. Když ho budeš umět dobře prodat, hergot, to může mít velkou cenu.“

„Nemluvě o tom, jakou cenu budeš mít u ženských,“ připojil se Rainger.

„Projdou ti věci, který jinejm neprojdou. Je to jako když zpěvák z kůru říká sprostý slova - je to roztomilý, protože člověk nevěří, že doopravdy chápe, co říká. Když jsi sem přišel, zeptal ses, jestli jsme ty lidi, co ti budou psát vtipy. Odpověď zní ne. Tohle není krám s vtipy. My uděláme to, že ti ukážem, co v tobě je a jak to máš využívat.

Líšijeme ti typ na tělo. Co tomu říkáš?“

Toby se podíval z jednoho na druhého, šťastně se zasmál a prohlásil: „Výhrnem si rukávy a dáme se do práce.“

Každý den potom Toby obědval s Raingerem a OHanlonem ve studiu. Jídelna Twentieth Century-Fox byl obrovský sál plný hvězd. Mohl kdykoli vidět Tyronea Powera,

Loretta Youngovou, Betty Grableovou, Dona Amechea, Alice

Fayeovou, Richarda Widmarka, Victora Maturea, bratry Ritzovy a desítky dalších. Někteří seděli u stolů ve veliké hale, jiní jedli v malé jídelně pro vedoucí vedle hlavní jídelny. Toby je všechny strašně rád pozoroval.

Brzy bude jedním z nich, lidé budou žádat o autogram jeho. Je na cestě k úspěchu a zastíní všechny ostatní.

Alice Tannerová byla nadšená Tobyho pokrokem.

„Já vím, že ty to dokážeš, miláčku. Jsem na tebe tak pyšná.“

Toby se na ni usmál a neřekl nic.

Toby, OHanlon a Rainger vedli dlouhé diskuse o tom, jaký typ by měl Toby ztělesňovat.

„Měl by si o sobě myslet, že je zkušený světák,“ prohlásil

OHanlon. „Ale pokaždý, když dojde na věc, vybuchne.“

„Jaký bude mít zaměstnání?“ zeptal se Rainger. „Spisovatel?“

„Tenhle typ by měl žít s matkou. Má dívku, ale netroufá si odejít z domova a oženit se s ní. Je s ní zasnoubený pět let.“

„Deset je legračnější.“

„Dobře, tak deset. Jeho matku bych nikomu nepřál.

Pokaždý, když se chce Toby oženit, onemocní matka novou chorobou. Časopis Time jí každý týden volá, aby zjistili, co je nového v medicíně.“

Toby tam seděl a vzrušeně naslouchal rychlému proudu dialogu. Nikdy nepracoval s opravdovými profesionály a

hbil se mu to. Zvlášť když byl středem jejich pozornosti.

OHanlon s Raingerem mu psali číslo tři týdny.

Když mu je nakonec ukázali, byl nadšený. Bylo opravdu dobré. Navrhl několik vylepšení, oni přidali a vypustili pár řádek, a nový Toby Temple byl hotový. Clifton Lawrence si pro Tobyho poslal.

„V sobotu večer máte premiéru U kulečnickové koule.“

Toby na něj vyjeveně koukal. Čekal, že ho angažují v Ciro nebo v Trocaderu. „Co - co je to U kulečnickové koule?“

„Malý klub na jižním konci Západní avenue.“

Toby protáhl obličej. „V životě jsem o něm neslyšel.“

„A oni v životě neslyšeli o vás. V tom je ten vtíp, chlapče drahý. Jestli tam vybuchnete, nikdo se to nedoví.“

Až na Cliftona Lawrence.

Kulečnicková koule byl zapadák, jinak se to popsat nedalo, kopie desítek tisíc dalších špinavých putyk, rozsetých po celé zemi, nálevna ztracených existencí. V takových hrál Toby tisíckrát v tisíci městech. Mezi pravidelné návštěvníky patřili většinou muži středních let, tovární dělníci, kteří se jako obvykle sešli s kamarády, házeli očkem po unavených servírkách v těsných sukních a dekoltovaných blůzách a častovali se oplzlými vtipy nad panákem laciné whisky nebo nad sklenicí piva. Varietní program se odehrával na malém vyklizeném prostoru na vzdálenějším konci místnosti, kde hráli tři otrávení hudebníci. Program zahájil homosexuální zpěvák, po něm následovala akrobatická tanečnice v trikotu a pak striptérka, která se předváděla s ospalou kobrou.

Toby seděl u stolu vzadu spolu s Cliftonem Lawrencem,

OHanlonem a Raingerem, pozoroval vystoupení, naslouchal publiku a snažil se odhadnout jeho náladu.

„Pivaři,“ prohlásil Toby pohrdavě.

Clifton chtěl ostře odpovědět, ale pak se na Tobyho podíval a zarazil se. Toby měl strach. Clifton věděl, že

Toby už v takovýchhle místech hrál, tentokrát to však bylo jiné. Tohle byla zkouška.

Clifton řekl mímě: „Když si získáte pivaře, pak s pijáky šampaňského to už bude hračka. Tihle lidé celý den tvrdě pracují, Toby Když si večer vyjdou, chtějí si přijít na své.

Jestli rozesmějete je, pak rozesmějete každého.“

V tu chvíli Toby uslyšel, jak konferenciér ohlašuje jeho jméno.

„Roztoč to tady, divochu!“ povzbudil ho OHanlon.

Toby šel na scénu.

Stál na jevišti, ve střehu a napjatý a odhadoval diváky jako ostražitě zvíře, které v lese větří nebezpečí.

Obecenstvo je stohlavá obluda a každá hlava je jiná a on musí obludu rozesmát. Zhluboka se nadechl. Mějte mě rádi, modlil se.

Zahájil vystoupení.

Nikdo ho neposlouchal, nikdo se nesmál. Toby cítil, jak mu na čele vystupuje smrtelný pot. Jeho číslo nezabíralo.

Křečovitě se usmíval a dál mluvil přes hluk a hlasitý hovor.

Nemohl získat jejich pozornost. Chtěli znovu nahatě ženské.

Přimíš mnoho sobotních večerů byli vydáni příliš mnoha komikům bez vtípu a talentu. Toby mluvil dál a dál navzdory jejich lhostejnosti. Pokračoval, protože nic jiného dělat nemohl. Rozhlédl se a uviděl Cliftona Lawrence a kluky, jak ho ustaraně sledují.

Toby pokračoval. V místnosti nebylo obecenstvo, ale lidé, kteří spolu mluvili, probírali své problémy a své životy. Pro ně za ně, Toby Temple mohl být milion kilometrů daleko. Nebo mrtvý. Hrdlo se mu sevřelo strachem a těžko vyslovoval. Koutkem oka zahlédl, jak k hudebníkům míří ředitel podniku. Dá pokyn hudbě a umlčí ho. Je po všem. Měl vlhké dlaně a nutkání na malou stranu. Cítil, jak mu po noze stéká pramínek teplé moči. Byl tak nervózní, že začal plést slova. Na Cliftona Lawrence a své autory se neodvažoval pohlédnout. Příliš se styděl. Ředitel mluvil k hudebníkům. Podívali se na Tobyho a přikývli. Toby pokračoval, zoufale mlel, chtěl, aby to měl za sebou, toužil utéct a skrýt se. Jakási žena ve středních letech, která seděla u stolu přímo před ním, se uchichtla jeho vtipu. Její společníci přerušili rozmluvu a naslouchali. Toby horečně mluvil dál. Ostatní u stolu teď poslouchali a smáli se. Pak se přidal další stůl. A další. Hovor pomalu ustával. Opravdu ho poslouchali. Začínal se ozývat smích, dlouhý, pravidelný, silnější a mohutnější. A ještě mohutnější. Z diváků v místnosti se stalo obecenstvo. Ovládal je. Doprdle, on je měl! Už nezáleželo na tom, že je v laciné nálevně plné pivních dacanů. Důležitý byl jejich smích a to, že se jim hrbí.

Dostavovalo se to ve vlnách. Nejdřív je dokázal rozesmát, pak se ho začali domáhat. Nikdy nikoho takového jako on neslyšeli, v téhle hnusné kořalně ani jinde. Tleskali a jásali a než Toby skončil, málem obrátili hospodu vzhůru nohama. Byli svědky zrodu neobyčejného zjevu.

Samozřejmě, že to nevěděli. Ale Clifton Lawrence,

OHanlon a Rainger to věděli. A věděl to i Toby Temple.

Boží slib se konečně vyplnil.

Reverend Damian přistrčil Josefíně k obličejí planoucí pochodeň a vykřikl: „O Bože všemohoucí, spal zlo v tomto hříšném dítěti,“ a shromáždění zaburácelo: „Amen!“ Josefína cítila, jak jí plamen olizuje obličej, a reverend Damian zařval: „Pomoz tomuto hříšníku vymýt d'ábla, ó Bože.

Zaženeme ho modlitbou, spálíme ho, utopíme,“ a Josefíny se zmocnily ruce a náhle jí ponořily obličej do dřevěné kádě plné studené vody a držely ji pod hladinou, zatímco hlasy zpívaly do nočmho vzduchu a naléhavě prosily Všemohoucího o pomoc, a Josefína se zmítala, aby se vymanila a nadechla, a když ji nakonec napl v bezvědomí vytáhli, reverend Damian prohlásil: „Děkujeme ti, milý Ježíši, za tvůj soucit. Je spasena! Je spasena!“

A bylo velké radování a každému se zvedla nálada. Až na

Josefinu, jejíž bolesti hlavy zesílily.

„Zajistil jsem ti angažmá v Las Vegas,“ řekl Clifton Lawrence Tobymu. „Zařídil jsem, aby s tebou na čísle pracoval Dick Landry. Je to nejlepší varietní režisér v branži.“ „To je fantastické! Ve kterém hotelu? Flamingo? Thunderbird?“ „V Oáze.“ „V Oáze?“ Toby pohlédl na Cliffa, aby se přesvědčil, zda žertuje. „Nikdy jsem...“ „Já vím,“ usmál se Cliff. „Nikdy o ní neslyšel. Správně. Oni nikdy neslyšeli o tobě. Ve skutečnosti neangažují tebe, ale mě. Věří mi, že jseš dobrý.“ „Nebojte se,“ shbil Toby. „Budu.“ Toby sdělil zprávu o svém angažmá v Las Vegas Alici Tannerové těsně před odjezdem. „Já vím, že z tebe bude velká hvězda,“ prohlásila. „Přišel tvůj čas. Budou tě zbožňovat, miláčku.“ Objala ho a ptala se: „Kdy odjedeme, a co si mám na sebe na premiéru mladého geniálního komika vzít?“ Toby žalostně zavrtěl hlavou. „Kdybys tak mohla jet se mnou, Alice. Problém je v tom, že budu pracovat ve dne v noci a vymýšlet nový repertoár.“ Pokusila se skrýt zklamání. „Chápu.“ Sevěla ho pevněji. „Jak dlouho budeš pryč?“ „Ještě nevím. Víš, je to takové otevřené angažmá.“ Bodlo ji obavami, ale řekla si, že je hloupá. „Zavolej mi, hned jak budeš moct,“ prosila. Toby ji políbil a vytančil ze dveří. Jako kdyby Las Vegas v Nevadě bylo stvořeno výhradně pro potěšení Tobyho Templea. Měl ten dojem hned, jak město spatřil. Vyznačovalo se úžasnou pohybovou energií, pulzující silou, která odpovídala sMe, hořící v něm. Toby letěl s OHanlonem a Raingerem, a když přistáli, čekala na ně na letišti limuzína z hotelu Oáza. Toby poprvé okoušel báječný svět, který měl být brzy jeho. Líbilo se mu opřít se v sedadle ohromného černého auta a nechat šoféra, aby se ptal: „Měl jste příjemný let, pane Temple?“ Bezvýznamní lidé vždycky větrí úspěch, ještě než se dostaví, pomyslel si Toby. „Nuda, jako vždycky,“ odpověděl nedbale. Všiml si, že OHanlon s Raingerem si vyměnili úsměv a zazubil se na ně. Cítil k nim blízkou náklonnost. Byli tým, úplně nejlepší tým v showbusinessu. Oáza byla mimo atraktivní Strip, hlavní třídu s nočními podniky, daleko od slavnějších hotelů. Limuzína se blížila k hotelu a Toby viděl, že není tak velký a přepychový jako Flamingo nebo Thunderbird, ale má něco mnohem, mnohem lepšího. Vpředu byla obrovitá markýza s nápisem:

OD 4. ZÁŘÍ LILLI WALLACEOVÁ TOBY TEMPLE

Tobyho jméno bylo vyvedeno oslnivými písmeny, která se mu zdála vysoká třicet metrů. Na celém světě nebylo nic krásnějšího. „Podívejte!“ řekl s respektem. OHanlon se podíval a poznamenal: „Jo! Co je? Lilli Wallaceová!“ Zasmál se. „Neboj se, Toby. Po premiéře bude tvoje jméno nad jejím.“ Ředitel Oázy, muž středních let se zažloutlým obličejem jménem Parker, Tobyho pozdravil, osobně ho doprovodil do jeho apartmá a celou cestu mu lichotil. „Ani nevíte, jak jsme šťastni, že vás tu máme, pane Temple. Pokud budete něco potřebovat - prostě cokoli, zavolejte mi.“ Uvítání, jak si Toby uvědomil, platilo Cliftonu Lawrenceovi. Bylo to poprvé, co se mytický agent uráčil a angažoval jednoho ze svých klientů v tomto hotelu. Ředitel Oázy doufal, že teď pro hotel získá některé z Lawrenceových opravdu významných hvězd. Apartmá bylo obrovité. Skládalo se ze tří ložnic, velikého obývacího pokoje, kuchyně, baru a terasy. V obývacím pokoji stály na stole láhve různých likérů, květiny a velká mísa s čerstvým ovocem a sýry jako pozornost od vedení podniku. „Doufám, že vám to bude vyhovovat, pane Temple,“ řekl Parker. Toby se rozhlédl a vzpomněl si na všechny ty bezútěšné, stísněné hotelové pokoje plné švábů a blech, ve kterých bydlel. „Jo. Je to v pořádku.“ „Pan Landry se ubytoval před hodinou. Zařídil jsem, aby vám na vaši zkoušku ve tři hodiny vyklidili sál Fata morgána.“ „Díky.“ „Nezapomeňte, když budete cokoli potřebovat...“ a ředitel se vypoklonkoval. Toby tam stál a vychutnával prostředí. Po zbytek života bude žít na takovýchhle místech. Bude mít všechno - ženské, peníze, potlesk. Hlavně potlesk. Lidi, kteří na něj přijdou a budou se smát, jásat a milovat ho. To je jeho potrava a nápoj. Nic jiného nepotřebuje. Dick Landry byl asi třicetiletý, subtilní štíhlý muž s pleší a dlouhými, půvabnými nohama. Začal na Broadwayi od piky, ze sborového tanečnicka se vypracoval na sólistu a postupně na choreografa a režiséra. Landry měl vkus a smysl pro to, co publikum žádá. Nemohl udělat ze špatného čísla dobré, ale dokázal, že dobře vypadalo, a když měl k dispozici kvalitní číslo, udělal z něj úžasnou věc. Ještě před deseti dny Landry o Tobym Templeovi nikdy neslyšel a jediný důvod, proč do svého horečně nabitého

programu vsunul cestu do Las Vegas a režii jeho vystoupení byl, že ho o to požádal Clifton Lawrence. Byl to Clifton, kdo Landrymu pomohl v jeho začátcích.

Čtvrt hodiny nato, co se Dick Landry s Tobym seznámil, věděl, že pracuje s talentem. Poslouchal Tobyho monolog a přistihl se, že se hlasitě směje, což dělával jen zřídka.

Nebylo to ani tak vtipy jako způsobem, jak je Toby zadumaně sděloval. Byl tak dojemně upřímný, že to člověku lámalo srdce. Byl zbožňováníhodné kuřátko, vyděšené, že mu obloha spadne na hlavu. Člověk měl chuť k němu přiběhnout, obejmout ho a ujistit ho, že všechno je v pořádku.

Když Toby skončil, Landry se musel držet, aby mu nezatleskal.

Vyšel na jeviště k Tobymu. „Jste dobrý,“ řekl mu nadšeně. „Opravdu dobrý.“

Toby potěšeně odpověděl: „DMcy. Cliff říká, že mi, můžete ukázat, jak být skvělý.“

„Pokusím se. První věc, kterou musíte udělat, je rozšířit rejstřík. Pokud tam budete jen stát a vykládat vtipy, nebudete nikdy víc než stojící komik. Zazpívejte mi.“

Toby se zazubil. „Půjčte si kanára. Já zpívat neumím.“

„Zkuste to.“

Toby to zkusil. Landryho to uspokojilo. „Hlas nic moc,“ řekl, „ale máte hudební sluch. Se správnými písničkami to můžete zaonačit tak, že si budou myslet, že jste Sinatra.“

Zařídíme, aby pár skladatelů napsalo písničky zvlášť pro vás. Nechci, abyste zpíval stejné věci jako všichni ostatní. Teď ukažte, jak se umíte pohybovat.“

Toby se pohyboval.

Landry ho pečlivě sledoval. „Pěkné, pěkné. Tanečník z vás nebude, ale naučím vás, abyste jako tanečník vypadal.“

„Proč?“ ptal se Toby. „Tančících zpěváků je jako smetí.“

„Komiků taky,“ odpověděl ostře Landry. „Já z vás udělám všestranného kabaretního umělce.“

Toby se zazubil a prohlásil: „Výhrnem si rukávy a dáme se do práce.“

Dali se do práce. OHanlon a Rainger byli při každé zkoušce, přidávali věty, tvořili nová čísla, pozorovali, jak Landry Tobyho dře. Program byl vyčerpávající. Toby zkoušel, až ho bolel každý sval, ale zhubl o tři kila, tělo mu ztvrdlo cvičením a byl ve výborném stavu. Denně měl hodinu zpěvu a zpíval i ze spaní. Pracoval s kluky na nových komediálních číslech, pak se učil nové písně, napsané pro něj, a byl čas zkoušet znovu.

Téměř každý den nacházel v přihrádce vzkaz, že volala

Alice Tannerová. Vzpomněl si, jak ho chtěla držet zpátky.

Ještě nejseš hotový. Teď už byl hotový a dokázal to jí navzdory. K čertu s ní. Vzkazy zahazoval. Nakonec ustaly. Ale zkoušky pokračovaly.

Najednou byla premiéra.

Zrod nové hvězdy je opředen tajemstvím. Jako kdyby do všech koutů světa showbusinessu okamžitě dorazila telepatická zpráva. Pomocí jakési kouzelné alchymie se rozšířila do Londýna a Paříže, New Yorku a Sydney; kde je nějaké divadlo, tam dorazí.

Pět minut poté, co Toby Temple vystoupil na jeviště hotelu Oáza, se roznesla zpráva, že vychází nová hvězda.

Clifton Lawrence přiletěl na Tobyho premiéru a zůstal na večerní představení. Tobymu to polichotilo. Clifton kvůli němu zanedbává ostatní klienty. Když dohrál, šli spolu do hotelové kavárny.

„Viděl jste tam všechny ty slavné osobnosti?“ ptal se

Toby. „Když pak přišly do mé šatny, měl jsem z toho málem smrt.“

Clifton se usmíval Tobyho nadšením. Byla to tak příjemná změna po všech těch jeho ostatních rozmazlených klientech.

Toby byl kocourek. Sladký modrooký kocourek.

„Poznej, kdo má talent,“ vysvětloval Clifton. „A stejně tak i Oáza. Chtějí s tebou udělat novou smlouvu. Zvýší ti honorář z šesti set padesáti týdně na tisíc.“

Tobymu upadla lžička. „Tisíc za týden? To je fantastický,

Cliffe!“

„A okukávali tady situaci z Thunderbirdu a z hotelu El

Rancho.“

„Už?“ ptal se Toby, radostně rozčilený.

„Moc se nevzrušuj. Jenom na vystupování v denním baru.“ Usmál se. „To je stará písnička, Toby. Pro mě jseš jednička, ve vlastních očích jseš jednička - ale jseš jednička pro opravdovou jedničku?“ Vstal. „Musím chytit letadlo do New Yorku. Letím zítra do Londýna.“

„Do Londýna? Kdy se vrátíte?“

„Za pár týdnů.“ Clifton se naklonil a řekl: „Poslouchej, chlapče drahý. Máš tady ještě dva týdny. Ber to jako školu.

Chci, abys každý večer na jevišti přemýšlel, jak můžeš být ještě lepší. Přemluvil jsem OHanlona a Raingera, aby tu zůstali. Jsou ochotni s tebou pracovat ve dne v noci. Využij toho. Landry se bude vracet na víkend, aby viděl, jak ti to jde.“

„Dobře,“ souhlasil Toby. „Diky, Cliffe.“

„Jo, málem jsem zapomněl,“ řekl Clifton Lawrence nedbale. Vytáhl z kapsy malý balíček a podal ho Tobymu.

Uvnitř byl pár překrásných diamantových manžetových knoflíků. Měly tvar hvězdy.

Kdykoli měl Toby volno, odpočíval u velkého bazénu za hotelem. V revue bylo pětadvacet dívek a vždycky se tu slunilo asi deset tanečnic v plavkách. V horkém poledním vzduchu vypadaly jako pozdě rozkvetlé květy, jedna krásnější než druhá. Toby nikdy neměl se získáváním děvčat problémy, avšak to, co zažíval teď, bylo něco úplně nového.

Děvčata z revue předtím v životě o Tobym neslyšela, jeho jméno však stálo na osvětlené markýze. To stačilo.

Byl hvězda a ony se předháněly o výsadu jít s ním do postele.

Další dva týdny byly skvělé. Toby se probouzel kolem poledne, snídal v jídelně, přitom měl plno práce s podepisováním autogramů, a pak hodinu dvě zkoušel. Nato vyzvedl u bazénu jednu nebo dvě dlouhonohé krásky a šli do jeho apartmá dovádět.

A Toby zjistil něco nového. Protože děvčata nosila tak sporé kostýmy, musela se zbavit ochlupení na přirození.

Pěstovala si je však tak, že kučeravý kožíšek zůstával jen uprostřed pahorku a otvor byl přístupnější.

„Ten těsný trikot je jako afrodisiakum,“ svěřila jedna dívka Tobymu. „Stačí ho mít na sobě pár hodin a z holky se stane zuřivá nymfomanka.“

Toby se nenamáhal naučit jejich jména. Všechny byly

„kočičky“ a „miláčky“ a splývaly mu v úžasnou, smyslnou změt' stehů, rtů a žádostivých těl.

Poslední týden angažmá v Oáze dostal Toby návštěvu.

Skončil první představení a stíral si v šatně make-up, když vrchní číšník otevřel dveře a řekl tlumeně: „Pan Al Caruso by byl rád, kdybyste si přisedl k jeho stolu.“

Al Caruso bylo v Las Vegas významné jméno. Vlastnil jeden hotel a šuškal se, že je podílníkem na dvou nebo třech dalších. Rovněž se šeptalo, že je ve spojení se zločineckými gangy, ale do toho Tobymu nic nebylo. Důležité je, že jestli se Al Carusovi líbí, může mít angažmá v Las

Vegas až do konce života. Rychle se dooblékl a šel se do jídelny seznámit s Al Carusem.

Al Caruso byl malý šedovlasý padesátník s mrkajícím, měkce hnědýma očima a bříškem. Připomínal Tobymu maličkého Santa Clause. Když Toby přišel k jeho stolu,

Caruso vstal, podal mu ruku, srdečně se usmíval a prohlásil:

„Al Caruso. Jenom jsem vám chtěl říct, co si o vás myslím, Toby. Přitáhněte si židli.“

U Carusova stolu seděli další dva muži v tmavých oblecích. Oba byli statní, srkali coca-colu a během celého setkání nepromluvili ani slovo. Toby se nedověděl, jak se jmenují. Toby obvykle večerával po prvním představení.

Teď měl hlad jako vlk, ale Caruso zjevně právě dojedl a Toby nechtěl vypadat, jako že ho víc zajímá jídlo než setkání s tímto velkým mužem.

„Udělal jste na mě vetkej dojem, chlapče,“ vykládal

Caruso. „Opravdu vetkej dojem.“ A zářivě se na Tobyho usmíval šelmovským hnědýma očima.

„Děkuju, pane Caruso,“ řekl Toby šťastně. „To pro mě hodně znamená.“

„Říkej mi Ale.“

„Ano, pane - Ale.“

„Máš budoucnost, Toby. Vidám je, jak jsou nejdriv nahore, pak dole. Ale ty, co máš talent, se udržej dlouho. Ty talent máš.“

Tobymu se po těle rozlévalo příjemné teplo. Letmo zauvažoval, jestli nemá Al Carusovi říct, aby obchodní stránku projednal s Cliftonem Lawrencem; pak se rozhodl, že bude lepší, když to dohodne sám. Jestli je Al

Caruso ze mě tak pryč, pomyslel si, udělám s ním výhodnější smlouvu než Cliff. Nechá Al Carusa přijít s první nabídkou a pak bude chvíli tvrdě smlouvat.

„Div jsem se smíchy nepodělal,“ vykládal Caruso. „To tvoje číslo s opicí je to nejzábavnější, co jsem kdy slyšel.“

„Od vás je to opravdová poklona,“ řekl Toby upřímně.

Oči malého Santa Clause slzely smíchem. Otřel si je bledým hedvábným kapesníkem. Obrátil se ke svým dvěma průvodcům: „Neříkal jsem, že je zábavný?“

Muži přikýkli.

Al Caruso se obrátil zpět k Tobymu. „Řeknu ti, proč jsem se na tebe přišel podívat, Toby.“

To byla zázračná chvíle, vstup mezi špičku. Clifton Lawrence je někde v Evropě a sjednává smlouvy pro klienty, kteří jsou už teď dočista vyřízeni, a přitom by měl být tady a domluvit tenhle obchod. No, až se Lawrence vrátí, bude tu na něj čekat opravdové překvapení.

Toby se naklonil dopředu a řekl s okouzlujícím úsměvem:

„Poslouchám, Ale.“

„Millie tě miluje.“

Toby zamrkal, přesvědčen, že se přeslechl. Starší muž ho pozoroval a oči mu jiskřily.

„P-promiňte,“ pronesl Toby zmateně. „Co jste říkal?“

Al Caruso se laskavě usmíval. „Millie tě miluje. Svěřila se mi s tím.“

Millie? Je to snad Al Carusova žena? Nebo dcera? Toby začal něco říkat, ale Al Caruso ho přerušil.

„Je to ohromné děvče. Mám ji už tři nebo čtyři roky.“

Obrátil se ke dvěma mužům. „Čtyři roky?“

Přikýkli.

Al Caruso se znovu obrátil k Tobymu. „Já to děvče miluju, Toby. Jsem do ní opravdu blázen.“

Toby cítil, jak bledne. „Pane Caruso...“

Al Caruso pokračoval: „Millie a já máme smlouvu.“

Jsem jí nevěrný jen se svou ženou, a když ona podvádí mě, tak mi to řekne.“ Zářivě se na Tobyho usmíval, ale tentokrát viděl Toby za tím andělským úsměvem něco, z čeho mu tuhla krev v žilách.

„Pane Caruso...“

„Jestlipak víš Toby, že jseš první chlap, se kterým mě podvedla?“ Obrátil se k těm dvěma u stolu. „Je to čistá pravda?“

Přikýkli.

Když Toby promluvil, hlas se mu třásl. „Já - přísahám Bohu, že jsem nevěděl, že Millie je vaše přítelkyně. Kdyby mě to napadlo třeba jen ve snu, ani bych se jí nedotkl. Netroufl bych si na kilometr do její blízkosti, pane Caru.u.“

Santa Claus se na něj radostně usmíval. „Ale. Říkej mi Ale.“

„Ale,“ vylezlo z Tobyho skřehotavě. Cítil, jak mu po vnitřní straně paží stéká pot. „Podívejte, Ale,“ řekl. „Já já už se s ní nikdy nesetkám. Nikdy. Věřte mi, já...“

Caruso na něj upřeně hleděl. „Hele. Mám dojem, žeš mě vůbec neposlouchal!“

Toby polknul. „Ano. Ano, poslouchal. Slyšel jsem každé vaše slovo. A nemusíte se bát, že...“

„Řek jsem, že tě to děvče miluje. A když tě chce, pak si přeju, aby tě měla. Chci, aby byla šťastná. Rozumíš?“

„Já...“ Tobyho mozek pracoval na plné obrátky. Na jeden šilený okamžik se doopravdy domníval, že muž, sedící naproti němu, se chce pomstít. Místo toho mu Al Caruso nabízí svoji přítelkyni. Toby se málem zasmál úlevou.

„Ježíšmarjá, Ale,“ řekl. „Samozřejmě. Jak si přejete.“

„Jak si přeje Millie.“

„Jo. Jak si přeje Millie.“

„Já věděl, že jseš slušnej člověk,“ řekl Al Caruso. Obrátil se k těm dvěma u stolu. „Neříkal jsem, že Toby Temple je slušnej člověk?“

Přikývli a tiše usrkávali svou coca-colu.

Al Caruso vstal a ti dva byli okamžitě na nohou, každý z jedné jeho strany. „Svatbu uspořádám sám,“ prohlásil Al Caruso. „Vezmem si ten velký banketovej sál v Moroccu. S ničím si nemusíš dělat starosti. Postarám se o všechno.“

Slova přicházela k Tobymu jakoby přes filtr, z velké dálky. Mozek zaznamenával, co Al Caruso říká, ale smysl mu unikal.

„Počkejte,“ protestoval Toby. „Já přece nemůžu...“

Caruso položil Tobymu na rameno mohutnou dlaň.

„Jseš šťastnej člověk,“ usoudil. „Chci říct, že kdyby mě Millie nepřesvědčila, že vy dva se opravdu milujete, kdybych si myslel, že s ní jen chrápeš jako s nějakou dvoudolarovou kurvou, mohlo to všechno dopadnout úplně jinak. Rozumíš?“

Toby zjistil, že bezděčně hledí na ty dva v černém a ti přikývli.

„V sobotu večer tady končíš,“ řekl Al Caruso. „Svatba bude v neděli.“

Tobymu znovu vyschlo v hrdle. „Já - jde o to, Ale, že mám bohužel nějaké angažmá. Já...“

„To počká,“ usmíval se andělsky hodný obličej zářivě.

„Svatební šaty vyberu Millie sám. Dobrou, Toby.“

Toby stál a hleděl za těmi třemi postavami ještě dlouho potom, co zmizely.

Neměl nejmenší potuchy, kdo je Millie.

Do rána se strachu zbavil. Neočekávanost toho, k čemu došlo, ho zaskočila. Teď však není éra Al Caponeho. Nikdo ho nedonutí oženit se s dívkou, se kterou se oženit nechce. Al Caruso není žádný sprostý, brutální grázl; je to vážený majitel hotelu. Čím víc Toby o situaci přemýšlel, tím se mu zdála legračnější. Stále si ji v duchu vylepšoval a podával ji jako čím dál směšnější. Samozřejmě, že ho Caruso doopravdy nevylekal, ale bude příhodu vyprávět tak, jako kdyby se vyděsil. Přijdu ke stolu a tam sedí Caruso s šesti gorilama, chápete? Všichni maj velký boule tam, co se nosí bouchačky. Ano, bude z toho ohromná historka. Mohl by z toho dokonce udělat veselé číslo.

Po zbytek týdne se Toby vyhýbal bazénu, kasinu a všem děvčatům. Al Carusa se nebál, ale nač zbytečně riskovat? Původně zamýšlel odletět z Las Vegas v neděli v poledne.

Teď zařídil, aby v sobotu večer přijelo dozadu na parkoviště hotelu auto z půjčovny. Bude tam na něj čekat. Sbalil si zavazadla ještě předtím, než šel dolů na své poslední představení, aby byl připravený odjet do Los Angeles v okamžiku, kdy skončí. Někakou dobu se Las Vegas vyhne.

Jestli je Al Caruso skutečně seriózní, Clifton Lawrence to může dát všechno do pořádku.

Tobyho závěrečné představení bylo fantastické. Poprvé v životě mu lidé aplaudovali ve stoje. Setrval na jevišti a cítil, jak ho zalévají vlny lásky diváků, koupal se v teplém, měkkém pocitu blaha. Ještě jednou přidal, omluvil se a utíkal nahoru. Tohle byly tři nejúžasnější týdny jeho života. Za tu krátkou dobu se změnil z nikoho, který spal s číšnicemi a mrzáky, ve vynikajícího komika, co píchal Al Carusovu milenku. Krásné dívky žadoní, aby je vzal do postele, publikum ho obdivuje a ucházejí se o něj velké hotely. Podánilo se mu to a to je teprve začátek. Vytáhl klíč ke dveřím. Když je otevřel, ozval se známý hlas: „Pojď dál, chlapče.“

Toby pomalu vstoupil do pokoje. Uvnitř byl Al Caruso a jeho dva přátelé. Tobymu přejel po zádech mráz zlé předtuchy. Ale bylo to v pořádku, protože Caruso se radostně usmíval a říkal: „Byls dneska ohromnej, Toby, opravdu ohromnej.“

Toby se uklidnil. „Diváci byli dobří.“

Caruso zamrkal hnědýma očima a tvrdil: „Ty jsi z nich dobrý diváky udělal, Toby. Říkal jsem ti přece, že máš talent.“

„Díky, Ale.“ Toužil, aby vypadli, aby mohl vyrazit na cestu.

„Tvrdě pracuješ,“ prohlásil Al Caruso. Obrátil se ke svým dvěma pobočníkům. „Neříkal jsem, že jsem nikdy nikoho neviděl pracovat takhle tvrdě?“

Muži přikývli.

Caruso se znovu obrátil k Tobymu. „Hele, Millie byla kapánek nervózní, žeš jí nezavolať. Řek jsem jí, žeš nevolal, protože jsi tak tvrdě pracoval.“

„To je pravda,“ potvrdil Toby rychle. „Jsem rád, že to chápete, Ale.“

A1 se vřidně usmál. „Jasně. Ale víš, čemu nerozumím?“

Ani jsi nezavolať, aby ses zeptal, v kolik je svatba.“

„Chtěl jsem zavolať ráno.“

A1 Caruso se zasmál a káral ho: „Z Los Angeles?“

Tobyho bodlo úzkostí. „O čem to mluvíte, Ale?“

Caruso se na něj vyčítavě díval. „Všechny kufry máš sbalený.“ Laškovně štípl Tobyho do tváře. „Řek jsem ti, že každýho, kdo Millie ublíží, zabiju.“

„Počkejte! Přisahám Bohu, že jsem...“

„Jseš hodnej kluk, Toby, ale jseš hloupej. Tahle vlastnost nejspíš patří ke géniovi, co?“

Toby zíral na jeho boubelatou, zářící tvář a nevěděl, co říct.

„Musíš mně věřit,“ pokračoval A1 Caruso srdečně,

„jsem tvůj přítel. Chci se ujistit, že se ti nestane nic zlého. Kvůli Millie. Ale když mě neposloucháš, co můžu dělat? Víš, jak donutíš mezka, aby dával pozor?“

Toby němě zavrtěl hlavou.

„Nejdřív ho praštíš po hlavě polenem.“

Tobymu se stáhlo hrdlo strachem.

„Kterou ruku máš šikovnější?“ zeptal se Caruso.

„Pra-pravou,“ zamumlal Toby.

Caruso bodře přikývl a obrátil se k těm dvěma. „Přeražte mu ji,“ rozkázal.

V rukou jednoho z mužů se zčistajasna objevilo železné páčidlo. Ti dva se začali přibližovat. Tobyho se zmocnila hrůza a roztřásl se po celém těle.

„Prokristapána,“ slyšel se říkat pošetile. „To přeci nemůžete.“

První ho praštil do žaludku. V následující vteřině ucítil

Toby mučivou bolest, jak mu páčidlo dopadlo na pravou ruku a roztříštilo mu kosti. Upadl na zem a svíjel se v nesnesitelném utrpení. Pokoušel se křičet, ale nemohl popadnout dech. Vzhlédl očima plnýma slz a viděl, že A1 Caruso stojí nad ním a usmívá se.

„Už dáváš pozor?“ ptal se Caruso mírně.

Toby usouzeně přikývl.

„Dobrá,“ pokračoval Caruso. Obrátil se k jednomu z mužů. „Rozepni mu kalhoty.“

Muž se sklonil a rozeplnul zip na Tobyho poklopce. Vzal páčidlo a vystrčil Tobyho úd.

Caruso chvíli stál a díval se na úd. „Jseš šťastnej člověk,

Toby. Máš ho opravdu pořádnýho.“

Tobyho naplnila hrůza jako nikdy v životě. „Panebože... prosím vás... nedělejte... nedělejte mi to,“ skřehotal.

„Já bych ti neuškodil,“ řekl Caruso. „Dokud budeš hodnej na Millie, jseš můj přítel. Jestli mi někdy řekne, žeš jí něčím ublížil - čimkoli - rozumíš?“ Šťouchl špičkou boty do Tobyho zlomené ruky a Toby hlasitě zaječel.

„Jsem rád, že si rozumíme,“ usmíval se Caruso radostně.

„Svatba je v jednu hodinu.“

Carusův hlas se vytrácel, protože Toby upadal do bezvědomí.

Věděl však, že musí vydržet. „N-nemůžu,“ úpěl.

„Ruka...“

„S tím si nedělej starosti,“ prohlásil A1 Caruso. „Už sem jede doktor a postará se o tebe. Ruku ti zafixuje a dá ti něco na bolest. Hoši tě tu zítra vyzvednou. Budeš nachystanej, vid?“

Toby tam ležel v děsivé bolesti, díval se do usměvavého obličejce Santa Clause a nemohl uvěřit, že se něco takového skutečně stalo. Viděl, jak se Carusova noha opět blíží k jeho ruce.

„A-ano,“ zasténal. „Budu připravený...“

A ztratil vědomí.

Svatba - společenská událost - se konala v plesovém sále hotelu Morocco. Vypadalo to, že se dostavilo půl Las Vegas. Byli tu kabaretní umělci, majitelé všech ostatních hotelů, tanečnice z revue, a ve středu všeho dění A1 Caruso s několika desítkami přátel, nenápadných, konzervativně oblečených mužů, z nichž většina nepila. Všude se skvěla bohatá výzdoba z květin, střídali se hudebníci, bufet se prohýbal pod gargantuovskými hody a ze dvou fontán prýštilo šampaňské. A1 Caruso se postaral o všechno.

Každý cítil se ženichem, který měl ruku v sádře jako následek náhodného pádu z jakýchsi schodů. A všichni tvrdili, že nevěsta s ženichem tvoří krásný pár, a jaká je to skvělá svatba.

Toby byl tak omámený z opiátů, které mu dal doktor, že prošel obřadem, aniž téměř vnímal, co se děje. Když pak vliv drog začal pomíjet a dostavila se bolest, znovu ho zaplavil vztek a nenávisť. Měl chuť vykřičet na všechny v sále nepopsatelné pokoření, kterému byl vystaven.

Obrátil se, aby se podíval přes sál na svoji nevěstu. Teď se na Millie rozpomněl. Byla to hezká dívka, něco přes dvacet, s medově plavými vlasy a pěknou postavou. Vybavil si, že se jeho historkám smála hlasitěji než ostatní a že za ním všude chodila. Vzpomněl si také na další detail.

Byla jednou z mála, která odmítla jít s ním do postele, což jen vydráždilo jeho chuť. Všechno si to teď vybavoval.

„Jsem do tebe celý blázen,“ řekl tehdy. „Copak mě nemáš ráda?“

„Samozřejmě, že mám,“ odpověděla. „Ale mám přítele.“

Proč ji neposlouchal! Místo toho ji lichocením přemluvil, aby se s ním šla nahoru do pokoje napít a pak ji začal vyprávět legrační historky. Millie se smála tak, že si téměř nevšimla, co Toby dělá, až ji měl svlečenou v posteli.

„Prosím tě, Toby,“ žadonila. „Nedělej to. Můj přítel se bude zlobit.“

„Zapomeň na něj. Já se pak o toho pitomce postarám,“ řekl. „Teď se starám o tebe.“

Následovala divoká noc plná milování. Když se Toby ráno probudil, ležela Millie vedle něj a plakala. Toby byl ve shovívavé náladě, vzal ji do náruče a ptal se: „Co se děje, kočička? Copak se ti to nelíbilo?“

„To víš, že hlbilo. Ale...“

„No tak, přestaň,“ řekl Toby. „Já tě miluju.“

Opřela se o lokty, pohlédla mu do očí a ptala se:

„Opravdu, Toby? Myslíš to doopravdy?“

„Naprosto.“ Právě tohle slovo potřebovala a to ji povzbudilo.

Pozorovala ho, jak se vrací ze sprchy, utírá si dosud mokré vlasy a bzučí si útržky svého hlavního šlágru.

Šťastně se usmála a ozvala se: „Asi jsem tě milovala od první chvíle, kdy jsem tě viděla, Toby.“

„No to je skvělé. Tak si teď objednáme snídani.“

A tím to skončilo. ... Až do téhle chvíle. Kvůli pitomé ženské, kterou obtahoval jedinou noc, má teď celý život vzhůru nohama.

Díval se, jak k němu přichází Millie v dlouhých bílých svatebních šatech a usmívá se na něj a proklínal sám sebe, svůj úd a den, kdy se narodil.

Muž na předním sedadle limuzíny se uchechtl a řekl obdivně: „To se vám musí nechat, šéfe. Tomu parchantovi to vůbec nedošlo.“

Caruso se vlídně usmíval. Dopadlo to dobře. Od chvíle, kdy se jeho žena, ta dračice, dopátrala, že má poměr s Millie, Caruso věděl, že bude muset najít způsob, jak se plavovlasé tanečnice zbavit.

„Připomeň mi, abych dohlídl, že zachází s Millie dobře,“ řekl Caruso mírně.

Toby s Millie se nastěhovali do malého domu v Benedict

Canyon. Ze začátku trávil Toby celé hodiny vymýšlením, jak z manželství uniknout. Udělá Millie tak nešťastnou, že požádá o rozvod. Nebo ji dá dohromady s jiným chlapem a pak požádá o rozvod on. Nebo ji jednoduše opustí a nechá Carusa, ať s tím něco dělá. Ale když si promluvil s režisérem Dickem Landrym, změnil názor.

Pár týdnů po svatbě obědvali v hotelu Bel Air a Landry se zeptal: „Jak dobře doopravdy A1 Carusa znáš?“

Toby na něj pohlédl. „Proč?“

„Nezaplítej se s ním, Toby. Je to vrahoun. Řeknu ti něco, co vím bezpečně. Carusův mladší bratr se oženil s devatenáctiletou dívkou, která právě vyšla z kláštera.“

Rok nato načapal ženu v posteli s nějakým chlapem a řekl o tom Alovi.“

Toby poslouchal, oči upřené na Landryho. „A co bylo dál?“

„Carusovi zabíjeci vzali sekáček na maso a usekli chlapovi vocas. Namočili ho do benzínu a zapálili a ten člověk se na to díval. Pak ho nechali vykrvácet.“

Toby si vzpomněl, jak Caruso řekl: Rozepni mu kalhoty, a jak mu hrubé ruce šmátraly po zipu, a zalil ho studený pot a zvedl se mu žaludek. Teď se strašnou jistotou věděl, že nemá řešení.

Josefina řešení našla, když jí bylo deset. Objevila dveře do jiného světa, kde se mohla skrýt před matčinými tresty a neustálou hrozbou pekelného ohně a ztracení. Byl to svět plný kouzla a krásy. Hodinu za hodinou seděla ve ztemnělém kině a sledovala okouzující lidi na plátně.

Všichni žili v krásných domech, nosili skvělé šaty a byli tak šťastní. A Josefina si říkala: Jednou půjdu do Hollywoodu a budu žít taky tak. Doufala, že ji matka pochopí.

Matka byla přesvědčena, že film je výmysl ďábla, a tak se Josefina musela do kina vytrácet tajně, za peníze, které si vydělala hlídáním malých dětí. Dnes se hrál milostný film, a když začal, naklonila se Josefina v radostném očekávání dopředu. Nejdřív přišly titulky. První zněl:

„Produkce Sam Winters.“

12.

Byly dny, kdy měl Sam Winters dojem, že je ředitelem ne filmového studia, ale blázince, a že všichni chovanci jdou po něm. Tohle byl jeden z těch dní, protože problémy se hromadily jeden za druhým. Včerejší noc opět došlo ve studiu k požáru, už čtvrtému; hlavní herec v seriálu Můj muž Pátek urazil sponzora a ten chtěl filmování přerušit; mladý geniální režisér Bert Firestone zastavil práci uprostřed filmu za pět milionů dolarů; a Tessie Brandová odmítla hrát ve filmu, který se měl začít natáčet během několika dní.

Do Samovy kanceláře přišli velitel požárního sboru a revizor studia.

„Jak rozsáhlý byl ten včerejší požár?“ ptal se Sam.

Revizor vysvětloval: „Stavby jsou úplně zničené. Scénu číslo patnáct musíme postavit celou znovu. Šestnáctka se dá opravit, ale bude nám to trvat tři měsíce.“

„Nemáme tři měsíce,“ vyštěkl Sam. „Běžte k telefonu a najměte nějaké prostory u Goldwyna. O víkendu začnete budovat nové stavby. Ať to sviští.“

Obrátil se k veliteli hasičů, muži jménem Reilly, který mu připomínal herce George Bancrofta.

„Někdo vás nabeton nemá rád, pane Winters,“ prohlásil

Reilly. „Každý ten oheň byl jasnej případ zhářství.“

Zkontroloval jste si lidi?“

Myslel tím nespokojené zaměstnance, které nedávno vyhodili, nebo kteří se domnívali, že mají vůči zaměstnavateli důvod ke stížnosti.

„Dvakrát jsme prošli všechny osobní záznamy,“ odpověděl Sam.

„Na nic jsme nepřišli.“

„Ten, kdo to zakládá, ví přesně, co dělá. K podomácku vyrobený zápalný látce přidává časovací zařízení. Moh by to být elektrikář, nebo mechanik.“

„Díky,“ řekl Sam. „Předám to dál.“

„Volá Roger Tapp z Tahiti.“

„Přepojte mi ho,“ požádal Sam. Tapp byl producent televizního seriálu Můj muž Pátek, který se natáčel na Tahiti s Tony Fletcherem v hlavní roli.

„Co se děje?“ zeptal se Sam.

„Je to v prdeli, nebudeš tomu věřit, Same. Philip Heller, předseda správní rady společnosti, která film sponzoruje, sem přijel s rodinou na návštěvu. Včera odpoledne vlezli na scénu, právě když natáčel Tony Fletcher. Pustil se do nich a urazil je.“

„Co jim řekl?“

„Řek jim, aby vypadli z jeho ostrova.“

„Ježíšikriste!“

„No právě. On si myslí, že je Ježíš Kristus. Heller je tak naštvanej, že chce seriál zrušit.“

„Spoj se s Hellerem a omluv se. Udělej to hned teď.“

Řekni mu, že se Tony Fletcher nervově zhroutil. Pošli paní Hellerové květiny, vem je na večeři. Já si promluví s Tony Fletcherem.“

Hovor trval třicet minut. Začal tím, že Sam řekl: „Koukej, ty čuráku pitomej...“ a končil: „Já tě taky miluju, člověče.“

Přiletím se tam na tebe podívat, co nejdřív budu moci. A proboha, Tony, nelez do postele s paní Hellerovou!“

Další problém byl Bert Firestone, mladý geniální režisér, který studia Pan-Pacific ruinoval. Jeho film Zítřejší je také den se už natáčel sto deset dní a přesáhl rozpočet o víc než milion dolarů. Teď Bert Firestone natáčení přerušil, což znamenalo, že kromě hlavních představitelů sedělo na zadku a nedělalo nic ještě sto padesát komparsistů. Bert Firestone.

Tricetileté zázračné dítě, které přešlo od režirování filmů, sklízejících ceny, v jedné chicagské televizní stanici k režirování v Hollywoodu. Firestoneovy první tři filmy měly skromný úspěch, ale čtvrtý byl kasovní trháč. Na základě tohoto výnosného filmu začal být

Firestone žádaný. Sam si vybavil, jak se s ním setkal poprvé.

Firestone vypadal na patnáctiletého holobrádka. Byl bledý, plachý, s brylemi s obroučkami z černé rohoviny, které skrývaly malá, krátkozraká zarudlá očka. Sam to dítě litoval. Firestone v Hollywoodu nikoho neznal, a tak se Sam přemohl, vzal ho na večeři a dohlédl na to, aby ho zvali na večírky. Když Zítřejší je také den probírali poprvé, byl Firestone velice uctívý. Řekl Samovi, že se touží poučit.

Visel na každém jeho slově. Nemohl se se Samem shodovat víc. Řekl mu, že kdyby ho pro tenhle film schválili, samozřejmě by se na odborné znalosti pana Winterse velice spoléhal.

To bylo předtím, než Firestone podepsal smlouvu. Po podpisu jako kdyby Alberta Schweitzera vystřídal Adolf Hitler. Dítě s tvářičkami jako jablíčka se přes noc změnilo v zabijáka. Přerušil všechny kontakty. Naprosto přehlížel Samovy návrhy ohledně obsazení herců, trval na tom, že se pěkný scénář, který Sam schválil, musí úplně přepsat, a změnil většinu míst, kde se mělo natáčet, přestože již byla dohodnuta. Sam ho chtěl z filmu vyhodit, ale v newyorské centrále mu řekli, aby byl trpělivý. Prezident společnost

Rudolf Hegershorn byl obrovskými částkami za film jako hypnotizovaný. A tak byl Sam nucen čekat a nic nedělat. Měl dojem, že Firestoneova nestoudnost roste den ze dne. Firestone poklidně seděl na poradě produkce, a když všichni zkušenější oddělení domluvili, začal každého cupovat. Sam skřípal zuby a snášel to. Firestone si okamžitě vysloužil přezdívkou Císař, a pokud mu takjeho spolupracovníci neřekli, zmiňovali se o něm jako o Curáčkovi z Chicaga. Kdosi o něm prohlásil: „Je to hermafrodit. Mohl by nejspíš vopíchat sám sebe a porodit dvouhlavou saň.“

A teď, uprostřed natáčení, přestal Firestone pracovat.

Sam přišel za Devlinem Kellym, vedoucím oddělení dekorační techniky. „Tak to rychle vysyp,“ řekl Kellymu.

„Dobře. Curáček nařídil...“

„Tohle vypust'. Je to pan Firestone.“

„Promiň. Pan Firestone mě požádal, abych mu postavil scénu hradu. Sám nakreslil náčrtky a tys je schválil.“

„Byly dobré. Co se stalo?“

„Stalo se to, že když jsme postavili přesně to, co Ču... co chtěl, a když se na to včera podíval, rozhodl se, že už to nechce. Půl milionu dolarů v pr...“

„Já si s ním promluví,“ řekl Sam.

Bert Firestone byl venku, vzadu v ateliéru číslo dvacet tři a hrál s personálem košíkovou. Upravili si hřiště, nalajnovali čáry a připevnili koše.

Sam je chvíli pozoroval. Jejich hra stála studio dva tisíce dolarů za hodinu.

Firestone se otočil, uviděl Sama, usmál se a zamával.

Dostal se k němu míč; dribloval s ním, klamal a nakonec ho vhodil do koše. Pak přišel k Samovi. „Jak se vede?“

Jako kdyby se nic nestalo.

Když Sam pohlédl do chlapeckého, usmívajícího se mladého obličej, došlo mu, že Bert Firestone je cvok. Nadaný, možná i geniální, ale duševně vyšinutý, šílený. A pět milionů dolarů z rozpočtu společnosti je v jeho rukou.

„Slyšel jsem, že je s tou novou scénou nějaký problém,“ řekl Sam. „Tak to vyřešíme.“

Bert Firestone se lenivě usmál a prohlásil: „Není co řešit, Same. Scéna se neosvědčila.“

Sam vybuchl. „O čem to ksakru mluvíš? Dali jsme ti přesně to, co sis objednal. Ty sám sis udělal nákresy. Tak mi teď řekni, co je na ní špatného!“

Firestone na něj pohlédl a zamrkal. „Ale na ní není nic špatného. To jen, že jsem si to rozmyslil. Nechci hrad.

Uvědomil jsem si, že to není to správný prostředí. Chápeš, jak to myslím? Tohle je scéna, kde se Ellen s Mikem loučí. Chtěl bych, aby Ellen navštívila Mikea na palubě lodi, když se Mike chystá vyplout.“

Sam na něj zíral. „Nemáme scénu lodi, Berte.“

Bert Firestone rozpráhl paže, líně se usmál a řekl: „Tak mi ji postavte, Same.“

„Jasně, mě to taky sere,“ řekl Rudolph Hergershorn v meziměstském hovoru, „ale nemůžeš ho vyhodit,

Same. Už jsme moc daleko. Nemáme v tom filmu žádný hvězdy. Naší hvězdou je Bert Firestone.“

„Viš, o kolik už přešvihl rozpočet?“

„Vím. A jak řekl Goldwyn: Nikdy už toho hajzla nepoužiju, ledaže bych ho potřeboval.‘ My potřebujeme, aby ten film dokončil.“

„Je to chyba,“ namítal Sam. „Tohle by se mu nemělo trpět.“

„Same - hbi se ti to, co Firestone zatím natočil?“

Sam musel být upřímný. „Je to skvělé.“

„Postavte mu tu jeho loď.“

Scéna byla hotová za deset dnů a Bert Firestone se k natáčení Zítřka je také den vrátil. Nakonec z toho byl film, který vydělal ze všech filmů za celý rok nejvíc.

Další problém byl s Tessie Brandovou.

Tessie byla nejskvělejší zpěvačka v showbusinessu. Samovi se podařil bravurní kousek, když s ní udělal smlouvu na tři filmy ve studiích Pan-Pacific. Zatímco ostatní studia vyjednávala s Tessiinymi agenty, Sam nenápadně odletěl do New Yorku, zašel si na Tessiino představení a pak ji vzal na večeři. Večeře trvala až do sedmi ráno.

Tessie Brandová byla jedna z nejošklivějších dívek, jaké kdy Sam viděl, ale pravděpodobně nejtalentovanější. Bylo to nadání, co u ní vítězilo. Dcera brooklynského krejčího nebyla v životě na jediné hodině zpěvu. Když však vyšla na jeviště a začala zpívat hlasem, při němž se rozkývaly trámy, obecenstvo šMelo. Tessie kdysi nastudovala roli jako zaskok do jednoho muzikálového propadáku, který se hrál na Broadwayi jen šest týdnů. Před posledním představením udělala herečka v roli naivky tu chybu, že zavolala, že je nemocná a zůstala doma. Tessie Brandová ten večer vystoupila veřejně poprvé a hrstce diváků v hledišti vyzpívala své srdce. Mezi nimi byl náhodou broadwayský producent Paul Varrick. Obsadil Tessie do hlavní role ve svém dalším muzikálu. Udělala z pěkného představení úplný slágr. Kritikům docházely superlativy, když se pokoušeli neuvěřitelnou, ošklivou Tessie a její úžasný hlas popsat. Natočila svůj první singl. Přes noc se z něj stal hit číslo jedna. Natočila album, jehož se za první měsíc prodaly dva miliony kusů. Byla jako král Midas, všechno, čeho se dotkla, se měnilo v zlato. Broadwayští producenti a gramofonové společnosti vydělávaly s Tessie

Brandovou obrovské sumy a Hollywood se chtěl také přizivit.

Jeho nadšení pohaslo, když uviděl Tessiinu tvář; kasovní cifry jí však dodávaly neodolatelné krásy.

Po prvních pěti minutách strávených v její společnosti

Sam věděl, jak na ni.

„Znervózňuje mě,“ svěřila mu ten večer, kdy se seznámili, „jak budu na tom obrovským plátně vypadat. Jsem přece dost ošklivá už v životní velikosti. Všechna studia mi vykládají, že ze mě můžou udělat krasavici, ale já si myslím, že je to blbost.“

„Je to blbost,“ potvrdil Sam. Tessie na něj překvapeně pohlédla. „Nenechte nikoho, aby na vás něco měnil, Tessie. To by vás zničilo.“

„Vážně?“

„Když MGM udělali smlouvu s Dannym Thomasem,

Louie Mayer chtěl, aby si dal předělat nos. Danny místo toho ze studia odešel. Věděl, že to, co má na prodej, je on sám. To musíte udělat i vy - prodávat Tessie Brandovou, a ne nějakou umělou cizí ženskou.“

„Jste první člověk, kterej se mnou kdy mluvil na rovinu,“ řekla Tessie. „Opravdovej Mensch, čestnej chlap.

Jste ženatej?“

„Ne,“ odpověděl Sam.

„Chodíte se ženským?“

Sam se zasmál. „Se zpěvačkami ne - nemám hudební sluch.“

„Ten na to nepotřebujete.“ Tessie se usmála. „Mám vás ráda.“

„Máte mě natolik ráda, abyste se mnou natočila pár filmů?“

Podívala se na něj a řekla: „Ano.“

„To je skvělé. Sepíšu s vaším agentem smlouvu.“

Pohládla Sama po ruce a zeptala se: „Jste si jistě, že se ženským nechodíte?“

První dva filmy Tessie Brandové měly obrovský kasovní úspěch. Za první film byla nominována na Cenu filmové akademie a za druhý zlatého Oskara dostala. Diváci po celém světě stáli ve frontách před kiny, aby Tessii viděli a slyšeli její neuvěřitelný hlas. Měla všechno. Byla zá` bavná, uměla zpívat i hrát. Její ošklivost byla přínosem, protože diváci se s ní mohli ztotožnit. Tessie Brandová

„zastupovala všechny nepřitažlivé, nemilované a nechtěné.

Provádala se za hlavního hrdinu ze svého prvního filmu, po skončení opakovaných záběrů se s ním rozvedla a vdala se za hlavního hrdinu z druhého filmu. Sam slyšel, že i tohle manželství skomírá, jenže Hollywood je semeniště klepů.

Nevšimal si toho, protože měl dojem, že mu po tom nic není.

Ukázalo se, že se mýlil.

Sam mluvil po telefonu s Barry Hermanem, Tessiiným agentem. „Co se děje, Barry?“

„Jde o Tessiin nový film. Není spokojená, Same.“

Sam začal být podrážděný. „Počkej! Tessie schválila producenta, režiséra i scénář. Máme hotové stavby a jsme připraveni začít. V žádném případě z toho teď nemůže vycouvat. Já...“

„Ona z toho nechce vycouvat.“

Samovi to vzalo dech. „Tak co sakra chce?“

„Chce jiného producenta.“

Sam zařval do telefonu: „Co chce?“

„Ralph Dastin jí nerozumí.“

„Dustin je jeden z nejlepších producentů. Může být ráda, že ho má.“

„Naprosto s tebou souhlasím, Same. Ale nejde jim to dohromady. Nechce ten film dělat, dokud on nevypadne.“

„Tessie má smlouvu, Barry.“

„To já vím, kamaráde. A věř mi, že Tessie je pevně rozhodnutá ji dodržet. Pokud bude fyzicky schopná. To jen že je nervózní, když není šťastná, a má dojem, že si nepamatuje roli.“

„Já ti zavolám,“ řekl Sam zuřivě a praštil sluchátkem.

Kráva pitomá! Není důvod Dastina z filmu vyhazovat.

Zřejmě se s ní odmítl vyspat nebo něco podobně absurdno. Sam požádal Lucille: „Řekněte Dastinovi, ať sem přijde.“

Ralph Dastin byl roztomilý padesátník. Začínal jako spisovatel a nakonec se z něj stal producent. Jeho filmy měly vkus a kouzlo.

„Ralph,“ začal Sam. „Já nevím, jak...“

Dastin zvedl ruku. „Nemusíš nic říkat, Same. Právě jsem se ti chystal oznámit, že jdu od toho.“

„Co se sakra děje?“ ptal se Sam.

Dastin pokrčil rameny. „Naše hvězda má svědění. Chce, aby ji podrábíl někdo jiný.“

„Chceš říct, že už má za tebe náhradu?“

„Ježíšmarjá, kde žiješ - na Marsu? Copak nečteš klepařské rubriky?“

„Ne, pokud nemusím. Kdo je ten chlap?“

„Není to chlap.“

Sam se pomalu posadil. „Co?“

„Je to kostýmní návrhářka v Tessiině filmu. Jmenuje se

Barbara Carterová - jako ty pilulky na játra.“

„Jseš si tím jistý?“ ptal se Sam.

„Jseš jediný na celý západní polokouli, kdo to neví.“

Sam zavrtěl hlavou. „Já vždycky myslel, že Tessie je normální.“

„Same, život je jak restaurace. Tessie je hladová holka.“

„Nenechám odpovědnost za čtyřmiliónový film na nějaký pitomý kostýmní návrhářce.“

Dastin se zazubil. „Právěs řekl chybnou věc.“

„Jak to myslíš?“

„To, co Tessie zčásti svědčí je, že ženský v týhle branži nemají stejné šance. Z tvé hvězdičky se stala velká feministka.“

„Neudělám to,“ řekl Sam.

„Jak je libo. Ale dám ti radu zdarma. Je to jediný způsob, jak můžeš ten film natočit.“

Sam zavolal Barrymu Hermanovi. „Řekni Tessie, že

Ralph Dastin se toho filmu vzdal,“ požádal ho.

„To ráda uslyší.“

Sam zaskřípal zuby a zeptal se: „Navrhuje jako producenta někoho jiného?“

„Vlastně ano,“ řekl Herman pokrytecky. „Tessie objevila velice talentovanou mladou ženu a je přesvědčena, že je na takový úkol připravena. Pod vedením tak skvělého člověka, jako jseš ty, Same...“

„Přestaň s tou reklamou,“ přerušil ho Sam. „Je to poslední slovo?“

„Obávám se, že ano, Same. Lituji.“

Barbara Carterová měla hezký obličej a pěknou postavu a pokud to mohl Sam posoudit, byla ztělesněné ženství. Díval se, jak si sedá na koženou pohovku v jeho kanceláři a elegantně křídí dlouhé, půvabně tvarované nohy. Když promluvila, zněl její hlas trochu chraptavě, ale to bylo možná proto, že Sam hledal nějaké znamení.

Zkoumavě si ho prohlížela měkkýma šedýma očima a řekla: „Jsem v nepříjemné situaci, pane Wintersi. Vůbec jsem neměla v úmyslu vypudit někoho z místa. Jenže“ - zvedla bezmocně ruce - „slečna Brandová tvrdí, že ten film nenatočí, pokud ho nebudu produkovat já. Co mám dělat?“

Sam byl na okamžik v pokušení jí to říct. Místo toho se zeptal: „Máte nějakou zkušenost se showbusinessem - kromě toho, že působíte jako kostýmní návrhářka?“

„Dělala jsem uvaděčku a viděla jsem spoustu filmů.“

Fantastické! „A proč si slečna Brandová myslí, že dokážete být producentkou?“

Jako kdyby se Sam dotkl skryté pružiny. Barbara Carterová náhle ožila. „Tessie a já jsme o tomhle filmu hodně mluvily.“

Už ne slečna Brandová, všiml si Sam. „Mám dojem, že ve scénáři je spousta chyb, a když jsem jí je ukázala, souhlasila se mnou.“

„Myslíte, že víte o psaní scénáře víc, než autor, který získal Cenu filmové akademie a má za sebou šest úspěšných filmů

a her na Broadwayi?“

„Samozřejmě, že ne, pane Wintersi! Jenom si myslím, že vím víc o ženách.“ Šedivé oči teď byly přísnější a tón o něco tvrdší. „Nemyslíte, že je absurdní, když ženské role vždycky píšou muži? Jenom my doopravdy víme, jak cítíme. Chápete?“

Sama už ta hra unavovala. Věděl, že ji zaměstná a nenáviděl se za to, jenže šéfoval studio a jeho úkolem bylo zajistit, aby se dělaly filmy. Jestli Tessie Brandová chce, aby producentkou tohoto filmu byla její domácí veverka, Sam objedná oříšky. Film s Tessie Brandovou může docela dobře znamenat zisk od dvaceti do třiceti milionů dolarů. Kromě toho Barbara Carterová nemůže udělat nic, co by film doopravdy ohrozilo. Ne teď. Už se má přfříš brzy začít natáčet na to, aby se prováděly nějaké významnější změny.

„Přesvědčila jste mě,“ řekl Sam ironicky. „Máte to místo. Gratuluji.“

Následující den Hollywoodský zpravodaj a Rozmanitosti na předních stranách uveřejnily, že producentkou nového filmu s Tessie Brandovou se stala Barbara Carterová.

Když Sam házel noviny do koše, všiml si dole na stránce krátké zprávy: „TOBY TEMPLE PODEPSAL SMLOUVU DO DENNÍHO BARU

HOTELU TAHOE.“

Toby Temple. Sam si vybavil dychtivého mladého komika v uniformě a vzpomínka vyvolala na jeho tváři úsměv. V duchu si poznamenal, že se na něho musí jít podívat, kdyby Temple někdy vystupoval v Hollywoodu.

Divil se, proč se s ním Toby Temple nespojil.

13.

Vlastně to byla Millie, kdo přispěl k tomu, že se Toby

Temple vypracoval mezi hvězdy. Před manželstvím byl jen dalším z desítek slibných komiků. Po svatbě dostal nový rozměr: nenávisť. Byl vehnán do manželství s dívkou, kterou pohrdal, a objevila se v něm taková zuřivost, že by byl Millie zabil holýma rukama.

Přestože si to neuvědomoval, Millie byla obdivuhodná, oddaná žena. Zbožňovala ho a dělala co mohla, aby ho potěšila. Krásně zařídila dům v Benedict Canyon, ale čím víc se mu snažila vyhovět, tím větší odpor k ní cítil. Byl k ní vždy úzkostlivě zdvořilý a opatrný, aby neudělal nebo neřekl nic, čím by ji natolik popudil, že by zavolala Carusovi. Co živ bude, Toby nezapomene na tu strašnou bolest, když mu páčidlo drtilo paži, nebo na výraz A1 Carusovy tváře, když říkal: „Jestli Millie někdy ublížíš...“

Protože si Toby nemohl vybíjet agresivitu na manželce, obrátil svou zuřivost vůči publiku. Každého, kdo zarachotil talířem, vstal a šel na záchod nebo si dovolil mluvit, když byl Toby na jevišti, okamžitě zasypal spoustou krutých slov. Dělal to s nevinným, naivním kouzlem, které publikum zbožňovalo, a když takovou nešťastnou oběť rozcupoval, obecenstvo se smálo, až mu tekly slzy. Kombinace jeho nevinného, bezelstného obličejce a zlomyslného, vtipného jazyka ho dělala neodolatelným. Mohl říkat věci, které překračovaly všechny meze, a procházelo mu to. Pro toho, koho si Toby Temple vybral za terč svého slovního bičování, to byla pocta. Jeho obětím nikdy nedošlo, že Toby myslí každé slovo vážně. Zatímco dřív byl jen dalším slibným mladým komikem, teď se o něm začalo v kruzích showbusinessu mluvit.

Když se Clifton Lawrence vrátil z Evropy, překvapila ho zpráva, že se Toby oženil s dívkou z revue. Připadalo mu, že to není Tobyho způsob, ale když se ho na to zeptal, Toby se na něj zadíval a řekl: „Co ti mám vykládat, Cliffe? Potkal jsem Millie, zamiloval jsem se do ní a bylo to.“

Nepůsobilo to moc věrohodně. A ještě něco agenta mátl. Jednoho dne řekl v kanceláři Tobymu: „Začínáš být opravdu žádaný. Mám pro tebe angažmá na měsíc v Thunderbirdu. Dva tisíce za týden.“

„A co takhle turné?“

„Na to zapomeň. V Las Vegas ti platí desetkrát tolik a vidí tě každý.“

„Zruš Vegas. Sežeň mi turné.“

Clifton na něj překvapeně pohlédl. „Ale Las Vegas je...“

„Sežeň mi turné.“ V Tobyho hlase se objevil tón, který

Clifton Lawrence nikdy předtím neslyšel. Nebyla to nadutost nebo temperament; bylo to něco víc - hluboká, ovládaná zuřivost.

Děsivé na ní bylo to, že vyzařovala z obličejce, který působil přátelštěji a chlapečtěji, než kdy předtím.

Od té chvíle Toby neustále cestoval. Byl to jediný únik z jeho vězení. Hrál v nočních klubech, divadlech a sálech, a když tahle angažmá došla, přemluvil Cliftona Lawrence, aby mu zařídil vystupování na vysokých školách. Kdekoli, jen aby utekl Millie.

PřMežitostí dostat do postele dychtivé, přitažlivé ženy, bylo neomezené. V každém městě to bylo stejné. Čekaly na něj v šatně před představením i po něm a číhaly na něj na chodbě jeho hotelu.

Toby nešel do postele s žádnou. Myslel na to, jak tomu muži usekli úd a zapálili ho, a jak mu A1 Caruso řekl: Máš ho opravdu pořádného... Já bych ti neuškodil. Dokud budeš hodne] na Millie, jseš můj přítel.

A tak všechny ženy odmítal.

„Miluju svou ženu,“ říkal plaše. A ony mu věřily a obdivovaly ho a jeho pověst se rozšířila, což Toby chtěl: Toby Temple si se ženami nepohrává; má opravdu smysl pro rodinu.

Jenže rozkošné, milování chtivé dívky ho pronásledovaly bez přestání a čím víc je odmítal, tím víc ho chtěly.

Toby přitom toužil po ženě tak, že mu to působilo neustálé fyzické utrpení. Genitálie ho někdy bolely tolik, že vystupoval jen s obtížemi. Začal znovu masturbovat. Když to dělal, pokaždé myslel na všechny ty krásné dívky, které by s ním šly rády do postele, a zuřivě proklínal osud.

Protože nemohl sex mít, neustále na něj myslel. Kdykoli se vrátil z turné domů, Millie na něj čekala, dychtivá, milující a připravená. A jakmile ji Toby uviděl, veškerá jeho žádost vyprchala. Millie byla nepřítel a Toby jí pohrdal za to, co mu působí. Nutil se jít s ní do postele, ale dělal to kvůli Al Carusovi. Zmočoval se jí divoce a brutálně, až sténala bolestí. Předstíral, že si myslí, že jsou to vzdechy rozkoše, vrázel do ní tvrději a tvrději, až vyvrcholil v zuřivé explozi a vlil do ní své otrávené semě. Nebylo to milování.

Byla to nenávist.

V červnu 1950 překročila Severní Korea 38. rovnoběžku a napadla Jižní Koreu a prezident Truman poslal do Koreje americké vojsko. Ať si o tom zbytek světa myslel co chtěl, pro Tobyho byla korejská válka to nejlepší, co se kdy stalo. Začátkem prosince se v Denních rozmanitostech objevila zpráva, že se Bob Hope připravuje na zábavné vánoční turné pro vojáky v Soulu. Třicet vteřin poté, co se to Toby dočetl, telefonoval Cliftonu Lawrenceovi.

„Musíš mě tam dostat, Cliffe.“

„Proč? Už je ti skoro třicet. Věř mi, chlapče drahý, tahle turné nejsou žádná legrace. Já...“

„Kašlu na to, jestli jsou nebo nejsou legrace,“ zařval

Toby do telefonu. „Ti vojáci tam riskují životy. To nejmenší, co můžu udělat, je trochu je rozesmát.“

Tuhle stránku osobnosti Tobyho Templea Clifton ještě neznal. Dojalo ho to a potěšilo.

„Dobře. Když ti na tom tak záleží, udělám co můžu,“ shbil.

Za hodinu mu zavolal. „Mluvil jsem s Bobem. Moc rád by tě měl s sebou. Ale kdyby sis to rozmyslel...“

„V žádném případě,“ prohlásil Toby a zavěsil.

Clifton Lawrence dlouho seděl a přemýšlel o Tobym.

Byl na něj velmi pyšný. Toby je skvělý člověk a Clifton

Lawrence měl velkou radost, že je jeho agentem a pomáhá utvářet jeho rostoucí kariéru.

Toby hrál v Tegu a v Pusanu a v Čondžu, a v smíchu vojáků nacházel útěchu. Millie se z jeho mysli vytratila.

Bylo po Vánocích. Místo aby se Toby vrátil domů, jel na ostrov Guam. Chlapci ho milovali. Jel do Tokia a bavil raněné ve vojenské nemocnici. Nakonec přišel čas návratu.

Když se v dubnu vracel z desetitýdenního turné na

Středozápadě, čekala ho Millie na letišti. Její první slova zněla: „Drahoušku, čekám dítě!“

Zíral na ni jako omráčený. Myslela, že je to výraz štěstí.

„Není to skvělé?“ zvolala. „Když teď budeš pryč, bude mi děťátko dělat společnost. Doufám, že to bude chlapeček, abys ho mohl brát na baseball a...“

Zbytek hloupostí, které mlela, Toby nevnímal. Jako kdyby její slova přicházela odkudsi zdaleka. V hloubi duše věřil, že jednou nějak unikne. Byl s ní ženatý dva roky a zdálo se mu to jako věčnost. A teď tohle. Millie ho nikdy nepustí.

Nikdy.

Dítě se mělo narodit kolem Vánoc. Toby si zařídil, aby jel se společností varietních umělců na Guam, ale neměl tušení, zda Al Caruso schválí, že bude v době porodu pryč.

Dalo se to zjistit jediným způsobem. Toby zavolal do Las

Vegas.

V telefonu se okamžitě ozval Carusův veselý, nenucený hlas: „Nazdar, chlapče. Jsem rád, že tě slyším.“

„Já jsem rád, že slyším vás, Ale.“

„Prej budeš táta. To jseš z toho asi cele] vzrušenej.“

„Vzrušenej není to správný slovo,“ řekl Toby popravdě.

Nasadil tón starostlivého znepokojení. „Proto vám volám,

Ale. Dítě se má narodit kolem Vánoc a...“ Musel být velmi opatrný. „Nevím, co mám dělat. Chci být tady s Millie, až se dítě narodí, ale požádali mě, abych znovu bavit vojáky v Koreji a na Guamu.“

Následovala dlouhá odmlka. „To je ožehavá situace.“

„Nechci naše chlapce opustit, ale nechci ani opustit

Millie.“

„Jo.“ Další odmlka. Pak: „Já ti řeknu, co si myslím, hochu. Všichni jsme dobří Američani, vid'? Ti chlapci tam bojují za nás, že?“

Toby se náhle uvolnil. „Jasně. Ale já bych hrozně nerad...“

„Millie to zvládne,“ prohlásil Caruso. „Ženský rodě] děti už nějakou dobu. Jed' do Koreje.“

O šest týdnů později na Štědrý večer, když Toby za bouřlivého potlesku opouštěl jeviště ve vojenském táboře v Pusanu, dostal telegram, který sděloval, že Millie zemřela při porodu mrtvého dítěte.

Byl volný.

14.

14. srpna 1952 měla Josefina Czinski třinácté narozeniny.

Mary Lou Kenyonová, která se narodila ve stejný den, ji pozvala na oslavu. Matka tam zakázala Josefíně jít. „Jsou to hříšní lidé,“ varovala ji. „Uděláš líp, když zůstaneš doma a budeš studovat bibli.“

Josefina však neměla v úmyslu zůstat doma. Její přátelé nejsou hříšní. Toužila nějak přimět matku, aby to pochopila. Sotva matka odešla, Josefina vzala pět dolarů, které si vydělala hlídáním dětí, šla do města a koupila si rozkošné bílé plavky. Pak zamířila k domu Mary Lou. Měla pocit, že to bude nádherný den.

Mary Lou Kenyonová bydlela v tom nejkrásnějším domě, jaký Petrolejářům patřil. Její domov byl plný starožitností, drahocenných goblénů a nádherných obrazů. Na přilehlém pozemku se nacházely domky pro hosty, stáje, tenisový kurt, soukromá přistávací plocha a dva bazény, jeden ohromný pro Kenyonovy a jejich hosty a menší vzadu pro

personál.

Mary Lou měla staršího bratra Davida, kterého Josefina čas od času zahlédla. Byl to ten nejhezčí chlapec, jakého kdy viděla. Zaal se jí vysoký dva metry, měl široká ramena fotbalisty a šibalské šedé oči. Byl záložníkem v národním reprezentačním mužstvu a dostal Rhodesovo stipendium.

Mary Lou měla ještě starší sestru Beth, která zemřela, když byla Josefina malá.

Na oslavě se Josefina s nadějí rozhlížela po Davidovi, ale nikde ho neviděla. Kdysi s ní párkrát promluvil, ale Josefina pokaždé zrudla a stála, jako by jí jazyk přimrzl.

Oslava se velice vydařila. Bylo tu čtrnáct chlapců a děvčat a snědli ohromný oběd, který se skládal z masa opékaného na rožni, kuřat, paprik a bramborového salátu a z limonády, a to vše jim na terase podávali uniformovaní služební. Pak Mary Lou a Josefina rozbalily dárky a všichni stáli kolem a chválili je.

Mary Lou navrhla: „Pojďte se vykoupat.“

Každý uháněl do šatny na své straně bazénu. Když se

Josefina převlékla do nových plavek, řikala si, že ještě nikdy nebyla tak šťastná. Je to dokonalý den, který tráví s přáteli. Je jednou z nich a dělí se s nimi o krásu, která je obklopuje. V tom není nic špatného. Přála si, aby mohla zastavit čas a den uchovat, aby nikdy neskončil.

Vyšla do jasného slunečního světla. Když kráčela k bazénu, uvědomila si, že ji ostatní pozorují, děvčata s neskrývanou závistí, chlapci prohnány, tajemnými pohledy.

V posledních měsících neuvěřitelně vyspěla. Pevná a plná prsa jí napínala plavky a boky se vyznačovaly bujnými, oblými ženskými křivkami. Josefina se přidala k ostatním a potopila se do bazénu.

„Pojďte hrát Marto Polo,“ vykřikl někdo.

Josefina tuhle hru milovala. Ráda se s pevně zavřenými očima pohybovala v teplé vodě a vykřikovala: „Marco!“ a ostatní museli odpovědět: „Polo!“ Josefina se potápěla za jejich unikajícími hlasy, označila někoho a pak vyvolával „Marco!“ on.

Začali hrát. Vyvolávala Cissy Toppingová. Plavala za klukem, který se jí líbil, Bobem Jacksonem, ale nemohla ho dohonit a tak označila Josefínu. Josefina pevně zavřela oči a naslouchala zrazujícímu šplouchání.

„Marco!“ vykřikla.

Následoval sbor: „Polo!“ Josefina se potopila za nejbližším hlasem. Šmátrala ve vodě. Nikdo tam nebyl.

„Marto!“ zavolala.

Znovu se ozval sbor: „Polo!“ Hrábla poslepu, ale nahnátl jen vzduch. Nevadilo jí, že jsou rychlejší než ona; toužila, aby hra trvala donekonečna, aby tenhle den trval věčně.

Stála a napínala uši, aby zaslechla šplouchnutí, zachichotání, zašeptání. Pohybovala se v bazénu se zavřenými očima a rozpřaženými pažemi, až nahnatela schody. Vystoupila na jeden schod, aby ztišila zvuk vlastních pohybů.

„Marto!“ zavolala.

Nikdo jí neodpověděl. Tiše stála.

„Marto!“

Ticho. Jako kdyby byla v teplém, vlhkém, opuštěném světě sama. Vystřelili si z ní. Rekli si, že jí neodpoví.

Josefina se usmála a otevřela oči.

Byla na schůdcích bazénu sama. Z nějakého důvodu pohlédla dolů. Spodek bílých plavek měla rudě potřísněný a mezi stehny jí stékal tenký pramínek krve. Všechny děti stály na kraji bazénu a hleděly na ni. Josefina k nim zděšeně vzhledla. „Já...“ Zarazila se, nevěděla, co říct. Vrhla se do vody, aby zakryla svou hanbu.

„Tohle my v bazénu neděláme,“ řekla Mary Lou.

„Poláci jo,“ zachichotal se někdo.

„Hele, pojdte se osprchovat.“

„Jo. Je mi z toho nanic.“

„Kdo by v tom plaval?“

Josefina znovu zavřela oči a slyšela, jak ji opouštějí k šatnám. Zůstala tam s očima pevně zavřenými a tiskla nohy k sobě ve snaze ostudnou menstruaci zastavit. Dostala jí poprvé v životě. Bylo to pro ni naprosto nečekané.

Za chmli se všichni vrátí a řeknou jí, že si jenom dělali legraci, že jsou stále její přátelé, že šťastná pohoda nikdy neskončí. Přijdou a vysvětlí, že to všechno byl jen žert.

Možná, že už jsou zpátky a chtějí si hrát. Se stisknutými víčky zašeptala: „Marco,“ a slovo v odpoledním vzduchu pohaslo. Neměla potuchy, jak dlouho ve vodě se zavřenými očima stojí.

Tohle my v bazénu neděláme.

Poláci jo.

V hlavě jí začalo divoce bušit. Udělalo se jí nevolno, žaludek se jí stáhl v křeči. Věděla však, že tam musí zůstat s očima pevně zavřenými. Dokud se nevrátí a neřeknou jí, že to byla jen legrace.

Zaslechla nad sebou kroky a šustot a najednou věděla, že je všechno v pořádku. Vrátili se. Otevřela oči a vzhledla.

Na kraji bazénu stál David, starší bratr Mary Lou, a držel froté župan.

„Omlouvám se za ně,“ řekl sevřeným hlasem „Tumáš.“

Vylez a oblékni si to.“

Josefina však zavřela oči a ztuhla. Chtěla co nejrychleji umřít.

15.

Dnes měl Sam Winters dobrý den. Denní práce ve filmu

Tessie Brandové byly skvělé. Částečným důvodem bylo samozřejmě to, že se Tessie mohla strhat, aby ospravedlnila

své chování. Avšak bez ohledu na to se ukazovalo, že v Barbaře Carterové vyrůstá nejskvělejší nová producentka roku. Tenhle rok bude pro kostýmní návrháře ohromný.

Televizní filmy, které vycházely ze studií Pan-Pacific, si vedly dobře a nejlépe z nich Můj muž Pátek. Televize nabídla Samovi na seriál novou smlouvu na pět let.

Sam chtěl zrovna odejít na oběd, když se k němu vřítla

Lucille a sdělovala: „Právě chytili člověka, který zakládal oheň v oddělení rekvizit. Hned ho přivedou.“

Ten člověk seděl na židli obráceně k Samovi, za ním dva strážci studia, a mlčel. Oči mu žhnuly záští. Sam byl dosud v šoku. „Proč?“ ptal se. „Proboha - proč?“

„Protože vám na tu vaši dobročinnost seru,“ vybuchl

Dallas Burke. „Nenávidím tě a tohle studio a celej ten hnusnej podnik. Já ho vystavěl, ty parchante. Zaplatil jsem půlku studií v tomhle zkurveným městě. Každý ze mě zbohatl. Proč jste mě nenechali režírovat, místo že jste předstírali, že ode mě kupujete hromadu stupidních, ukradených pohádek? Ty bys ode mě koupil i telefonní seznam, Same. Nechtěl jsem od tebe žádnou laskavost - chtěl jsem práci. Teďka umřu jako břídl, a to ti ty hajzle nikdy nezapomenu.“

Dlouho potom, co Dallase Burkea odvedli, Sam seděl a přemýšlel o něm, vzpomínal na velké věci, které Dallas vytvořil, na nádherné filmy, které natočil. V jakémkoli jiném oboru by z něj byl hrdina, udělali by ho předsedou správní rady nebo by ho se slávou a s pěknou, vysokou penzí poslali na odpočinek.

Tohle však byl báječný svět showbusinessu.

16.

Úspěchy Tobyho Templea na počátku padesátých let rostly. Hrál v nejlepších nočních klubech - v Chez Paree v Chicagu, v Latin Casino ve Filadelfii, v Copacabaně v New Yorku. Hrál v benefičních vystoupeních a v dětských nemocnicích a pro dobročinné účely - hrál by pro kohokoli, kdekoli a kdykoli. Publikum mu dodávalo životní sílu. Potřeboval potlesk a lásku. Showbusiness ho naprosto pohlcoval. Ve světě docházelo k významným událostem, avšak pro Tobyho byly jen námětem pro jeho čísla.

Když v roce 1951 vyhodili generála MacArthura a on prohlásil: „Staří vojáci neumírají - jen mizí,“ Toby na to reagoval:

„Jéžiš - to si můžou podat ruku s mejma penězma.“

Když v roce 1952 došlo k výbuchu vodíkové bomby,

Toby reagoval: „To nic není. To jste měli být na mý premiéře v

Atlantě.“

Eisenhower se stal prezidentem a Stalin zemřel a mladá

Amerika nosila klobouky podle Davyho Crocketta z počátku minulého století a černoši v Montgomery bojkotovali městskou dopravu.

To všechno byl materiál pro Tobyho fóry.

Když s prostoduchým výrazem zmatené nevinnosti pronášel své trefné poznámky, obecenstvo řvalo smíchy.

Tobyho celý život se skládal ze závěrů vtipů. „... a on povídá: Moment; vezmu si klobouk a jdu s tebou...“ a „... abych pravdu řekl, vypadal tak dobře, že jsem z toho byl jelen!“ a „... je to cukrářství, ale oni mě zavolají...“ a „to bych byl práskač...“ a „ted' tě mám a loď nikde...“ a „To mám ale štěstí.“ Tak to šlo dál, až obecenstvo plakalo smíchy. Diváci ho milovali a on jejich lásku hlta, žil z ní a dostával se stále výš.

Stravoval ho však hluboký, divoký neklid. Vždycky hledal ještě něco navíc. Nikdy se úplně neuvolnil, protože se bál, že propásne nějaký lepší večírek někde jinde, nebo že by mohl hrát pro lepší obecenstvo nebo líbat hezčí dívku.

Měnil děvčata jako košile. Po zkušenosti s Millie měl strach z hlubšího vztahu. Vzpomněl si, že když hrál na Záchodové šňůře, záviděl komikům s velikými limuzinami a krásnými ženami. Domohl se úspěchu a přitom byl osamělý jako předtím. Kdo to jen řekl, že „Až se tam dostaneš, žádné tam už nebude...“

Usiloval o to stát se absolutní špičkou a věděl, že se mu to povede. Jenom litoval, že jeho matka už neuvidí, jak se plní její předpověď.

Jediné, co mu ji připomínalo, byl otec.

Domov důchodců v Detroitu byla ošklivá cihlová budova z minulého století. V jejích stěnách se držel nasládlý pach stárí, nemoci a smrti.

Otce Tobyho Templea ranila mrtvice a byl teď už skoro jen živá mrtvola, člověk s lhostejnými, apatickýma očima bez zájmu o cokoli kromě Tobyho návštěv. Toby stál na zeleném koberci v zašlé hale domova, kde teď pobýval jeho otec. Sestry a obyvatelé se uctivě shromáždili kolem něj.

„Viděl jsem vás minulý týden v představení Harolda

Hobsona, Toby. Byl jste úžasný. Jak přicházíte na všechny ty chytré věci, co říkáte?“

„To vymýšlí moji autoři,“ řekl Toby a oni se smáli jeho skromnosti.

Chodbou se blížil ošetřovatel a vezl na křesle Tobyho otce. Otec byl čerstvě oholený a vlasy měl ulízané. Na počest synovy návštěvy se nechal ustrojit do obleku.

„No ne, to je elegant!“ vykřikl Toby a všichni se obrátili, závistivě pohlédli na pana Templea a přáli si, aby i je navštěvoval takový skvělý, slavný syn jako Toby.

Toby přistoupil k otci, naklonil se k němu a objal ho.

„Koho to chceš oblafnout?“ zeptal se. Ukázal na ošetřovatele.

„Ty bys měl vozit jeho, tatí.“

Všichni se smáli a ukládali si fůrek do paměti, aby mohli přátelům říct, co slyšeli Tobyho Templea vykládat. Tuhle jsem byl s Tobym Templem a on povídá... Stál jsem tak blízko jako teď s tebou a slyším ho, jak...

Bavil je, jemně je popichoval a jim se to moc líbilo.

Dělal si legraci z jejich sexuálního života, z jejich zdraví a z jejich dětí, a oni byli na chvíli s to smát se vlastním problémům. Nakonec řekl Toby žalostně: „Hrozně nerad vás opouštím, jste to nejlepší obecenstvo, jaké jsem za léta měl“ - tohle si budou taky pamatovat -, „ale musím strávit chvíli o samotě s tátou. Shbil mi pár nových vtipů.“ Usmívali se, smáli, zbožňovali ho.

Toby byl sám s otcem v malé návštěvní místnosti. I tohle místo páchlo smrtí a přece - právě o tohle tady jde, ne? pomyslel si Toby. Smrt? Domov byl plný použitých matek a otců, kteří překáželi. Jejich děti, neteře a synovci je vytáhli doma z malých zadních ložnic, z jídelen a obývacích pokojů, kde působili trapně před hosty, a poslali je do tohohle domova důchodců. Věř mi, že je to pro tvoje dobro, otče, matko, strýci Georgi, teto Bess. Budeš se spoustou moc milých lidí tvého věku. Budeš mít celou dobu společnost. Víš, jak to myslím. Opravdu si ale mysleli asi tohle: PosMám tě tam, abys umřel se všemi ostatními zbytečnými starými lidmi. Už mám plný zuby toho, jak u stolu slintáš a dokolečka vyprávíš stejné historky a otravuješ děti a pomočuješ se v posteli. Eskymáci byli v tomhle upřímnější. Posílali své staré ven na led a opouštěli je tam.

„Jsem opravdu rád, že jsi dneska přišel,“ řekl otec.

Mluvil pomalu. „Chtěl jsem s tebou mluvit. Mám dobrou zprávu. Starej Art Riley vedle včera umřel.“

Toby na něj zíral. „To je dobrá zpráva?“

„To znamená, že se můžu přestěhovat do jeho pokoje,“ vysvětloval otec. „Je jednolůžkový.“

Tohle je podstata stárí: přežít, upnout se na něco málo hmotných potřeb, které zůstávají. Toby tu viděl lidi, kterým by bylo lépe, kdyby umřeli, oni však divoce lpěli na životě. Všechno nejlepší k narozeninám, pane Dorsete.

Jaké to je, když se dnes dožíváte devadesáti pěti? ... Když si pomyslím, že bych taky mohl být mrtvý, je to skvělé.

Konečně nastal čas, aby Toby odešel.

„Přijdu tě zase navštívit, co nejdřív budu moci,“ slíbil

Toby. Dal otci nějaké peníze a všem sestrám a pečovatelům rozdal bohaté spropitné. „Dobře se o něj postaráte, vidíte? Potřebuju starouše pro svá čísla.“

A byl pryč. Jakmile vyšel ze dveří, na všechny zapomněl.

Myslel na své večerní představení.

Týdny nebudou mluvit o ničem jiném než o jeho návštěvě.

Sedmnáctiletá Josefina Czinski byla se svou zlatavou, opálenou pletí, dlouhými černými vlasy, které na slunci házely kaštanové odlesky, a hlubokými hnědými očima, ve kterých se blýskaly žlutavé jiskřičky, nejkrásnější dívkou v texaské Odesse. Měla úžasnou postavu s plnými, kulatými nadry, štíhlý pas, který přecházel v jemně vyklenuté boky, a dlouhé, pěkně tvarované nohy.

Josefina se už s Petrolejári nestýkala. Teď chodila s Ostatními. Po škole si přivydělávala jako servírka v obhbeném motorestu, zvaném U zlaté vrtné věže. Mary Lou a Cissy Toppingová a jejich přátelé sem chodili se svými partnery a partnerkami. Josefina je pokaždé zdvořile pozdravila, ale všechno se už změnilo.

Josefina byla plná neklidu, toužila po něčem a nevěděla po čem. Nedokázala to pojmenovat, ale bylo to tu. Chtěla z tohohle ohyzdného města pryč, ale nevěděla, kam chce jít nebo co chce dělat. Když o tom přemýšlela příliš dlouho, rozbolela ji hlava.

Přátelila se s desítkou chlapců a mužů. Matce se nejvíc hbil Warren Hoffman.

„Warren by byl pro tebe dobrý manžel. Chodí pravidelně do kostela, jako instalatér vydělává slušné peníze a je do tebe celý pryč.“

„Je mu pětadvacet a je tlustý.“

Matka si Josefínu zkoumavě prohlížela. „Chudý polský holky nenajdou rytíře v zářícím brnění. V Texasu ani nikde jinde. Nic si nenamlouvej.“

Josefina snášela, aby ji Warren Hoffman bral jednou za týden do kina. Držel jí ruku ve velikých upocených mozolnatých dlaních a při filmu ji tiskl. Josefina to sotva vnímala. Byla přfiš upoutána tím, co se dělo na plátně.

Tam pokračoval svět krásných lidí a věcí, mezi kterými vyrostla, byl větší a vzrušoval ještě víc. V koutku mysli tušila, že Hollywood by jí mohl dát vše, po čem touží: krásu, legraci, smích a štěstí. Věděla, že kromě manželství s bohatým mužem neexistuje žádný způsob, jak takovýhle život získat. Ale všechny bohaté chlapce si už rozebraly bohaté dívky. Až na jednoho.

Až na Davida Kenyona. Josefina na něj často myslela.

Kdysi dávno sebrala v domě Mary Lou jeho fotografii.

Měla ji schovanou v šatníku a dívala se na ni vždycky, když byla nešťastná. Vzpomínala přitom na Davida, jak stál na kraji bazénu a říkal: Omlouvám se za ně, a její pocit bolesti postupně mizel a nahrazovalo ho měkké teplo. Po tom příšerném dni u jejich bazénu, kdy ji přinesl župan, viděla Davida jen jednou. Jel s rodinou autem a později se doslechla, že ho vezli na nádraží. Cestoval do Anglie do

Oxfordu. To bylo před čtyřmi lety, v roce 1952. Vracel se na letní prázdniny a na Vánoce, ale jejich cesty se nikdy nezkřížily. Josefina často slýchala, jak se o něm děvčata baví. Kromě majetku, který zdědil po otci, mu babička odkázala pět milionů dolarů. Byl opravdu partie. Ale ne pro dceru polské švadleny.

Josefina nevěděla, že se David Kenyon vrátil z Evropy.

Byl pozdní sobotní červencový večer a ona pracovala v motorestu. Měla dojem, že sem přijela polovina Odessy uhasit žízeň litry limonád, ovocných stříků a zmrzliny.

Bylo tu tak rušno, že ani neměla čas si vydechnout. Kolem motorestu, ozářeného neony, neustále kroužil had aut, jako kovová zvířata, která se shromažďují u jakéhosi surrealistického jezírka. Josefina měla dojem, že už roznesla milionty podnos s cheeseburgery a coca-colou; teď přišla s jídelním lístkem k bílému sportovnímu vozu, který právě přijel.

„Dobrý večer,“ řekla vesele. „Budete si přát jídelní lístek?“

„Zdravím tě, krásná neznámá.“

Při zvuku Davidova hlasu se Josefíně rozbušilo srdce.

Vypadal přesně tak, jak si ho pamatovala, ale zdá se jí ještě hezčí. Pobyt v cizině mu dodal zralosti a jistoty. Vedle něj seděla Cissy Toppingová, klidná a půvabná v drahé hedvábné blůze a sukni.

Cissy řekla: „Ahoj, Josie. Neměla bys pracovat v takový horký večer, drahoušku.“

Jako kdyby měla Josefína na vybranou, jako kdyby mohla jít do klimatizovaného kina nebo se projíždět ve sportovním autě s Davidem Kenyonem.

Josefína prohlásila vyrovnaně: „Takhle aspoň nežiju na ulici,“ a viděla, že se na ni David Kenyon usmívá. Věděla, že pochopil.

Dlouho potom, co odjeli, o Davidovi přemýšlela. Probírala každé jeho slovo - Zdravím tě, krásná neznámá... já si dám vepřové v těstíčku a limonádu - ne, radši kávu.

Studené pití není večer v horku dobré. ... Jak se ti práce tady líbí?... Zaplatím. ... Drobné si nech. ... Jsem rád, že jsem tě zase viděl, Josefino - a hledala skryté významy a odstíny, které jí třeba unikly. Samozřejmě, že nemohl nic říkat, když vedle něj seděla Cissy, pravda ale byla, že vlastně neměl Josefíně co říct. Divila se, že si vůbec pamatuje její jméno. Stála u dřezu v kuchyňce motorestu, pohroužená v myšlenkách, když přišel Paco, mladý mexický kuchař, a ptal se:

„Que pasa, Josito? Máš takový zvláštní pohled.“

Měla Paca ráda. Byl to štihlý, tmavooký mládenec, kterému táhlo na třicítku, a když rostlo napětí a všichni byli nervózní, smál se a s prostořekou pohotovostí žertoval.

„Kdo je to?“

Josefína se usmála. „Nikdo, Paco.“

„Bueno. Protože tam šlí šest hladovejch aut. hamos!“

Zatelefonoval druhý den ráno a Josefína věděla, kdo volá, ještě než zvedla sluchátko. Celou noc ho nedokázala vypudit z mysli. Jako kdyby telefon byl pokračováním jejího snu.

Jeho první slova zněla: „Je to otřelá fráze, ale zatímco jsem byl pryč, vyrostla jsi a stala se z tebe krasavice,“ a Josefína div nezemřela štěstím.

Vzal ji týž den na večeri. Josefína byla připravená na nějakou zastrčenou malou restauraci, kde by David nemohl narazit na žádné přátele. Šli však do jeho klubu a každý se u jejich stolu zastavil a pozdravil je. David se nejen nestyděl, že ho vidí s Josefínou, naopak se zdálo, že je na ni pyšný. A ona ho za to a za spoustu jiných věcí milovala. Za to, jak vypadá, za jeho jemnost a porozumění, za pouhou radost, že je s ním. Nikdy netušila, že může existovat někdo tak skvělý jako David Kenyon.

Byli spolu každý den, když skončila práce. Josefína musela odhánět muže už od svých čtrnácti, protože v sobě měla dráždivou sexualitu. Muži na ni vždycky sahalí a chňapali po ní, snažili se jí stisknout nadra nebo jí vyhrnout sukni; mysleli, že ji tak vzruší a nevěděli, jak ji to odpuzuje.

David Kenyon byl jiný. Tu a tam kolem ní ovinul paži nebo se jí náhodně dotkl, a Josefína odpovídala celým tělem.

Dosud nikdo v ní takové pocity nevzbudil. Ve dny, kdy Davida neviděla, nemyslela na nic jiného.

Uvědomila si, že je do něj zamilovaná. Jak mýjely týdny a oni trávili víc a víc času spolu, pochopila, že se stal zázrak. I David se do ní zamiloval.

Probíral s ní své problémy a potíže s rodinou. „Matka chce, abych převzal podnik,“ svěřil se, „ale já si nejsem jistý, jestli chci takhle strávit zbytek života.“

Kromě ropných nalezišť a rafinerií vlastnili Kenyonovi jeden z největších dobytkařských rančů na Jihozápadě, síť hotelů, několik bank a velkou pojišťovací společnost.

„Nemůžeš jí prostě říct ne, Davide?“

David si povzdechl. „To neznáš mou matku.“

Josefína se kdysi s Davidovou matkou seznámila. Byla to drobounká žena (až se zdálo nemožné, že David vyšel z takové postavičky), která porodila tři děti. Během každého těhotenství i potom byla velmi nemocná a po třetím porodu dostala infarkt. Celá léta popisovala své utrpení dětem, které vyrostly v přesvědčení, že jejich matka záměrně riskovala smrt, aby jim dala život. To jí poskytlo silný vliv nad rodinou, které neomezeně vládla.

„Chci žít svůj vlastní život,“ vysvětloval David Josefíně,

„ale nemohu matce ublížit. Pravda je, že doktor Young si myslí, že už s námi dlouho nebude.“

Jednou večer řekla Josefína Davidovi o svém snu jít do

Hollywoodu a stát se herečkou. Podíval se na ni a prohlásil klidně: „Já tě nepustím.“ Cítla, jak se jí divoce rozbušilo srdce. Pokaždé, když byli spolu, se jejich důvěrný vztah prohluboval. Josefínin původ nebyl pro Davida překážkou. Neměl v sobě ani špetku snobské povýšenosti. O to víc jí otřásl to, co se jednou večer v motorestu stalo.

Zavíralo se a David na ní čekal v zaparkovaném voze.

Josefína byla v kuchyňce s Pacem a chvatně ukládala poslední podnos.

„Důležitý rande, co?“ poznamenal Paco.

Josefína se usmála. „Jak to víš?“

„Protože vypadáš jak vánoční stromeček. Ten tvůj hezkej obličej celej září. Řekni mu, že podle mě je šťastnej hombre.“

Josefína se culila a shbila: „Řeknu.“ A z náhlého popudu se naklonila a dala Pacovi pusku na tvář. V následujícím okamžiku uslyšela zaburácení motoru auta a svist pneumatik. Otočila se a uviděla, jak Davidův bílý kabriolet zdemoloval nárazník jiného auta a žene se z motorestu pryč. Stála tam, nevěřila svým očím a dívala se, jak koncová světla vozu mizí do noci.

Ve tři hodiny ráno, když se převracela v posteli, uslyšela, jak před její ložnicí zastavilo auto. Pospíchala k oknu a

vyhlédla ven. Za volantem seděl David a byl namol.

Josefina si rychle přehodila přes noční košili župan a vyšla ven.

„Nasedni,“ přikázal jí. Josefina otevřela dveře auta a vklouzla vedle něj. Rozhostilo se dlouhé, těžké ticho.

Když konečně promluvil, měl hlas silný, ale nebylo to jen vypitou whisky. Lomcoval jím vztek, divoká zuřivost, s níž vyřázel slova jako v malých explozích.

„Nepatříš mi,“ řekl. „Můžeš si dělat, co chceš. Ale dokud chodíš se mnou, očekávám, že nebudeš hlíbat nějaký zatracený Mexičany. Rozumíš?“

Bezmocně na něj hleděla a pak vysvětlovala: „Když jsem dala Pacovi pusku, bylo to proto, že - řekl něco, co mě potěšilo. Je to kamarád.“

David se zhluboka nadechl a snažil se ovládnout city, které jím zmítaly. „Povím ti něco, co jsem ještě živé duši neřekl.“

Josefina seděla, čekala a přemítala, co to bude.

„Mám starší sestru,“ začal David. „Beth. Já - já ji zbožňuju.“

Josefina si matně vybavila krásnou blondýnku se světlou pletí,

Beth, kterou vidávala, když si chodila hrát k Mary Lou. Josefině bylo osm, když Beth zemřela. Davidovi muselo být tak patnáct. „Vzpomínám si, jak Beth zemřela,“ řekla.

Davidova následující slova jí oťrásla. „Beth žije.“

Zírala na něj. „Ale já - všichni jsme mysleli...“

„Je v ústavu pro choromyslné.“ Obrátil se k ní, hlas měl mdlý. „Znásilnil ji jeden z našich mexických zahradníků.“

Beth měla ložnici přes halu naproti její. Slyšel jsem, jak křičí a pádil jsem do jejího pokoje. Serval z ní noční košili a byl na ní a...“ Hlas se mu při vzpomínce zlomil. „Pral jsem se s ním, až přiběhla matka a zavolala policii. Nakonec přijeli a odvezli ho do vězení. Ještě tu noc spáchal v cele sebevraždu. Ale Beth přišla o rozum. Nikdy odtamtud nevyjde. Nikdy. Ani nevíš, jak moc ji mám rád, Josie.“

Tak strašně mi chybí. Od té noci já... já... já ne...nesnesu...“

Položila ruku na jeho a řekla: „Je mi to líto, Davide.“

Chápu tě. Jsem ráda, žeš mi to řekl.“

Ta příhoda je zvláštním způsobem ještě víc sblížila. Probírali věci, o kterých nikdy předtím nehovořili. David se usmíval, když mu Josefina vyprávěla o matčině náboženském fanatismu. „Měl jsem jednoho takového strýce,“ řekl. „Odešel do kláštera v Tibetu.“

„Příští měsíc mi bude čtyřicet,“ oznámil jí David jednoho dne. „U Kenyonů panuje stará rodinná tradice, že muži se do svých čtyřicet let žení,“ a Josefině poskočilo srdce.

Na následující večer měl David lístky na jakousi hru do divadla Zeměkoule. Když přijel pro Josefínu, prohlásil:

„Necháme divadlo plavat. Promluvíme si o naší budoucnosti.“

Jakmile Josefina uslyšela ta slova, věděla, že všechno, o čem se modlila, se splní. Cetla to v Davidových očích. Byly plné lásky a touhy.

Řekla: „Jedeme k jezeru Dewey.“

Chtěla, aby nabídka k sňatku byla co nejromantičtější, aby se z ní stala legenda, kterou bude vyprávět svým dětem, dokolečka a neustále. Chtěla si z toho večera připomínat každý okamžik.

Jezero Dewey byla malá vodní plocha asi šedesát kilometrů od

Odessy. Noc byla krásná, obloha posetá hvězdami a měkce svítil dorůstající měsíc. Hvězdy tančily na vodě, vzduch plnil tajemné zvuky skrytého světa, vesmírného mikrokosmu, kde se miliony droboučkových, neviditelných tvorů milovaly, navzájem požíraly a umíraly.

Josefina s Davidem seděli v autě, mlčeli a naslouchali zvukům noci. Josefina ho pozorovala, jak sedí za volantem a hezký obličej má napjatý a vážný. Nikdy ho nemilovala tolik jako v tento okamžik. Chtěla pro něj udělat něco nádherného, dát mu něco, aby věděl, kolik jí na něm záleží. A najednou věděla, co udělá.

„Pojďme si zaplavat, Davide,“ navrhla.

„Nemáme plavky.“

„To nevádi.“

Otočil se k ní a něco řekla, ale Josefina už vyskočila z auta a sbíhala na břeh jezera. Začala se svlékat a uslyšela ho za sebou. Vrhla se do teplé vody. David byl za chvíli vedle ní.

„Josie...“

Obrátila se a přitiskla se k němu, tělo rozbolavělé a vyhladovělé touhou po něm. Objali se ve vodě a ona cítila, jak se proti ní dere jeho tvrdé mužství, ale řekl:

„Nemůžeme, Josie.“ Hlas měl zastřený žádostí.

Natáhla se po něm a vydechla: „Ano. Ale ano, Davide.“

Byli zpátky na břehu a on byl na ní a v ní a splýnul s ní a oba byli součástí hvězd a země a sametové noci.

Leželi spolu dlouho a objímali se. Až mnohem později, když ji David doma vysadil, si Josefina uvědomila, že ji nepožádal o ruku. Ale na tom už nezáleželo. To, co spolu sdíleli, je vázalo víc než nějaký svatební obřad. Požádá ji zítra.

Druhý den spala až do oběda. Probudila se s úsměvem na tváři. Dosud se usmívala, když do ložnice přišla matka s úžasnými starými svatebními šaty. „Dojdi hned k Brubakerovi a přines mi dvanáct metrů tylu. Paní Toppingová mi právě přinesla svoje svatební šaty. Mám podle nich do soboty ušít stejné pro Cissy. Bere si Davida Kenyona.“

David šel za matkou hned, jak dovezl Josefínu domů.

Ležela v posteli, drobná, křehká žena, která kdysi bývala velmi krásná.

Když David do její matně ozářené ložnice vstoupil, otevřela oči. Uviděla, kdo to je, a usmála se. „Nazdar, synáčku.“

Ponocuješ.“

„Byl jsem s Josefínou, maminko.“

Neodpověděla, jenom ho pozorovala inteligentními šedými očima.

„Ožením se s ní,“ prohlásil.

Pomalů zavržela hlavou. „Nemohu tě nechat udělat takovou chybu, Davide.“

„Ty Josefínu doopravdy neznáš. Je...“

„Určitě je to rozkošná dívka. Ale do rodiny Kenyonových se nehodí. S Cissy Toppingovou bys byl šťastný.“

A kdyby ses s ní oženil, byla bych šťastná já.“

Uchopil její křehkou ruku a řekl: „Mám tě moc rád, maminko, ale dokážu se rozhodnout sám.“

„Opravdu?“ zeptala se mírně. „Opravdu vždycky děláš jen to správné?“

Upřeně na ni hleděl a ona pokračovala: „Dá se ti vždycky důvěřovat, že se zachováš vhodně? Že neztrátiš hlavu? Že neuděláš hroznou...“

Ucukl rukou.

„Víš vždycky, co děláš, synáčku?“ Hlas měla ještě mírnější.

„Proboha, maminko!“

„Už jsi toho rodině vyvedl dost, Davide. Nenakládej na mě další břímě. Myslím, že už bych to neunesla.“

Oblíčeji mu zbělel. „Víš, že jsem nechtěl - že jsem nemohl...“

„Už jseš přfffiš velký na to, abychom tě zase poslali pryč:“

Ted' už jseš muž. Chci, abys jako muž jednal.“

Řekl zmučeným hlasem: „Já - já ji miluju...“

Dostala záchvat a David zavolal lékaře. Později s ním měl pohovor.

„Obávám se, že vaše matka už dlouho nevydrží, Davide.“

A tak bylo rozhodnuto za něj.

Šel za Cissy Toppingovou.

„Miluju jinou,“ řekl jí. „Moje matka si vždycky myslela, že ty a já...“

„Já jsem si to myslela taky, drahoušku.“

„Vím, že se ptám na hroznou věc, ale - chtěla by ses za mě provdat do doby - dokud matka nezemře, a pak se se mnou rozvést?“

Cissy na něj pohlédla a řekla mírně: „Jak si přeješ,

Davide.“

Měl dojem, že mu z ramen spadla nesnesitelná tíha.

„Děkuju ti, Cissy, ani nevíš, jak...“

Usmála se a pravila: „K čemu by staří přátelé jinak byli?“

Ve chvíli, kdy David odešel, zatelefonovala Cissy Davidově matce. Řekla pouze: „Je to zařízené.“ a

David nepředpokládal, že Josefína o nadcházející svatbě uslyší ještě předtím, než jí bude moci vše vysvětlit.

Když přijel k jejímu domu, uvítala ho ve dveřích paní

Czinski.

„Rád bych mluvil s Josefínou,“ řekl.

Propalovala ho očima plnými záštiplného triumfu. „Pán

Ježíš přemůže a ztrestá své nepřátele a hříšní budou navěky zatraceni.“

David trpělivě opakoval: „Chci mluvit s Josefínou.“

„Je pryč,“ prohlásila paní Czinski. „Odjela pryč!“

Zaprášený dálkový autobus společnosti Greyhound na trase Odessa - El Paso - San Bernardino - Los Angeles dojel na hollywoodské autobusové nádraží na ulici Vine v sedm hodin ráno a někde během té dva tisíce kilometrů dlouhé, dvoudenní cesty se z Josefiny Czinski stala Jill

Castleová. Navenek vypadala stále stejně. Změnila se však uvnitř. Něco v ní zmizelo. Odumřel v ní smích.

V okamžiku, kdy uslyšela tu zprávu, věděla, že musí pryč. Bezmyšlenkovitě začala házet šatstvo do kufru. Neměla potuchy, kam půjde a co bude dělat, až tam přijede.

Jenom věděla, že musí okamžitě zmizet.

Až když vycházela z ložnice a uviděla na stěně fotografie filmových hvězd, se jí náhle rozbřesklo, kam pojede.

Dvě hodiny nato seděla v autobusu do Hollywoodu. Odessa i všichni její obyvatelé mizeli z její mysli, bledli stále rychleji, zatímco ji autobus unášel k novému osudu. Pokoušela se zapomenout na úporné bolesti hlavy. Možná, že měla s těmi strašnými migrénami navštívit doktora. Ale ted' už jí na tom nezáleželo. Patřilo to k její minulosti a ona si byla jistá, že bolesti zmizí. Od nynějška bude život nádherný. Josefína Czinski je mrtvá.

Ať žije Jill Castleová.

KNIHA DRUHÁ

19.

Z Tobyho Templea se stala hvězda první velikosti díky nepravděpodobné souhře okolností, mezi něž patřil soudní proces o určení otcovství, prasklé slepé střevo a prezident

Spojených států.

Washingtonský tiskový klub pořádal výroční večeri, na níž byl čestným hostem prezident. Šlo o prestižní záležitost, které se účastnil viceprezident, senátoři, ministři, soudci nejvyššího soudu a všichni ostatní, jimž se podařilo koupit,

vypůjčit nebo ukrást vstupenku. Protože o události vždy psal mezinárodní tisk, byla funkce konferenciéra vysoce ceněným místem, které se obsazovalo konkursem.

Tento rok vybrali k uvádění pořadu jednoho z nejlepších amerických komiků. Týden nato byl obžalován v procesu o určení otcovství dítěte patnáctileté matky. Na radu svého advokáta okamžitě odjel ze země na dovolenou neurčité délky. Výbor pro organizaci večere se obrátil na kandidáta číslo dvě, populárního filmového a televizního herce. Přijel do Washingtonu předchozího večera. Následující odpoledne, v den banketu, volal jeho agent, že herec je v nemocnici a podrobuje se náhlé operaci prasklého slepého střeva.

Do večere zbývalo pouhých šest hodin. Výbor horečně probíral seznam případných náhradníků. Významní herci byli zaneprázdněni natáčením filmů nebo televizních show, či byli příliš daleko, aby dorazili do Washingtonu včas.

Kandidáti jeden po druhém odpadali, až se téměř na konci seznamu objevilo jméno Tobyho Templea. Jeden člen výboru zavrtěl hlavou. „Temple je komik z nočních klubů. Je příliš nevázaný. Nemůžeme si troufnout pustit ho na prezidenta.“

„Byl by dobrý, kdybychom ho přiměli, aby se mínil.“

Předseda výboru se rozhlédl a prohlásil: „Já vám řeknu, co je na něm nejlepšího, přátelé. Je v New Yorku a může tu být během hodiny. Ta zatracená večere je dnes večer!“

Tak výbor zvolil Tobyho Templea.

Toby se rozhlédl po přeplněném hodovním sále a pomyslel si, že kdyby tu dnes večer vybuchla bomba, federální vláda Spojených států by zůstala bez vedení.

Prezident seděl na pódiu uprostřed za řečnickým stolem. Za ním stálo šest mužů ochranky. Ve shonu posledních minut, kdy se všechno připravovalo, si nikdo nevzpomněl představit Tobyho prezidentovi, ale Tobymu to nevadilo. Však on si mě prezident zapamatuje, říkal si. Vybavil si setkání s předsedou výboru pro organizaci večere Downeyem. Downey prohlásil: „Máme moc rádi váš humor, Toby. Když se trefujete do lidí, je to ohromná legrace. Ale...“ Odmíchl se a odkáslal si. „Dnes večer je tady taková - ehm - citlivá skupina lidí. Nevykládejte si to špatně. Ne že by nesnesli žertík na svůj účet, ale všechno, co se dnes večer v tomhle sále vysloví, budou přenášet sdělovací prostředky po celém světě. Přirozeně, že si nikdo z nás nepřejeme, aby se říkalo něco, co by prezidenta

Spojených států nebo členy Kongresu zesměšnilo. Jinými slovy, chceme, abyste byl zábavný, ale nechceme, abyste někoho naštvál.“

„Můžete mi důvěřovat.“ Toby se usmál.

Ze stolů se sklízely talíře a Downey předstoupil před mikrofon. „Pane prezidente, vážení hosté, mám to potěšení představit vám našeho konferenciéra, jednoho z našich nejvtipnějších mladých komiků, pana Tobyho Templea!“

Ozval se zdvořilý potlesk a Toby vstal a přišel k mikrofonu.

Rozhlédl se po publiku a pak se obrátil k prezidentovi

Spojených států.

Prezident byl jednoduchý, prostý člověk. Nevěřil ve vysokou diplomacii. „Lidé lidem,“ prohlásil v projevu k celému národu,

„to je to, co potřebujeme. Musíme skončit se závislostí na počítačích a začít zase důvěřovat svým instinktům. Když vyjednávám u jednoho stolu s hlavami cizích mocností, je pro mě důležité, jak se cítí můj zadek.“

Stalo se z toho obhůené úsloví.

Toby teď pohlédl na prezidenta Spojených států a oznámil hlasem chvějícím se pýchou: „Pane prezidente, ani vám nedokážu vypovědět, jak jsem nadšený, že stojím na stejném pódiu s mužem, který má celý svět napojený na svůj zadek.“

Na dlouhou chvíli zavládlo zděšené mlčení, pak se prezident zazubil, rozchechtal se a publikum náhle vybuchlo smíchem a, potleskem. Od té chvíle už Toby nemohl nic zkazit.

Utočil na senátory v sále, na Nejvyšší soud, na tisk. Hrozně se jim to hbilo. Ječeli a řičeli smíchy, protože věděli, že Toby jediné slovo z toho, co říká, nemyslí doopravdy vážně. Poslouchat takové urážky, vycházející z úst chlapeckého, nevinného obličeje, bylo nesmírně legrační. Byli tu přítomni i ministři jiných zemí. Toby je oslovil hatmatilkou, připomínající jejich rodné jazyky, která zněla tak opravdově, že souhlasně přikyvovali. Byl jako učený idiot, z něhož se řinuly pochvaly i nadávky a smysl jeho divokého drmolání byl tak jasný, že všichni v sále rozuměli, co říká.

Zahrnuli ho potleskem ve stoje. Prezident k němu přistoupil a řekl: „Bylo to skvělé, naprosto skvělé. V pondělí večer dáваме v Bílém domě malou večeři, Toby, a moc by mě těšilo...“

Následující den psaly všechny noviny o triumfu Tobyho

Templea. Všichni citovali jeho poznámky. Byl požádán, aby bavit Bílý dům. Tam udělal ještě větší rozruch. Z celého světa začaly proudit významné nabídky. Hrál v Palladiu v

Londýně, měl zvláštní představení pro královnu, žádali ho, aby dirigoval symfonické orchestry pro dobročinné účely a účastnil se práce Národního výboru pro umění. Často hrál s prezidentem golf a znovu a znovu ho zvali na večeři do Bffého domu. Scházeli se se zákonodárci a guvernéry a s předsedy největších amerických korporací.

Všechny je urážel a čím víc na ně útočil, tím víc byli okouzleni. Hrozně se jim hbilo mít Tobyho ve své společnosti a poslouchat šířavé vtipy, které otevřeně říkal jejím hostům. Mezi intelektuály se Tobyho přátelství stalo symbolem prestiže.

Nabídky, které přicházely, byly pozoruhodné. Cliftona

Lawrence vzrušovaly zrovna tak jako Tobyho a Cliftonovo rozechvění nemělo nic společného s obchodem nebo penězi. Toby

Temple bylo to nejbáječnější, co ho během let potkalo; měl dojem, jako by Toby byl jeho syn. Strávil budováním jeho kariéry víc času než s kterýmkoli jiným klientem, ale stálo to za to. Toby tvrdě pracoval a zdokonaloval svůj talent, až

zářil jako perfektně vybroušený diamant. A byl vděčný a velkorysý, což bylo v branži vzácné.

„Chtějí tě všechny špičkové hotely v Las Vegas,“ řekl

Clifton Lawrence Tobymu. „Cena nerozhoduje. Chtějí tě, tečka. Mám na stole scénáře od Foxu, Universalu, Pan-Pacific - samé hlavní role. Můžeš uspořádat turné po

Evropě, hostovat v jakém představení chceš, můžeš mít vlastní televizní show na kterémkoli kanálu. A pořád ještě budeš mít čas účinkovat v Las Vegas a natočit jeden film ročně.“

„Kolik bych si vydělal ve vlastní televizní show, Cliffe?“

„Myslím, že bych je mohl dotlačit na deset tisíc týdně za hodinu varietního představení. Budou nám muset zaručit dva, možná tři roky. Když po tobě tolik touží, tak na to přistoupí.“

Toby se na pohovce opřel a jásal. Deset tisíc za představení, řekněme čtyřicet představení za rok. Za tři roky by to bylo přes milion dolarů za to, že světu říká, co si o něm myslí! Podíval se na Cliftona. Drobný agent se snažil tvářit chladnokrevně, ale Toby viděl, že z toho má radost. Chtěl, aby Toby uzavřel smlouvu s televizí. Proč ne? Clifton si může za Tobyho talent a dřinu vybrat stodvacetitisicovou provizi. Ale zaslouží si ty peníze? Nikdy nemusel potit krev v hnusných nočních klubech, nechat po sobě házet ožralé obecnostvo prázdnými pivními láhvemi nebo chodit v bezejmenných vesnicích k chamtivým šarlatánům a nechat si od nich léčit tripla, protože jediné dostupné holky byly našminkované kurvy na Záchodové šňůře. Co věděl Clifton Lawrence o pokojích plných švábů, mastném jídle a nekonečné řadě celonočních jízd od jedné špinavé díry k druhé? Nikdy to nepochopí. Jeden kritik ztotožnil Tobyho s úspěchem, který se zrodil přes noc, a Toby se tomu hlasitě zasmál. Teď seděl v kanceláři

Cliftona Lawrence a prohlásil: „Chci vlastní televizní show.“

Šest týdnů nato podepsali smlouvu se Spojeným vysíláním.

„Televizní společnost chce, aby deficit financovalo nějaké studio,“ řekl Clifton Tobymu. „Ta myšlenka se mi zamlouvá, protože to můžu využít a získat smlouvu na film.“

„Které studio?“

„Pan-Pacific.“

Toby se zamračil. „Sam Winters?“

„Správně. Podle mě je to nejlepší vedoucí studia v branži. Kromě toho má práva na věc, kterou chci pro tebe, Chlapec jde na Západ.“

Toby zareagoval: „Byl jsem s Wintersem v armádě. No dobře. Něco mi dluží. Vometl mě, hajzli!“

Clifton Lawrence a Sam Winters seděli v sauně tělocvičny studií Pan-Pacific a vdechovali eukalyptovou vůni horkého vzduchu.

„Tohle je život,“ povzddehl si drobný agent. „Kdo potřebuje peníze?“

Sam se zazubil. „Proč takhle nemluvíš, když spolu vyjednáváme,

Cliffe?“

„Nechci tě zkazit, drahý chlapče.“

„Slyšel jsem, že jsi uzavřel Tobymu Templeovi smlouvu ve Spojeném vysílání.“

„Jo. Nejlepší obchod, jaký kdy udělali.“

„Kde na tu show seženete financování deficitu?“

„Proč, Same?“

„Možná, že by nás to zajímalo. Mohl bych i přihodit smlouvu na film. Právě jsem koupil komedii, jmenuje se

Chlapec jde na Západ. Ještě to nebylo oznámeno. Myslím, že Toby by se na to skvěle hodil.“

Clifton Lawrence se zamračil a řekl: „Doprdele! Škoda, že jsem to nevěděl dřív, Same. Právě jsem se dohodl s MGM.“

„Je to hotová věc?“

„No, skoro. Dal jsem jim slovo...“

Dvacet minut nato měl Clifton Lawrence pro Tobyho dohodnutou výnosnou smlouvu, podle níž studia Pan-Pacific budou producentem „Show Tobyho Templea“ a uvedou ho v hlavní roli filmu Chlapec jde na Západ.

Vyjednávání mohlo trvat déle, ale v sauně bylo nesnesitelné vedro.

Jednou z podmínek v Tobyho smlouvě bylo, že nemusí chodit na zkoušky. Ve zpěvních a tanečních číslech bude s hostujícími herci pracovat náhradník a Toby se objeví až při konečné zkoušce a nahrávce. Díky tomu zůstane neopotřebovaný a bezprostřední.

Odpoledne v den premiéry v září 1956 vstoupil Toby do divadla na ulici Vine, kde měla být show nahrána, posadil se a sledoval průběh zkoušky. Když skončila, zaujal místo svého náhradníka. Divadlo bylo najednou nabitě elektrinou.

Představení ožilo, jiskřilo a blýskalo. A když je ten večer nahráli a potom vysílali, sledovalo je čtyřicet milionů diváků.

Televize byla pro Tobyho Templea jako dělaná. Při záběrech zblízka byl ještě rozkošnější a každý ho chtěl mít doma v obývacím pokoji. Představení mělo okamžitý úspěch. V Nielsenově hodnocení televizních pořadů vyskočilo na první místo a pevně se tam usadilo.

Toby Temple už nebyl jenom pouhá hvězda.

Stala se z něj hvězda první velikosti.

20.

Hollywood byl daleko úžasnější, než když o něm Jill Castleová jen snila. Absolvovala okružní vyhlídkové cesty a viděla zvenčí domy, kde žijí hvězdy. A věděla, že jednou bude mít taky takový krásný dům, v Bel-Air nebo v Beverley Hills. Mezitím však žila ve starém penzionu, ošklivé jednoposchodové dřevěné budově, přestavěné na ještě ošklivější dům s dvanácti maličkými ložnicemi. Její pokoj byl laciný, což znamenalo, že jí těch dvě stě uspořených dolarů vydrží déle. Dům se nacházel v Bronsonu, pár minut od ulic Hollywood a Vine, které tvořily centrum

Hollywoodu, a nedaleko filmových studií.

Jill na domě přitahovalo ještě něco dalšího. Bydlela tu desítka nájemníků a všichni se buď snažili k filmu dostat, nebo u něj působili v komparsu či v nepatrných úložkách, nebo to byli veteráni. Vysloužilé herečky a herci se pohybovali po domě v zažloutlých županech a natáčkách, v roztrhaných oblecích a odřených botách, které už dávno ztratily lesk. Nájemníci vypadali spíš opotřebovaně než staře. V domě byl společný obývací pokoj s otlučeným a zborceným nábytkem, kde se večer shromažďovali a vyměňovali si drby. Všichni Jill radili a jejich doporučení si většinou protřečila.

„Dostat se k filmu, drahoušku, to znamená najít si pomocníka, kterému se hbité.“ Tolik od zatrpklé dámy, kterou nedávno vyrazili z televizního seriálu.

„Kdo je to pomocník?“ zeptala se Jill.

„Pomocný režisér,“ bylo jí řečeno soucitně, protože byla tak nevědomá. „Ten, co najímá staty.“

Jill byla příliš v rozpacích, aby se ptala na podrobnosti.

„Jestli chcete mou radu, najdete si nadržného asistenta režie, co přiděluje role. Pomocný režisér vás může použít jen ve svém filmu. Tenhle vás dá do všeho,“ mínila bezzubá žena, které muselo být přes osmdesát.

„Jo? Stejně jsou to skoro všichni teplouši,“ zněl názor plešatějícího charakterního herce.

„No a co? Když se tím člověk prosadí?“ domníval se prudký obrýlený mladý muž, který dychtil stát se spisovatelem.

„A co začít v komparsu?“ ptala se Jill. „Komparsní rejstřík...“

„Na to zapomeňte. Komparsní rejstřík je uzavřený. Zaregistrují vás jedině, když jste něčím zvláštní.“

„P-promiňte. Jak zvláštní?“

„Jako když nemáte třeba nohu. To vám zaplatí třicet tři padesát osm místo obvyklých jednadvaceti padesáti. Nebo když máte vlastní večerní šaty nebo umíte jezdit na koni, dostanete dvacet osm třicet tři. Když umíte rozdávat karty nebo hrát kostky, dělá to dvacet osm třicet tři. Když hrajete fotbal nebo baseball, platí třicet tři padesát osm, jako beznohému. Za jízdu na velbloudu nebo na slonu je padesát pět devadesát čtyři. Dejte na mě, na kompars zapomeňte. Snažte se o štek.“

„Nevím, jaký je v tom rozdíl,“ přiznala Jill.

„Při šteku řeknete aspoň jednu řádku. Kompars nesmí mluvit, až na ty, co dělají hluk v pozadí.“

„První co musíte udělat je, že si najdete agenta.“

„Jak ho najdu?“

„Seznam agentů je ve Filmovém herci. To je časopis, který vydává Sdružení filmových herců. Mám výtisk v pokoji, přinesu ho.“

Všichni prošli seznam společně s Jill a nakonec ho zúžili na desítku těch menších. Shodli se v názoru, že ve větší agentuře nemá Jill šanci. Jill vyzbrojená seznamem začala agenty obcházet. Prvních šest s ní odmítlo vůbec jen mluvit. Na sedmého narazila, když vycházel z kanceláře.

„Promiňte,“ řekla Jill. „Hledám nějakého agenta.“

Chvilku si ji prohlížel a prohlásil: „Podíváme se na vaše portfolio.“

Rozpačité na něj hleděla. „Na co?“

„Vy jste asi právě vystoupila z autobusu. Nemůžete tady pracovat bez alba. Nechte si udělat pár fotek. Různý pózy. Tělesný půvaby. Kozy, zadek.“

V Culver City poblíž studií Davida Selznicka našla Jill fotografa, který jí portfolio udělal za pětatřicet dolarů. Za týden si fotografie vyzvedla a byla s nimi velmi spokojená.

Vypadala na nich krásně. Fotoaparát zachytil každé její rozpoložení. Byla zamyšlená, rozhněvaná, milující, dráždivá. Fotograf zařadil snímky do alba a několik celofánových listů nechal volných.

„Sem dopředu,“ vysvětloval, „dáte seznam rolí.“

Seznam rolí. To byl další krok.

Během následujících čtrnácti dnů Jill navštívila nebo se pokusila navštívit všechny agenty ze zúženého seznamu.

Zádný neměl sebemenší zájem. Jeden jí řekl: „Vždyť jste tu byla včera, drahoušku.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, nebyla.“

„No, tak vypadala přesně jako vy. To je ten problém.“

Všechny vypadáte jako Elizabeth Taylorová nebo Lana

Turnerová nebo Ava Gardnerová. Kdybyste se v nějakém jiném městě snažily získat místo v kterémkoli podniku, každý by po vás sáhnul. Jste krásné, vzrušující a máte nádherné postavy. Jenže v Hollywoodu je krása těžko prodejný artikl.

Sem proudí krásné dívky z celého světa.

Hrály hlavní roli v představení na střední škole nebo vyhrály soutěž krásy nebo jim jejich mládenec řekl, že by měly jít k filmu - a bum! Hrnou se sem po tisících a všechny jsou stejné. Věřte mi, drahoušku, že jste tu byla včera.“

Obyvatelé penzionu pomohli Jill sestavit nový seznam agentů. Jejich kanceláře byly menší a nacházely se v levnějších čtvrtích, ale výsledek byl stejný.

„Přijďte, až budete mít nějaké herecké zkušenosti, holčičko.“

Jste moc hezká a co já vím, mohla byste být nejlepší hned po Gretě Garbo, ale já nemůžu ztrácet čas tím, že to budu zjišťovat. Přijďte se seznamem filmových rolí a budu vaším agentem.“

„Kde mám vzít seznam rolí, když mi nikdo nechce dát práci?“

Pokýval hlavou. „Jo. To je ten problém. Hodně štěstí.“

Na seznamu zbývala jediná agentura, kterou Jill doporučila dívka, vedle níž si sedla v restauraci Mayflower na Hollywoodském bulváru. Agentura Dunning sídlila v malém přízemním domku ve vilové čtvrti za La Cienega. Jill si smlouvala schůzku telefonicky a nějaká žena jí řekla, aby přišla v šest hodin.

Jill se octla v malé kanceláři, která kdysi sloužila jako obývací pokoj. Stál tu starý odřený psací stůl, zavalený papíry, koženková pohovka, vyspravená bílou náplastí, a tři proutěné židle, rozestavené po místnosti. Vešla vysoká, robustní žena s obličejem podobaným jako od neštovic a řekla: „Dobrý den. Co pro vás můžu udělat?“

„Jsem Jill Castleová. Mám se sejít s panem Dunningem.“

„Se slečnou Dunningovou,“ opravila ji žena. „To jsem

„já.

„Ach,“ vydechla Jill překvapeně. „Promiňte, já myslela...“

Ženin smích byl srdečný a přátelský. „Na tom nezáleží.“

Ale na tom záleží, říkala si Jill s náhlým vzrušením. Proč ji to nenapadlo dřív? Žena agentka! Někdo, kdo prošel všemi těmi otřesy, kdo ví, jaké to je, když mladá dívka právě začíná. Bude mít větší soucit, než jakého by byl schopen muž.

„Vidím, že jste si přinesla portfolio,“ poznamenala slečna Dunningová. „Můžu si ho prohlédnout?“

„Jistě,“ řekla Jill a podala jí je.

Žena se posadila, otevřela portfolio, obracela strany a souhlasně přikyvovala. „Fotoaparát vás má rád.“

Jill nevěděla, co na to odpovědět. „Děkuju.“

Agentka zkoumala snímky Jill v plavkách. „Máte pěknou postavu. To je důležité. Odkud jste?“

„Z Texasu,“ vysvětlila Jill. „Z Odessy.“

„Jak dlouho jste v Hollywoodu, Jill?“

„Asi dva měsíce.“

„Kolik agentů jste navštívila?“

Na chvfi byla Jill v pokušení zalhat, ale ženiny oči prozrazovaly jen soucit a porozumění. „Myslím, že asi třicet.“

Agentka se zasmála. „Takže jste se nakonec dostala k Rose Dunningové. No, mohla jste dopadnout hůř. Nejsem MCA nebo William Morris, ale pro moje lidi se práce najde.“

„Nemám žádné herecké zkušenosti.“

Ženu to nepřekvapilo a přikývla. „Kdybyste je měla, byla byste u MCA nebo u Williama Morrisa. Já jsem taková přepřahací stanice. Pomáhám šikovným, talentovaným mladým lidem začít a pak mi je přeberou velké agentury.“

Poprvé po několika týdnech pocítila Jill naději. „Myslíte - myslíte, že byste měla zájem starat se o mě?“

Žena se usmála. „Zaměstnávám klientky, které nejsou ani zpoloviny tak hezké jako vy. Myslím, že bych vám mohla opatřit práci. Jedině tak získáte zkušenosti, že?“

Jill hořela vděčností.

„Problém v tom zatraceném Hollywoodu je, že děvčatům jako vy nedají šanci. Všechna studia křičí, že zoufale potřebují nové talenty a pak postaví velikou zeď a nepustí nikoho dovnitř. No, my je převežeme. Vím o třech věcech, na které byste se hodila. Televizní seriál, štěk ve filmu s Tobym Templem a role v novém filmu s Tessie Brandovou.

Jill se zatočila hlava. „Ale chtěli by...“

„Když vás doporučím já, tak vás vezmou. Neposffám klienty, kteří nejsou dobří. Jsou to jenom maličké úlohy, chápete, ale bude to začátek.“

„Ani nevíte, jak jsem vám vděčná,“ řekla Jill.

„Myslím, že tady mám scénář toho seriálu.“ Rose

Dunningová se zvedla ze židle, nemotorně se postavila, zamířila do vedlejší místnosti a kývla na Jill, aby šla za ní.

Místnost sloužila jako ložnice; v rohu pod oknem stála dvojité postel a v druhém rohu kovová registratura. Rose Dunningová přešla kolébavou chůzí k registratuře, vytáhla zásuvku a z ní scénář a přinesla ho k Jill.

„Tady to je. Pomocný režisér je můj dobrý přítel, a když v tomhle obstojíte, bude mít pro vás spoustu práce.“

„Obstojím,“ slibovala Jill ohnivě.

Agentka se usmála a řekla: „Samozřejmě, že jim nepošlu zajíce v pytli. Mohla byste mi něco přečíst?“

„Ano, jistě.“

Agentka rozevřela scénář a posadila se na postel. „Tak si přečtíme tuhle scénu.“

Jill se posadila na postel vedle ní a podívala se na scénář.

„Máte představovat Natálii. Je to bohatá dívka, provdaná za slabocha. Rozhodne se, že se s ním rozvede, ale on jí to nechce dovolit. Tady je váš výstup.“

Jill rychle prolétla scénu. Litovala, že neměla možnost prostudovat si scénář přes noc, nebo alespoň během hodiny.

Zoufale toužila udělat dobrý dojem.

„Připravena?“

„Myslím - myslím, že ano,“ řekla Jill. Zavřela oči a pokusila se uvažovat jako Natálie. Bohatá žena. Jako matky kamarádek, s nimiž vyrůstala, osoby, které považovaly za samozřejmé, že mohou mít v životě všechno, co chtějí, které byly přesvědčeny, že ostatní tu jsou jen pro jejich pohodlí. Cissy Toppingové celého světa. Otevřela oči, pohlédla na scénář a začala číst. „Chci s tebou mluvit, Petře.“

„Nemůže to počkat?“ To byla Rose Dunningová, která jí dávala narážku.

„Už to bohužel čeká příliš dlouho. Chci stihnout odpolední letadlo do Rena.“

„Jen tak?“

„Ne. Snažím se to letadlo stihnout už pět let, Petře.

Tentokrát se mi to podaří.“

Jill cítila, jak ji Rose Dunningová poplácává po stehně.

„To bylo moc dobré,“ pochválila ji agentka souhlasně.

„Čtěte dál.“ Nechala ruku Jill na stehně.

„Tvůj problém je, že jsi ještě nedospěl. Pořád si jen hraješ. Odtedka si už budeš muset hrát sám.“

Rose Dunningová jí hladila stehno. Jill to zneklidňovalo.

„Pěkné. Pokračujte,“ řekla Rose.

„Nechci - nechci, aby ses ještě někdy pokoušel mít se mnou něco společného. Ze ti to jasné?“

Ruka hladila Jill rychleji a posouvala se jí k rozkroku.

Jill položila scénář a pohlédla na Rose Dunningovou. Ta měla zardělé tváře a oči strnulé.

„Čtěte dál,“ vybídla ji chraptivě.

„Já - já nemůžu,“ řekla Jill. „Když vy...“

Agentčina ruka se začala pohybovat rychleji. „To abych vás dostala do správného rozpoložení, drahoušku. Víte, tady jde o sexuální boj. Chci ve vás cítit sex.“ Ruka tiskla

Jill pevněji a pohybovala se jí mezi nohama.

„Nel!“ Jill vyskočila a třásla se.

Z koutku Rosiných úst se řinula slina. „Budte na mě hodná a já budu hodná na vás.“ Hlas měla naléhavý. „No tak, holčičko.“ Rozpřáhla paže a uchopila ji, a Jill vyběhla z kanceláře.

Venku na ulici začala zvracet. Ale když křeče, které ji lomcovaly, pominuly a žaludek se uklidnil, necítila se o nic lépe.

Znovu ji rozbolela hlava.

Nebylo to spravedlivé. Bolesti hlavy nepatřily k ní. Patřily k

Josefině Czinski.

Během následujícího roku a čtvrt se z Jill Castleové stala ostrěmená členka Trosečníků, klanu lidí na okraji showbusinessu, kteří trávili roky a někdy i celý život tím, že se snažili k showbusinessu dostat a přitom dočasně pracovali v jiných zaměstnáních. Skutečnost, že prozatímni zaměstnání někdy trvala deset nebo patnáct let, je neodrazovala.

Tak jako kdysi pravěké klany sedávaly kolem dávných táborových ohňů a vyprávěly si hrdinské příběhy statečných činů, tak Trosečníci sedávali ve Schwabově automatu, vykládali si a opakovali bohatýrské pověsti o showbusinessu, pomalu upíjeli chladnoucí kávu a vyměňovali si poslední klepy z branže. Byli mimo ni, a přesto jakýmsi záhadným způsobem drželi prst přímo na jejím pulsu a tepu jejího srdce. Dokázali vám říct, kterou hvězdu vymění, kterého producenta přistihli v posteli s režisérem, kterého vedoucího společnosti vykopnou výš, a tak se ho zbaví. Věděli tyhle věci dříve než ostatní díky svým zvláštním tamtamům. Protože filmový byznys byl skutečně džungle. O tom si nedělali iluze. Dělal si je o něčem jiném. Doufali, že najdou cestu, jak prorazit branami studií a zlét z jejich zdi. Jsou přece umělci, vyvolení. Hollywood je jejich Jericho a Jozue zaduje na svou zlatou trubku a mocné brány před nimi padnou a jejich nepřátelé budou smeteni a hle, Sam Winters zamává kouzelnou hůlkou a oni začnou nosit hedvábné župany a stanou se z nich filmové hvězdy a vděčné publikum je bude zbožňovat navždy, amen. Káva ve Schwabově automatu byla opojné mešní víno a oni byli učedníci budoucnosti, scházeli se, aby se navzájem utěšili a zahřáli svými sny, protože už brzy prorazí. Seznámili se s jedním asistentem režie, který o nich řekl producentovi, a ten řekl pomocnému režisérovi, a ten shbil, a odtědka, během vteřiny, bude skutečnost v jejich rukou.

Mezitím pracovali v supermarketech a garážích, v salónech krásy a u myček aut. Žili spolu, uzavírali sňatky a rozváděli se a nikdy si nevšimli, jak je čas zrazuje.

Nevníмали další vrásky a šedivějící skráně, ani to, že jim ranní make-up trvá o půl hodiny déle. Stávali se z nich opotřebovaní lidé, aniž je kdy někdo použil, stárli, aniž vyzráli, byli příliš staří na to, aby udělali kariéru po plastické operaci, aby měli děti, aby ztvárnili mladistvé role, po kterých kdysi tak prahli.

Ted' z nich byli herci vyhraněných povah. Ale stále snili.

Mladší a hezčí dívky vybíraly takzvané matracovné.

„Naco potit krev v nějakém pravidelném zaměstnání, když stačí lehnout si na pár minut na záda a shrábnout snadnejch dvacet doláčů. Dokud nezavolá agent.“

Tohle Jill nezajímalo. Jejím jediným, životním zájmem byla kariéra herečky. Chudá Polka se nikdy nemůže vdát za Davida Kenyona. To ted' věděla. Ale filmová hvězda

Jill Castleová může mít koho chce a co chce. Kdyby toho nedosáhla, změnila by se zase v Josefinu Czinski.

A to nikdy nedopustí.

První roli získala Jill prostřednictvím Harriet Marcusové, jedné z Trosečníků, jejíž vzdálený bratranec měl bývalého švagra, který byl druhým pomocným režisérem v televizním seriálu z lékařského prostředí, natáčeném ve studiích Universal. Souhlasil, že dá Jill příležitost. Její úloha obsahovala jedinou větu, za níž měla dostat padesát sedm dolarů, od nichž se odčítaly srážky na sociální pojištění, daň ze mzdy a příspěvky na Domov důchodců filmového průmyslu. Scénář jí předpisoval, aby pacientovi na lůžku v nemocničním pokoji měřila puls, když vstoupí doktor.

DOKTOR: „Jak je mu, sestro?“

SESTRA: „Bohužel ne moc dobře, pane doktore.“

To bylo celé.

V pondělí odpoledne dostala Jill cyklostylovanou stránku ze scénáře a řekli jí, aby se druhý den v šest ráno hlásila v maskérně. Prošla si scénu snad stokrát. Litovala, že jí ze studia nedali celý scénář. Jak mohli čekat, že z jediné stránky postavu pochopí? Jill se ji pokoušela rozebrat a určit, jaký typ sestra je. Vdaná? Svobodná?

Může být do doktora tajně zamilovaná. Nebo třeba měli předtím spolu poměr, který už skončil. Jaký má vztah k pacientovi? Děsí se myšlenky na jeho smrt? Nebo to bude vysvobození?

„Bohužel ne moc dobře, pane doktore.“ Pokusila se vložit do hlasu starost.

Zkusila to znovu. „Bohužel, ne moc dobře, pane doktore.“

Zděšení. Pacient zemře.

„Bohužel ne moc dobře, pane doktore.“ Obvinění. Je to doktorova chyba. Kdyby nebyl u své milenky...

Jill zůstala vzhůru celou noc a pracovala na roli, přičemž vzrušená na to, aby spala, ale když se ráno hlásila ve studiu, měla radostnou náladu a cítila se svěží. Byla dosud tma, když přijela k vrátnici za Lankershimským bulvárem, autem, které jí půjčila kamarádka Harriet. Ohlásila vrátnému své jméno a on je zkontroloval v seznamu a pokynul jí, aby jela dál. „Ateliér číslo sedm,“ řekl jí. „Jedte dva bloky a zahněte doprava.“

Na seznamu bylo její jméno! Studia Universal ji očekávají!

Bylo to jako nádherný sen. Jak se blížila k ateliéru, rozhodla se, že probere roli s režisérem, aby věděl, že je schopna interpretace podle jeho přání. Zajela na velké parkoviště a vešla do ateliéru číslo sedm.

Ateliér byl plný lidí, kteří pilně přestavovali světla, stěhovali lampy, umísťovali kameru, vydávali rozkazy v podivném jazyce, kterému nerozuměla. „Výjeď vejš s negrem, na doraz. ... K tý kvarzce to nedávej. ... Vytáhni to půlkilo nahoru a pusť ho do dveří. ...“

Jill stála a pozorovala, vychutnávala obrazy, pachy a zvuky showbusinessu. Tohle je její svět, její budoucnost. Najde způsob, jak udělat dojem na režiséra, ukáže mu, že je jiná než ostatní. Pozná ji jako člověka, ne jako jenom další herečku. Druhý pomocný režisér zahlal Jill a desítku ostatních herců do šatny, kde Jill dali uniformu sestry a poslali ji zpátky do ateliéru; tam jí v rohu spolu s ostatními představiteli drobných úloh namaskovali. Pomocný režisér vyvolal její jméno právě ve chvíli, kdy byla hotová. Jill spěchala do kulisy nemocničního pokoje; u kamery stál režisér a rozmlouval s hlavním hercem seriálu. Jmenoval se Rod Hanson a hrál chirurga oplývajícího soucitem a moudrostí. Když se k nim Jill blížila, říkal Rod Hanson:

„Mám německýho ovčáka, kterej dokáže vyprdět lepší dialog než tydle sračky. Proboha, copak mi scénáristi nemůžou napsat nějakou opravdovou postavu?“

„Rode, už se to vysílá pět let. Nechtěj vylepšovat něco, co má takovej úspěch. Diváci tě milujou takovýho, jakej jseš.“

Kameraman přistoupil k režisérovi. „Všechno je nasvícený, šéfe.“

„Díky, Hale,“ řekl režisér. Obrátil se k Rodu Hansonovi.

„Můžem začít, Rodičku? Dokončíme tu diskusi potom.“

„Jednou se na tohle studio vyseru,“ odsekl Hanson a odkráčel.

Jill se obrátila k režisérovi, který byl nyní sám. Teď měla příležitost probrat s ním interpretaci postavy, ukázat mu, že rozumí jeho problémům a že je tady, aby mu pomohla k veliké scéně. Srdečně a přátelsky se na něj usmála. „Já jsem Jill Castleová,“ řekla. „Hraju sestru. Myslím, že je opravdu velmi zajímavá a mám pár nápadů, jak –“

Nepřítomně přikývl a prohlásil: „Támhle u postele,“ a odešel, aby si promluvil s kameramanem.

Jill za ním ohromeně hleděla. Druhý pomocný režisér, bývalý švagr Harrietina vzdáleného bratrance k ní přispěchal a řekl jí tiše: „Proboha, copaks ho neslyšela? K posteli!“

„Chtěla jsem se ho zeptat –“

„Nezkaž to!“ šeptal divoce. „Jdi tam!“

Jill přistoupila k pacientově posteli.

„Dobře. Ticho kolem!“ Pomocný režisér pohlédl na režiséra. „Chcete to vyzkoušet, šéfe?“

„Tohle? Jedem.“

„Klakson. Všichni se pěkně utište. Klid. Točíme. Rychle.“

Jill nevěřícně naslouchala klaksonu. Zoufale pohlédla na režiséra a chtěla se ho zeptat, jak si přeje, aby scénu ztvárnila, jaký vztah má k umírajícímu muži, co má

Někdo zavolal: „Jedem!“

Všichni se vyčkávavě dívali na Jill. Uvažovala, jestli se má odvážit a požádat je, aby jen na vteřinu zastavili kamery, aby si mohla o scéně pohovořit a Režisér zařval: „Ježíšmarjá!

Sestro! Tohle není márnice, ale nemocnice. Nahmatejte mu ten ztracený puls, než zemře sešlostí věkem!“

Jill úzkostlivě pohlédla do kruhu jasného světla kolem sebe. Zhluboka se nadechla, zvedla pacientovi ruku a hmatala mu puls. Když jí nepomohou, bude si muset vyložit scénu po svém. Pacient je doktorův otec. Pohádali se. Otec měl nehodu a doktorovi to právě oznámili. Jill vzhledla a viděla, že se blíží Rod Hanson. Přišel k ní a ptal se: „Jak je mu, sestro?“

Jill se podívala doktorovi do očí a četla v nich starost.

Chtěla mu říct pravdu, že otec umírá, že už je příliš pozdě, aby se udobřili. Přesto ho na to musí připravit, aby ho to nezlomilo a Režisér křičel: „Stop! Dopřede, ta káča má jedinou větu a ani si ji nepamatuje! Kde jste ji našli - ve Zlutejch stránkách?“

Jill se obrátila za hlasem hulákajícím ze tmy a planula rozpaký. „Já - já svou větu znám,“ řekla rozechvěle.

„Jenom jsem chtěla –“

„Prokristapána, když ji znáte, byla byste tak laskavá a řekla ji? Během té pauzy by projel vlak. Když vám tu pitomou otázku položí, tak na ni odpovězte, ano?“

„Já jenom myslela, jestli nemám –“

„Jedem znova, hned. Klakson.“

„Ticho, prosím. Pojedeme.“

„Rychle.“

„Pojedeme ostrou!“

Jill se třásla nohy. Jako kdyby tu byla jediná, komu na scéně záleží. Chtěla vytvořit něco krásného. Z horkého světla se ji točila hlava a po pažích jí stékal pot a ničil šustivou naškrobenou uniformu.

„Jedem! Sestro!“

Jill stála nad pacientem a hmatala mu puls. Jestli tu scénu zase zkazí, nikdy už jí nedají příležitost. Myslela na Harriet a na své přátele v penzionu a co řeknou.

Vstoupil doktor a kráčet k ní. „Jak je mu, sestro?“

Už nebude jednou z nich. Stane se terčem posměchu.

Hollywood je malé město. Rychle se to roznese.

„Bohužel ne moc dobře, pane doktore.“

Nezavadí o ni žádné studio. Tohle bude její poslední role. Konec všeho, celého jejího světa.

Doktor nařídil: „Dejte ho okamžitě na jednotku intenzivní péče.“

„Dobrý!“ zavolal režisér. „Stop. Tuhle berem.“

Jill téměř nevnímala, jak lidé kolem ní spěchají a začínají rozebírat kulisu, aby udělali prostor pro další. Natočila svou první scénu - a myslela přitom na něco jiného.

Nevěřila, že už to skončilo. Uvažovala, jestli nemá vyhledat režiséra a poděkovat mu za poskytnutou příležitost, ale byl na druhém konci ateliéru a mluvil ke skupině lidí. Přišel k ní druhý pomocný režisér, stiskl jí paži a řekl: „Bylo to dobrý, děvče. Jenom se příště nauč úlohu.“

Hrála ve filmu; měla svou první úlohu. Od teďka, řmcala si, už budu pořád točit.

Příště vystupovala po roce a měsíci, kdy dostala štek pro

MGM. Mezitím zastávala řadu běžných zaměstnání. Distribuovala kosmetiku, prodávala v bufetu a nějakou dobu řídila taxi.

Docházely jí peníze, a tak se rozhodla bydlet společně s Harriet Marcusovou. Byl to byt se dvěma pokoji a Harriet měla svou vlastní ložnici, protože pracovala i v noci.

Byla zaměstnaná v obchodním domě v centru jako modelka.

Půvabná dívka se vyznačovala krátkými tmavými vlasy, černýma očima, chlapeckou postavou manekýny a smyslem pro humor.

„Když člověk pochází z takového Zapadákovy jako je

Hoboken,“ vysvětlovala Harriet Jill, „tak by radši měl mít smysl pro humor.“

Ze začátku Harrietina střízlivá soběstačnost Jill trochu zarážela, ale brzy zjistila, že pod světa znalou fasádou je Harriet srdečné, vylekané dítě. Neustále byla zamilovaná.

Když ji Jill viděla poprvé, řekla: „Seznam se s Ralphem.

Příští měsíc se bereme.“

Týden nato zmizel Ralph neznámo kam a s ním i Harrietino auto.

Pár dní po Ralphově odjezdu se Harriet seznámila s Tonym. Zabýval se mezinárodním obchodem a Harriet do něj byla po uši zamilovaná.

„Je hrozně významný,“ svěřila Harriet Jill. Někdo si to však zřejmě nemyslel, protože o měsíc později našli Tonyho tělo v řece Los Angeles s jablkem nacpaným v ústech.

Další Harrietinou láskou byl Alex.

„Je to nejhezčí chlap, jakýho jsi kdy viděla,“ pochlubila se Harriet Jill.

Alex byl opravdu hezký. Nosil drahé obleky, řídil nevkusně okázalý kabriolet a trávil spoustu času na dostizích. Poměr trval, dokud Harriet nazačaly docházet peníze. Jill zlobilo, že pokud jde o muže, projevuje Harriet tak málo zdravého rozumu.

„Nemůžu si pomoci,“ svěřovala se Harriet. „Přitahujou mě průšvihoví chlapi. Asi je to mým mateřským pudem.“

Zazubila se a dodala: „Moje matka byla pitomá.“

Jill viděla přicházet a odcházet dlouhou řadu Harrietiných snoubenců. Byl tu Nick a Bobby a John a Raymond, až už je nestačila sledovat.

Několik měsíců potom, co začaly spolu bydlet, ji Harriet oznámila, že je těhotná.

„Myslím, že je to s Leonardem, jenže víš, ve tmě vypadají všichni stejně,“ vtipkovala.

„Kde je Leonard?“

„V Omaze nebo na Okinawě? Zeměpis mi nikdy nešel.“

„Co budeš dělat?“

„Budu mít dítětko.“

Protože byla Harriet tak štíhlá, vyšlo její těhotenství najevo během několika týdnů a musela s předváděním šatů skončit. Jill si našla práci v supermarketu, aby vydělala pro obě.

Jednou odpoledne, když se vrátila z práce domů, našla na stole lístek od Harriet. Stálo na něm: „Vždycky jsem chtěla, aby se mi dítě narodilo v Hobokenu. Vracím se domů k našim. Určitě tam na mě čeká nějaký bezvadnej mužskej. Díky za všechno.“ Podpis: „Jeptiška Harriet.“

Byt se zdál najednou opuštěný.

21.

Toby Temple prožíval opojnou dobu. Bylo mu čtyřicet dva a svět mu ležel u nohou. Vtipkoval s králi a hrál golf s prezidenty, ale milionům jeho pivních fanoušků to nevadilo, protože věděli, že Toby je jeden z nich, jejich přeborník, který všechny ty svaté krávy dojí, posmívá se mocným a vysoce postaveným a zpochybňuje otřepané pravdy vládnoucího společenského řádu. Milovali ho a věděli, že Toby miluje je.

Ve všech rozhovorech se zmiňoval o matce a pokaždé z nich vycházela jako ještě větší světice. Jedině tak s ní mohl sdílet svůj úspěch.

Toby získal překrásný dům v Bel-Air v tudorském slohu s osmi ložnicemi, obrovským schodištěm a vyřezávaným táflováním z Anglie. Byla tu promítací místnost, herna a vinný sklep a venku veliký bazén, domek správce a dva domky pro hosty. Koupil ohromný dům v Palm Springs, několik závodních koní a trio poskoků. Všem jim říkal

„Mac“ a oni ho zbožňovali. Vyřizovali pochůzky, dělali mu šoféry, v kteroukoli denní nebo noční dobu mu sháněli děvčata, jezdili s ním na výlety a předávali vzkazy. A si pán přál cokoli, tři Macové tu byli vždycky proto, aby mu to opatřili. Sloužili jako tři baviči baviče národa. Toby měl čtyři sekretářky, dvě jenom na to, aby zvládaly ohromnou záplavu pošty. Sekretářka pro jeho vlastní potřebu byla hezká jednadvacetiletá dívka s medově světlými vlasy jménem Sherry. Její tělo určitě stvořil sexuální maniak a

Toby trval na tom, aby nosila krátké sukně a nic pod nimi. Setřilo jim to oběma spoustu času.

Premiéra prvního filmu Tobyho Templea proběhla pozoruhodně dobře. V sále byl Sam Winters a Clifton Lawrence. Pak šli všichni do Chasenovy restaurace, aby si promluvíli o filmu.

Toby měl z prvního setkání se Samem od uzavření smlouvy radost. „Bylo by to levnější, kdybys mi byl na moje telefony odpověděl,“ poznamenal a vyprávěl Samovi, jak se ho pokoušel dostihnout.

„To mám ale smůlu,“ řekl Sam smutně.

Jak teď seděli u Chasena, Sam se obrátil ke Cliftonovi

Lawrenceovi. „Chtěl bych s Tobym uzavřít smlouvu na tři filmy, pokud mě úplně neodřeš.“

„Jenom trochu. Zavolám ti dopoledne,“ řekl agent

Samovi. Podíval se na hodinky. „Už musím běžet.“

„Kam jdeš?“ zeptal se Toby.

„Mám schůzku s dalším klientem. Opravdu mám ještě jiné klienty, drahý chlapče.“

Toby na něj záhadně pohlédl a poznamenal: „Samozřejmě.“

Následující ráno pěl kritiky chvalozpěvy. Všichni referující předpovídali, že Toby Temple bude stejně velkým hercem ve filmu, jako je v televizi.

Toby si přečetl recenze a zavolał Cliftonu Lawrenceovi.

„Gratuluju, drahý chlapče,“ rozplýval se agent. „Četls Reportéra a Rozmanitosti? Ty kritiky jsou milostné dopisy.“

„Jo. Svět je nezralý sýr a já jsem velká tlustá krysa.

Můžu se bavit ještě víc?“

„Já ti říkal, že ti svět bude jednou ležet u nohou, Toby, a teď ti leží. Je celý tvůj.“ Z agentova hlasu zaznívalo hluboké uspokojení.

„Cliffe, chtěl bych s tebou mluvit. Mohl bys sem zajít?“

„Jistě. Budu mít čas v pět hodin a -“

„Já myslím teď.“

Clifton zaváhal a pak řekl: „Mám dojednané schůzky až -“

„Aha, jestli máš moc práce, tak na to zapomeň.“ A Toby zavěsil.

Minutu nato zavolala sekretářka Cliftona Lawrence a ohlásila: „Pan Lawrence je na cestě k vám, pane Temple.“

Clifton Lawrence se usadil na Tobyho pohovce. „Proboha, Toby, víš, že pro tebe mám čas vždycky. Netušil jsem, že se mnou potřebuješ sejít dnes, jinak bych si ty ostatní schůzky nesmlouval.“

Toby na něj upřeně hleděl, nechával ho, aby se pracně vymluvil. Clifton si odkašlal a prohlásil: „No tak. Jseš můj obhbený klient. Copak to nevíš?“

Je to pravda, napadlo Cliftona. Já ho udělal. Je to moje dMo. Mám z jeho úspěchu stejnou radost jako on.

Toby se usmál. „Opravdu, Cliffe?“ Viděl, jak napětí v rtuťovitém, drobném agentově těle polevuje. „Už jsem o tom začínal pochybovat.“

„Co tím chceš říct?“

„Máš tolik klientů, že si někdy myslím, že se mi dost nevěnuješ.“

„To není pravda. Trávím víc času -“

„Chtěl bych, aby ses staral jenom o mě, Cliffe.“

Clifton se usmál. „Děláš si legraci.“

„Ne. Myslím to vážně.“ Viděl, jak se úsměv z Cliftonova obličeje vytrácí. „Myslím, že jsem natolik významný, abych měl vlastního agenta - a když říkám vlastního agenta, nepředstavuju si někoho, kdo je příliš zaneprázdňený, aby si udělal čas na mě, protože se stará ještě o desítku dalších lidí. To je jako skupinovej sex Cliffe.“

Někdo vždycky zůstane plonkověj, když mu stojí.“

Cliff se na něj chmří zkoumavě díval a pak řekl: „Nalej nám něco k pití.“ Toby šel k baru a Clifton seděl a přemýšlel.

Věděl, v čem problém ve skutečnosti je, a nebyl v Tobyho sobectví nebo v jeho pocitu důležitosti.

Souvisel s Tobyho osamělostí. Toby byl ten nejosamělejší člověk, kterého Clifton znal. Sledoval, jak si po desítkách kupuje ženy a jak se pokouší koupit si štědrými dary přátele. Když byl u toho Toby, nesměl nikdo platit účet. Clifton kdysi zaslechl jednoho hudebníka, jak Tobymu říká: „Ty si nemusíš lásku kupovat, Toby. Každý tě má stejně rád.“

Toby mrknul a poznamenal: „Proč to riskovat?“

Hudebník už pak nikdy v Tobyho show nehrál.

Toby chtěl ode všech všechno. Měl velké požadavky a čím víc získával, tím víc jeho požadavky rostly.

Clifton slyšel, že Toby byl v posteli najednou se šesti děvčaty a snažil se tak utišit svůj hlad. Samozřejmě, že to nefungovalo. Toby potřeboval jednu dívku a nenalézal ji. A tak pokračoval ve hře s čísly.

Zoufale potřeboval mít neustále kolem sebe lidi.

Osamělost. Netrpěl jí jedině před publikem, kde slyšel potlesk a cítil lásku. Je to opravdu velice jednoduché, říkal si Clifton. Když nebyl Toby na jevišti, přiváděl si diváky s sebou. Stále ho obklopovali hudebníci a poskokové, scénáristé a sboristky a vysloužilí komici a každý, koho mohl získat do své sféry vlivu.

A teď chtěl Cliftona Lawrence. Chtěl ho celého.

Clifton se staral o desítku klientů, ale veškerý jejich příjem dohromady nebyl o moc větší než Tobyho honoráře z nočních klubů, televize a filmu, protože Cliftonovi se dařilo sjednávat Tobymu mimořádné smlouvy. Clifton se však nerozhodoval na základě peněz. Rozhodl se, protože měl

Tobyho Templea rád a Toby ho potřeboval. Tak jako on potřeboval Tobyho. Vzpomněl si, jak byl jeho život všední, než do něj vstoupil Toby. Celá léta se nepopral s žádnými novými úkoly. Žil setrvačně ze starých úspěchů. A teď si vybavil elektrizující vzrušení kolem

Tobyho, legraci a smích a velké kamarádství, které je oba pojilo.

Když Toby přistoupil ke Cliftonovi a podal mu pití, pozvedl Clifton skleničku k připitku a řekl: „Na nás dva, drahý chlapče.“

Byla to sezona úspěchů, veselé zábavy a večírků a Toby byl vždycky při tom. Lidé očekávali, že s ním bude legrace.

Herec se může schovat za slova Shakespearova, Shawova nebo Moliérova a zpěvák spolehnout na pomoc Gershwina a Rodgerse, Harta nebo Colea Portera. Ale komika nikdo nechrání. Jeho jedinou zbraní je vtip.

Tobyho improvizace se v Hollywoodu rychle proslavily.

Na večírku na počest staršího zakladatele jednoho studia se někdo Tobyho zeptal: „Opravdu je mu jednadevadesát?“

Toby odpověděl: „Jo. Až mu bude sto, tak ho rozštípnou na dva.“

Při jedné večeři slavný lékař, který měl v péči mnohé hvězdy, vyprávěl skupině komiků dlouhý a těžkopádný vtip.

„Doktore,“ prosil ho Toby úpěnlivě, „nebavte nás - zachraňte nás!“

Studio v jednom filmu použilo lvy, a když Toby viděl, jak je přivázejí nákladákem, zařval: „Křesťané - máte deset minut!“

Legendární byly Tobyho kanadské žertíky. Jeden jeho přítel, katolík, podstoupil v nemocnici menší operaci.

Když se zotavoval, zastavila se u jeho postele krásná mladá jeptiška a pohládila ho po čele. „Máte takovou hebkou, příjemnou a chladnou pleť.“

„Děkuji vám, sestro.“

Naklonila se přes něj a urovnávala mu polštáře a řadry se mu přitom otírala o obličej. Nebohý muž se proti své vůli ztopořil. Jak sestra rovnala pokrývky, zavadila rukou o úd. Pacient div neumřel hanbou.

„Dobrý Bože,“ lekla se jeptiška. „Co to tu je?“ Odhodila pokrývky a objevil se úd, tvrdý jako skála.

„Já - já se strašně omlouvám, sestro,“ blekotal katolík.

Žjá _

„Nic se neomlouvejte. Je to ohromný péro,“ řekla jeptiška a hupla na něj.

Půl roku uběhlo, než katolík zjistil, že šlapku mu poslal

Toby.

Jednou Toby vystupoval z výtahu, obrátil se k velice sebevědomému vedoucímu televizní společnosti a řekl:

„Mimochodem, Wille, jak dopadlo to tvoje obvinění pro porušování morálky?“ Dveře výtahu se zavřely a úředník v něm zůstal se šesti lidmi, kteří si ho obezřele prohlíželi.

Když přišel čas dojednat novou smlouvu, Toby zařídil, aby mu do studia dopravili cvičeného pardála. Otevřel dveře kanceláře

Sama Winterse právě uprostřed schůze.

„Chce si s vámi promluvit můj agent,“ prohlásil. Strčil pardála dovnitř a zavřel dveře.

Když vyprávěl historku později, říkal: „Tři chlápci v kanceláři málem dostali infarkt. Měsíc trvalo, než z místnosti vypudili puch pardálích chcanek.“

Pro Tobyho pracoval tým deseti scénáristů, v jejichž čele stáli OHanlon a Rainger. Toby si neustále stěžoval na materiál, který od nich dostával. Jednou zařadil do spisovatelského týmu prostitutku. Když zjistil, že s ní scénáristé tráví většinu času v ložnici, vyhodil ji. Jindy přivedl na programovou poradou flašinetáře s opicí. Bylo to ponižující, ale OHanlon a Rainger a ostatní autoři to spolkli, protože Toby dovedl proměnit jejich výtvary v čisté zlato.

Byl v branži nejlepší.

Byl marnotratně štědrý. Dával svým zaměstnancům a přátelům zlaté hodinky, zapalovače, kompletní ošacení a jízdenky do Evropy. Nosil s sebou ohromné množství peněz a platil za všechno v hotovosti včetně dvou rolls-royceů. Dobrácky se nechával o peníze pumpnout. Každý pátek se u něj řadila desítky příživníků pro almužnu. Jednou řekl Toby stálému zákazníkovi: „Hele, co ty tady dneska děláš? Právě jsem četl v Rozmanitostech, že hraješ v jednom filmu.“ Muž se podíval na Tobyho a odpověděl:

„Hergot, copak nemám za čtrnáct dní padáka?“

O Tobym kolovaly tisíce historek a téměř všechny byly pravdivé. Jednou přišel autor na programovou poradou později, což byl neodpuštělný hřích. „Promiňte, že jsem se opozdil,“ omlouval se. „Ráno mi přejeli dítě.“

Toby se na něj podíval a pronesl: „Přinesl jste anekdoty?“

Všichni v místnosti ztuhli. Po poradě řekl kterýsi z autorů

OHanlonovi: „Hajzl, nemá kouska soucitu. Kdybys hořel, tak ti vodu prodá.“

Toby zaplatil letenku nejlepšímu neurochirurgovi, aby zraněného chlapce operoval, a uhradil všechny účty v nemocnici. Otcí řekl: „Jestli se o tom někomu zmíníte, tak vás vyrazím.“

Práce byla jediná věc, která dávala Tobymu zapomenout na jeho osamělost a která mu přinášela opravdovou radost. Když show probíhala dobře, byl Toby ten nejzábavnější společník na světě, ale když se nedařila, měnil se v ďábla a útočil na kdekoho v dosahu svého šířavého vtipu.

Choval se majetnický. Při programové poradě vzal do rukou Raingerovu hlavu a oznámil do místnosti: „To je moje hlava. Patří mně.“

Cím dál tím víc nenáviděl autory, protože je potřeboval a přitom nechtěl potřebovat nikoho. A tak se k nim choval pohrdavě. Ve výplatní den skládal z jejich výplatních šeků vlaštoky a poslal je vzduchem. Propouštěl je pro sebemenší přestupek. Jeden scenárista přišel opálený a Toby ho okamžitě vyhodil. „Proč jste to udělal?“ zeptal se O'Hanlon. „Patří mezi naše nejlepší autory.“

„Kdyby pracoval, neměl by čas se opalovat,“ prohlásil Toby.

Nový scenárista přinesl anekdotu o matkách a musel jít.

Když host v jeho show vyvolával u obecnosti veliký smích, Toby vykřikoval: „Jste skvělý! Chci vás mít v show každý týden.“ Podíval se na producenta a zdůraznil: „Slyšíte?“ a producent věděl, že herec se už nesmí v show objevit. V Tobym se svářila spousta protikladů. Žárlil na úspěchy ostatních komiků, a přesto došlo k následujícímu. Když jednou odcházel ze zkušebny, měl šatnu někdejšího úspěšného komediálního herce, Vinnieho Turkela, jehož kariéra šla dávno z kopce. Vinnieho najali na jeho první dramatickou roli v živém televizním přenosu. Doufal, že to pro něj bude znamenat návrat. Když teď Toby nahlédl do šatny, uviděl Vinnieho opilého na pohovce. Šel kolem režiséra představení a řekl: „Nechte ho být, Toby.“

Ten skončil.“

„Co se stalo?“

„Víte, že pro Vinnieho byl vždycky příznačný vysoký třaslavý hlas. Zkoušeli jsme, a když Vinnie otevřel pusku a snažil se mluvit vážně, začali se všichni smát. To toho starouše zlomilo.“

„Hodně si od té role sliboval, že?“ zeptal se Toby.

Režisér pokrčil rameny. „Každý herec si hodně slibuje od každé role.“

Toby vzal Vinnieho Turkela k sobě domů a snažil se dostat starého komika z opice. „Je to ta nejlepší role, jakou jste kdy v životě měl. Chcete ji zahodit?“

Vinnie zavrtěl hlavou a bylo mu nanic. „Už jsem ji zahodil,“

Toby. Nemůžu to hrát.“

„Kdo říká, že nemůžete?“ naléhal Toby. „Zahrajete tu roli líp než kdo jiný.“

Stařec vrtěl hlavou. „Smáli se mi.“

„Samozřejmě že se smáli. A víte proč? Protože jste je celý život rozesmával. Tak prostě čekali, že budete legrační. Ale když se do toho dáte, nakonec nad nimi zvítězíte. Úplně je umrtvíte.“

Zbytek odpoledne navracel Toby Vinniemu Turkelovi sebedůvěru. Večer zavola režisérovi domů. „Turkel už je v pořádku,“ oznámil mu. „Nemusíte si dělat starosti.“

„Já si je nedělám,“ odpověděl režisér. „Mám za něj náhradu.“

„Tak ji odvolejte,“ řekl Toby. „Musíte mu dát přefezitost.“

„Nemůžu to riskovat, Toby. Zase se opije a „Já vám něco řeknu,“ nabídl Toby. „Nechte ho hrát.“

Když ho nebudete chtít ani po generálce, převezmu jeho roli zadarmo.“

Následovala odmítká a režisér se zeptal: „Heleďte, myslíte to vážně?“

„To se kurva vsadíte.“

„Tak je to domluvený,“ řekl režisér rychle. „Vyřídíte“

Vinniemu, ať je zítra ráno v devět na zkoušce.“

Televizní show se stala hitem sezóny. A byl to Vinnie

Turkel, jehož výkon kritici obzvláště chválili. Získal všechny televizní ceny a otevřela se před ním nová dráha dramatického herce. Z vděčnosti poslal Tobymu drahý dar a Toby ho vrátil s poznámkou: „To vy jste se o to zasloužil, ne já.“ Takový byl Toby Temple.

O několik měsíců později pozval Toby Vinnieho Turkela na jedno číslo do své show. Vinnie se vmísil Tobymu do jakéhosi vtipu a od té chvíle mu Toby dával špatné narážky, zabíjel mu anekdoty a ponižoval ho před zraky čtyřiceti milionů diváků.

I takový byl Toby Temple.

Někdo se zeptal O'Hanlona, jaký Toby Temple vlastně je, a O'Hanlon odpověděl: „Pamatujete se na ten film, jak se v něm Charlie Chaplin seznámí s milionářem? Když je milionář opilej, chová se jako kamarád. Když je střízlivej, vyhodí Chaplina ven na prdel. Takovej je Toby Temple, ale nepije.“

Během schůze s představenstvem televizní společnosti jeden mladší vedoucí téměř nepromluvil slovo. Toby se svěřil Cliftonu Lawrenceovi: „Asi mě nemá rád.“

„Kdo?“

„Ten mladej na schůzi.“

„Co na tom záleží? Je to třicátý druhý zástupce nikoho.“

„Neřekl mi ani slovo,“ přemítal Toby. „Určitě mě nemá rád.“

Toby byl tak rozčilený, že Clifton Lawrence musel vedoucího vypátrat. Zavola toho mladého muže, kterého to úplně zmátlo, uprostřed noci a zeptal se ho: „Vy máte něco proti Tobymu Templeovi?“

„Já? Myslím, že je to ten nejzábavnější člověk na světě!“

„Udělal byste mi tedy laskavost, drahý chlapče? Zavolejte mu a řekněte mu to.“

„Co?“

„Zavolejte Tobymu a povězte mu, že ho máte rád.“

„No dobře. Hned ráno mu zavolám.“

„Zavolejte mu teď.“

„Vždyť jsou tři hodiny v noci!“

„To nevadí. On na to čeká.“

Když úředník zavolal, Toby okamžitě zvedl sluchátko a řekl: „Ahoj.“

Mladý muž polkl a oznámil: „Já - jenom jsem vám chtěl říct, že si myslím, že jste skvělý.“

„Díky, kamaráde,“ řekl Toby a zavěsil.

Počet členů Tobyho svity se zvyšoval. Někdy se budil uprostřed noci a telefonoval přátelům, aby přišli na partii karet, nebo zburcoval O'Hanlona a Raingera a svolal je na programovou poradou. Často vysedával celou noc a spolu se třemi Macy, Cliftonem Lawrencem, pěti šesti hvězdičkami a s příznivky si pouštěl filmy.

A čím víc lidí měl kolem sebe, tím se cítil osamělejší.

22 /

Byl listopad roku 1963 a podzimní slunce vysílalo paprsky chabého světla, které nehřálo. Časná rána teď byla mlhavá a chladná a začaly první zimní deště.

Jill Castleová se ráno zastavovala ve Schwabově automatu, ale zdálo se jí, že hovory jsou pokaždé stejné. Trosečníci mluvili o tom, kdo přišel o roli a proč. Se zlomyslným uspokojením hltali každou zdrcující kritiku v tisku, která odsuzovala ty dobré. Byl to žalozpěv ztroskotanců a Jill se začínala ptát, jestli se nestává jednou z nich.

Ještě pořád byla přesvědčena, že z ní bude Někdo, ale když se rozhlédla po známých tvářích, uvědomila si, že všichni si o sobě myslí totéž. Je možné, že všichni ztratili smysl pro realitu a vsadili na sen, který se nikdy neuskuteční? To pomyšlení nesnesla.

Už dávno se stala vrbou celé skupiny. Přicházeli k ní se svými problémy a ona naslouchala a pokoušela se pomoci radou, pár dolary nebo místem na přespání na jeden nebo dva týdny. S muži chodila zřídka, protože ji pohlcovala její kariéra a neseznámila se s nikým, kdo by ji zajímal.

Kdykoli byla schopna dát nějaké peníze stranou, posílala je matce, spolu s dlouhými barvitými dopisy o tom, jak dobře se jí vede. Matka na ni zpočátku v odpovědích naléhala, aby se kála a stala se nevěstou Kristovou. Když ale

Jill tu a tam točila a poslala domů víc peněz, začala být matka po jistém zdráhání na dceřinu kariéru pyšná. Už nebyla proti tomu, aby se Jill stala herečkou, ale nutila ji, aby hrála v náboženských filmech. „Pan DeMille by ti určitě roli dal, kdybys mu vysvětlila, jakou máš náboženskou výchovu,“ psala.

Odessa byla malé město. Matka dosud pracovala pro

Petrolejáře a Jill věděla, že o ní bude mluvit a David

Kenyon se o jejím úspěchu jednou dozví. A tak si v dopisech vymýšlela historky o hvězdách, se kterými pracuje, a vždy dbala na to, aby se o nich zmiňovala křestními jmény. Pochytila trik herců drobných úloh nechat se fotografovat vedle významné hvězdy. Fotograf jí dával dva snímky a ona jeden posílala matce a druhý si nechávala.

Její dopisy působily, jako kdyby ji od hvězdné slávy dělil už jen krok.

V jižní Kalifornii, kde nikdy nesněží, panuje zvyk, že tři týdny před Vánocemi pochoduje po Hollywoodském bulváru průvod se Santa Clausem, a každý večer až do Štědrého dne opakuje cestu Santa Clausův alegorický vůz.

Obyvatelé Hollywoodu oslavují Jezulátko stejně svědomitě jako jejich sousedé v severních krajích. Nelze jim vytýkat, že Sláva Bohu na výsostech, Tichá noc, svatá noc a Rolničky, rolničky se linou z domovů a autorádií ve společenství, které umdlévá v horku devětadvaceti až dvaatřiceti stupňů. Hollywoodané touží po starodávných bílých Vánocích stejně dychtivě jako ostatní energičtí a vlastenečtí Američané, ale protože vědí, že Bůh jim je nesešle, naučili se vytvářet si svoje vlastní. Zdobí ulice girlandami vánočních světel, plastikovými vánočními stromky a vystřihovanými Santa Clausy se saněmi a soby z papíroviny. Hvězdy a charakterní herci soupeří o výsadu účastnit se Santa Clausova průvodu; ne že by se snažili tisícům dětí a dospělých, kteří průvodu lemují cestu, přinést prázdninové veselí, ale proto, že přehlídku přenáší televize a jejich obličeje uvidí diváci od jednoho pobřeží ke druhému.

Jill Castleová stála sama na rohu a pozorovala dlouhý průvod projíždějících alegorických vozů, na nichž stály hvězdy a mávaly svým milujícím fanouškům. Letos vedl průvod Toby Temple. Když projížděl jeho vůz, provolávaly mu zbožňující davy divoce slávu. Jill na okamžik zahlédla Tobyho zářící, bezelstný obličej; pak zmizel.

Vyhrávala kapela hollywoodské střední školy a za ní jel vůz zednářské lóže, následovaný kapelou námořní pěchoty.

Byli tu jezdcí v kovbojském a kapela Armády spásy a zednáři, zpívající skupiny s prapory a praporci, vůz

Knottovy farmy na drobné ovoce se zvířaty a ptáky, vyrobenými z květín, požární stříkačky, klauni a jazzové kapely.

Možná, že v tom chyběl duch Vánoc, ale byla to pravá hollywoodská podívaná.

S některými charakterními herci z alegorických vozů Jill natáčela. Jeden na ni zamával a zavolal dolů: „Ahóó, Jill!

Jak se máš?“

Pár lidí v davu se otočilo a závistivě na ni pohlédlo a ona se cítila nádherně důležitá, protože lidé teď věděli, že je u filmu. Jakýsi hluboký, sytý hlas vedle ní řekl: „Promiňte vy jste herečka?“

Jill se obrátila. Hlas patřil vysokému, světlovlasému hezkému mládenci, kterému bylo něco přes dvacet. Měl opálený obličej a bffě pravidelné zuby a byl oblečený do starých džinsů a modrého tvídového saka s koženými záplatami na loktech.

„Ano.“

„Já jsem taky herec.“ Zazubil se a dodal: „Co se probíj í.“

Jill na sebe ukázala a řekla: „Já taky.“

Zasmál se. „Můžu vás pozvat na kávu?“

Jmenoval se Alan Preston a pocházel ze Salt Lake City, kde byl jeho otec církevním starším mormonské církve.

„Když jsem vyrůstal, užil jsem si spoustu náboženství a málo legrace,“ svěřil se Jill.

To je snad osud, pomyslela si Jill. Vychovávali nás úplně stejně.

„Jsem dobrý herec,“ řekl Alan smutně, „ale tihle je mizerný město. U nás doma ti každý pomůže. Tady to vypadá, že tě chce každý využít.“

Mluvili, dokud v kavárně nezavírali a do té doby z nich byli staří přátelé. Když se Alan zeptal: „Chceš jít ke mně?“ váhala Jill jen chvíli. „Dobře.“

Alan Preston bydlel v penzionu poblíž Highland Avenue, dva bloky od Hollywood Bowl. Měl místnost v zadní části domu.

„Mělo by se to tu jmenovat U spodiny,“ řekl Jill.

„Kdybys viděla ty cvoky, co tu žijou. Všichni si myslí, že prorazí u filmu.“

Jako my, pomyslela si Jill.

Nábytek v Alanově pokoji se skládal z postele, prádelníku, jedné židle a rozviklaného stolku. „Jenom čekám, než se nastěhuju do svého paláce,“ vysvětloval Alan.

Jill se zasmála. „Jako já.“

Začal ji objímat a Jill ztuhla. „Prosím tě, ne.“

Chvilku se na ni díval a pak řekl jemně: „Dobře,“ a Jill náhle zrozpačitěla. Co tady vlastně dělá, v pokoji tohoto muže? Odpověď znala. Byla zoufale osamělá. Prahla po někom, s kým by mluvila, po náruči muže, který by ji držel a uklidňoval a říkal jí, že všechno bude báječné. Už je to tak dávno. Myslela na Davida Kenyona, ale to byl jiný život, jiný svět. Toužila po něm tak, až ji to bolelo. O něco později, když ji Alan Preston znovu objal, zavřela oči a byl to David, kdo ji líbal a svlékal a miloval se s ní.

Jill strávila noc u Alana a několik dní nato se Alan nastěhoval do jejího malého bytu.

Tak nekomplikovaného muže jako Alan Preston Jill ještě nepotkala. Byl bezstarostný a nenucený, každý den bral tak, jak přišel, a o zítřek si nedělal nejmenší starost.

Když s ním Jill hovořila o jeho způsobu života, říkal:

„Heled, pamatuješ se na Schůzku v Samarě? Jestli se má něco stát, tak se to stane. Osud si tě najde. Nemusíš ho hledat.“

Alan ležel v posteli ještě dlouho potom, co Jill odcházela za prací. Když se vracela domů, četl si v křesle nebo pil s přáteli pivo. Domů nenosil žádné peníze.

„Jseš blázen,“ řekla Jill kamarádka. „Spí v tvé posteli, jí tvoje jídlo, pije tvůj alkohol. Vyhod’ ho.“

Jill to však neudělala.

Teprve teď chápala Harriet a rozuměla všem svým kamarádkám, které zoufale lpěly na mužích, které nemilovaly, ba přímo nenáviděly.

Měly strach zůstat samy.

Jill byla bez práce. Do Vánoc zbývalo jen několik dní a ona měla posledních pár dolarů, a přesto musela poslat matce vánoční dárek. Problém vyřešil Alan. Odešel brzy ráno a neřekl kam jde. Když se vrátil, oznámil: „Máme práci.“

„Jakou?“

„Hraní, samozřejmě. Jsme přece herci, ne?“

Jill na něj pohlédla s prudkou nadějí. „Myslíš to vážně?“

„To víš že jo. Potkal jsem jednoho kamaráda režiséra.“

Zítra začíná točit film. Jsou tam role pro nás oba. Sto dolarů pro každého za jeden den.“

„To je nádhera!“ vykřikla Jill. „Sto dolarů!“ Za to by mohla koupit matce nějakou pěknou anglickou vlněnou látku na kabát a ještě by jí zbylo dost na kabelku z dobré kůže.

„Jenom je to trochu nezávislý. Natáčí se to vzadu za nějakou garáží.“

„Co můžu ztratit? Je to role,“ prohlásila Jill.

Garáž se nacházela v jižní části Los Angeles, v oblasti, jejíž výlučnost během jedné generace klesla přes předstíranou noblesu středních tříd až do zpuštění.

U dveří je pozdravil podsaditý snědý muž, potřásl Alanovi rukou a konstatoval: „Tak se ti to povedlo, kamaráde. Skvělý.“

Obrátil se k Jill a uznale písl. „Teda jak jsi říkal, brácho.“

Moc pěkná.“

Alan je představil: „Jill, tohle je Peter Terraglio. Jill

Castleová.“

„Těší mě,“ řekla Jill.

„Pete je režisér,“ vysvětloval Alan.

„Režisér, producent, holka pro všechno. Dělán od každého trochu. Tak pojďte dál.“ Vedl je prázdnou garáží do spojovací chodby, která kdysi patřila k místností pro služebnictvo. Do chodby vedly dvě ložnice. Dveře jedné z nich byly otevřené. Jak se k ní blížili, slyšeli hlasy. Jill došla ke dveřím, nahlédla dovnitř a nevěřícně ztuhla, jako kdyby dostala ránu. Na posteli uprostřed místnosti leželi čtyři nazí lidé; černoch, Mexičan a dvě dívky, jedna bílá a jedna černá. Kameraman nasvécovoval scénu, zatímco jedna z dívek prováděla Mexičanovi felaci. Na chvíli přestala, aby se nadechla a řekla: „No tak se postav, ptáku.“

Jill se udělalo mdlo. Otočila se ve dveřích a chtěla vyrazit chodbou, ale nohy jí podklesávaly. Alan ji objímal paži a podepřel ji.

„Jseš v pořádku?“

Nebyla schopna odpovědi. Hlava se jí náhle div nerozskočila a v žaludku ji bodalo.

„Počkej tu,“ nařídil Alan.

V minutě byl zpátky s lahvičkou červených pilulek a s půllitrovkou vodky. Vyndal dvě pilulky a podal je

Jill. „To ti udělá dobře.“

Jill si vložila pilulky do úst a v hlavě jí dunělo.

„Spláchni to tímhle,“ doporučil Alan.

Udělal, jak jí řekl.

„Vem si tohle.“ Alan jí podal jinou pilulku. Zapila ji vodkou. „Musíš si na chvílku lehnout.“

Vedl Jill do prázdné ložnice a ona si lehla na postel; pohybovala se neobyčejně pomalu. Pilulky začínaly působit.

Cítila se lépe. Hořké žaludeční šťávy se jí přestaly zvedat do úst.

Po čtvrt hodině už bolest hlavy polevovala. Alan jí podal další pilulku. Jill ji bez přemýšlení spolkla. Znovu se napila vodky. Bylo to požehnání, že bolest mizí. Alan se choval zvláště, obcházel postel kolem dokola. „Klidně lež,“ řekl.

„Já klidně ležím.“

Jill to připadalo legrační a rozesmála se. Smála se, až jí po tvářích stékaly slzy. „Co - co to bylo za pilulky?“

„Na bolení hlavy, miláčku.“

Terraglio nakoukl dovnitř a zjišťoval: „Jak se máme?

Všichni jsou šťastní?“

„Všich - všichni jsou šťastní,“ mumlala Jill.

Terraglio pohlédl na Alana a přikývl. „Pět minut,“ řekl a odpěchal.

Alan se sklonil k Jill, hladil jí nadra a stehna, vyhrnul jí sukni a činil se jí prsty mezi nohama. Úžasně ji to vzrušovalo a najednou ho chtěla mít v sobě.

„Podívej, holčičko,“ přemlouval jí Alan. „Nechci po tobě nic špatného. Milovala by ses jenom se mnou. Děláme to stejně, jenomže teď za to dostanem peníze. Dvě stě dolarů. A jsou všechny naše.“

Zavrtěla hlavou, ale zdálo se jí, že pohnout hlavou ze strany na stranu trvá celou věčnost. „To nemůžu,“ řekla podroušeně.

„Proč ne?“

Musela se soustředit, aby se rozpomenula. „Protože - protože ze mě bude hvězda. Nemůžu dělat porno filmy.“

„Chceš, abych tě pichal?“

„Ano! Chci tě, Davide.“

Alan něco říkal, pak se zazubil. „Jasně, holčičko. Já tě taky chci. Pojď.“ Vzal Jill za ruku a zvedl ji z postele. Jill měla dojem, že létá.

Byli v chodbě, pak se přesouvali do druhé ložnice.

„Fajn,“ řekl Terraglio, když je uviděl. „Necháme stejnou scénu. Přichází nám čerstvá posila.“

„Mám vyměnit prostěradla?“ zeptal se někdo ze štábu.

„Co si kurva myslíš, že jsme, MGM?“

Jill se tiskla k Alanovi. „Davide, jsou tady lidi.“

„Půjdou pryč,“ ujistil ji Alan. „Vem si.“ Vyndal další pilulku a podal ji Jill. Dal jí ke rtům láhev vodky a ona pilulku spolkla. Od té chvíle se všechno odehrávalo jako v mlze. David ji svlékal a říkal jí útěšná slova. Pak s ním byla v posteli. Přitiskl se k ní nahým tělem. Rozsvítilo se jasné světlo, které ji oslepovalo.

„Dej si to do pusy,“ řekl, a byl to David.

„Ano.“ Láskyplně to hladila a začala si to vkládat do úst a někdo v místnosti řekl něco, čemu nerozuměla, a David se odtáhl, takže Jill byla vystavena obličejem světlu a mžourala do jeho ostrého svitu. Cítila, jak ji někdo pokládá na záda a pak byl David v ní a miloval se s ní a penis měl zároveň v jejích ústech. Tolik ho milovala.

Světla a hovor v pozadí ji rušily. Chtěla Davidovi říct, aby zhasl a hlasy umlčel, ale byla v extatickém deliriu, měla orgasmus za orgasmem, až myslela, že se jí tělo roztrhne.

David miluje ji, ne Cissy, a vrátil se k ní a jsou manželé.

Prožívají nádherné líbáčky.

„Davide...“ hlesla. Otevřela oči a na ní byl Mexičan a sjížděl jí jazykem dolů po těle. Chtěla se ho zeptat, kde je David, ale nemohla slova ze sebe dostat. Zavřela oči a muž jí dělal s tělem rozkošné věci. Když znovu otevřela oči, muž se nějak změnil v dívku s dlouhými rudými vlasy a velkými prsy, kterými přejížděla Jill po břiše. Pak dívka začala dělat něco jazykem a Jill zavřela oči a upadla do bezvědomí.

Dva muži stáli nad tělem na posteli a dívali se na ně.

„Dostane se z toho?“ zeptal se Terraglio.

„Jasně,“ ujistil ho Alan.

„Opravdu máš čím dál tím lepší,“ řekl Terraglio obdivně. „Je fantastická. Zatím nejhezčí.“

„To mě těší.“ Natáhl ruku.

Terraglio vytáhl z kapsy tlustý svazek bankovek a odloupil z něj dvě. „Tady máš. Nechceš se zastavit na malou vánoční večeři? Stella by tě moc ráda viděla.“

„Nemůžu,“ řekl Alan. „Slavím Vánoce se ženou a dětmi.“

Chci stihnout další letadlo na Floridu.“

„Tady to bude parádní film“ Terraglio kývl k bezvědomé dívce.

„Pod jakým jménem ji uvedem?“

Alan se uškhbl. „Proč ne pod jejím vlastním? Josefína

Czinski. Až se to bude promítat v Odesse, budou mít z toho všichni její kamarádi hec.“

23 /

Lhali. Čas není přítel, který hojí všechny rány; je to nepřítel, který pustoší a vraždí mládí. Léta přicházela a odcházela a každý rok přinášel do Hollywoodu novou spoustu mladých. Konkurence přijížděla autostopem, na motorkách, vlaky a letadly. Všem jim bylo osmnáct jako kdysi Jill. Byli dlouhonozí a mrštní, se svěžími, dychtivými mladými obličejí a zářivými úsměvy zubu od přírody krásných. A s každým novým přílivem byla Jill o rok starší.

Jednou se podívala do zrcadla a psal se rok 1964 a jí bylo dvacet pět.

Zázitek s pornografickým filmem ji nejdřív vyděsil.

Hrozila se, že se o tom dozví nějaký režisér a začnou ji ignorovat. Ale jak mýjely týdny a měsíce, postupně na strach zapomínala. Změnila se však. Každý následující rok na ní zanechal stopu, jakousi vrstvu tvrdostí, jako letokruh na kmeni stromu. Začala nenávidět všechny ty lidi, kteří jí nedali příležitost hrát, kteří slibovali a nikdy sliby nedodrželi. Vykonávala nekonečnou řadu jednotvárných, nevědných zaměstnání. Pracovala jako sekretářka a recepční, připravovala minutky, hlídala děti, předváděla šaty, byla servírkou, telefonistkou a prodavačkou. Jenom dokud ji nezavolají z toho správného místa.

Nikdo se však neozval a její hořkost rostla. Tu a tam se mihla ve scéně nebo řekla jednu větu, ale k ničemu to nevedlo. Dívala se do zrcadla a pochopila, co jí napovídá čas: Pospěš si. Dívat se na odraz v zrcadle bylo jako hledět do vrstev minulosti. Stopy svěží mladé dívky, která přišla do Hollywoodu před sedmi nekonečnými lety, byly dosud patrné. Ale svěží mladá dívka měla kolem očí drobné vrásky a od chrípí k bradě se jí táhly hlubší rýhy, varovné signály mijejího času a nedosaženého úspěchu, upomínky na všechny ty nespočetné, deprimující malé porážky. Pospěš si, Jill, pospěš!

Takže když jí osmáctiletý asistent režie ze studia Fox

Fred Kapper řekl, že jí dá dobrou roli, když se s ním vyspí, usoudila, že je na čase říct ano.

Sešla se s Fredem Kapperem ve studiu o polední přestávce.

„Mám jenom půl hodiny,“ uvažoval. „Počkej, kde bychom tak měli trochu soukromí.“ Chvilí tam stál a usilovně přemýšlel, pak se rozveselil. „V dabingu. Pojď.“

Místnost dabingu byla malá zvukotěsná projekční síň, kde se míchaly zvuky.

Fred Kapper se rozhlédl po holé místnosti. „Doprdele!

Bývala tady malá pohovka.“ Podíval se na hodinky. „Musíme se bez ní obejít. Svlíkni se, zlatíčko. Lidi z dabingu se sem vrátí za dvacet minut.“

Jill na něj chvilí zírala, cítila se jako kurva a nenáviděla ho. Nedala to však najevo. Dřív se pokoušela jít svou cestou a neuspěla. Teď půjde jejich cestou. Svlékla si šaty a kalhotky. Kapper se svlékáním neobtěžoval. Jenom si rozepl zip a vytáhl zduřelý penis. Podíval se na Jill a zazubil se. „To je krásná prdelka. Ohni se.“

Jill se rozhlédla, o co by se opřela. Před ní stál míchací stůl s nahrávkami smíchu, který se ovládal tlačítky.

„No tak se ohni.“

Jill chvilí váhala, pak se naklonila dopředu a opřela se o stůl a Kapper si stoupl za ni a Jill cítila, jak jí prsty roztahuje pŕlky hýždě. Nato ucítila, jak jí špičku penisu tlačí do řitního otvoru. „Počkej!“ ohradila se. „Tam ne! To - to nechci.“ „Křič, holčičko!“ a vrazil jí ůd dovnitř a ji rvala strašná bolest. S každým výkřikem pronikal hlouběji a tvrději.

Zoufale se pokoušela uniknout, ale popadl ji za boky a cpal jí ůd dovnitř a zpátky a pevně ji přitom držel.

Ztrácela rovnováhu. Jak se ji pokoušela vyrovnat, dotkla se prsty tlačítek na stole a místnost zaplavil šMený smích. Jill se svíjela nesnesitelnou bolestí, tloukla do stolu a z něj se ozývalo hihňání jakési ženy, řehot hloučku lidí, dívčí chichotání a řev stovky hlasů, které se kdákavě smály nějakému sprostému, důvěrnému vtipu. Ozvěna se hystericky odrážela od stěn a Jill plakala bolestí.

Náhle ucítila řadu záskubů a nato se z ní ten cizí kus těla stáhl a smích pomalu utichl. Jill tiše stála s očima zavřenýma a bojovala s bolestí. Když byla konečně s to narovnat se a otočit, Fred Kapper si zapínal poklopec.

„Bylas senzační, drahoušku. Ten křik mě přivádí úplně do extáze.“

Uvažovala, jaká bestie z něj bude v devatenácti.

Všiml si, že Jill krvácí. „Umyj se a přijď do ateliéru číslo dvanáct. Odpoledne začneš pracovat.“

Po první zkušenosti už to bylo snadné. Jill začala pravidelně pracovat pro všechna studia; Warner Brothers, Paramount, MGM,

Universal, Columbia, Fox. Vlastně všude, až na Disneyho, kde se sex neuplatňoval.

Role, kterou Jill vytvářela v posteli, byla plná fantazie a ona ji hrála obratně a připravovala se na ni jako na skutečnou ůlohu. Četla orientální erotickou literaturu a v sex skopu na bulváru Santa Monica kupovala nápoje lásky a povzbuzující prostředky. Jedna letuška jí z Východu přivezla olej se slabou vůní libavky. Jill se naučila své milence pomalu a smyslně masírovat. „Lež a vnímej, co dělám s tvým tělem,“ šeptala. Jemnými krouživými pohyby vtírala olej do mužova hrudmku a dolů přes žaludek ke slabinám. „Zavři oči a užívej si to.“

Její prsty byly lehké jako křídla motýla, přejížděly mu po těle a hladily ho. Když se začínal ztopořovat, vzala jeho sMící penis do ruky a něžně ho hladila a jazykem mu klouzala dolů mezi nohy, až se svíjel rozkoší, a pomalu pokračovala dál až k prstům nohou. Pak ho obrátila na břicho a začala znovu. Když byl ůd ochablý, vložila si jeho špičku mezi pysky pochvy, svírala svaly a pomalu ho do sebe vtahovala, až cítila, jak tuhne a tvrdne. Učila muže postupně rozkoši, blížit se k vrcholu a zastavit se těsně před orgasmem a mohutnět a vrcholit znova, takže nakonec ejakulovali v extatické explozi. Poměli se s ní, oblékli se a odešli. Žádný nezůstal tak dlouho, aby jí v sexu poskytl těch pět nejprřijemnějších minut, klidné spočinutí, pokojnou oázu milencovy náruče.

Ůlohy ve filmu byly malou cenou za rozkoš, poskytovanou mužům, kteří rozhodovali o rolích: pomocným režisérům, asistentům režie, režisérům a producentům. V Hollywoodu začala být známá jako „vášnivá prdelka“ a každý si s ní chtěl užít. A Jill se rozdávala. Její sebeůcta a láska klesala a rostla v ní hořkost a nenávisť.

Nevěděla kdy a jak, ale byla si jistá, že jednou jí tohle město za všechno zaplatí.

Během několika dalších let se Jill objevila v desítkách filmů, televizních programů a reklam. Byla sekretářkou, která pozdravila: „Dobrý den, pane Stevensi,“ hlídala děti a řekla: „Nedělejte si starosti a pěkně si večer užijte.

Uložím děti do postele,“ obsluhovala výtah a oznámila:

„Jedeme do šestého podlaží,“ a jako dívka v lyžařském se svěřila: „Všechny moje přítelkyně používají Dainties.“

Ale nikdy to neznamenal nic opravdového. Byla bezejmenným obličejem v davu. Byla u filmu, a přesto nebyla a nesnesla pomyšlení, že takhle stráví zbytek života.

V roce 1966 jí zemřela matka a Jill přijela autem do

Odessy na pohřeb. Bylo pozdní odpoledne a na obřad přišla sotva desítka lidí, avšak ani jedna z žen, pro které matka celá ta léta pracovala. Objevilo se tu několik věřících, těch, kteří kázali o posledním soudu. Jill si vzpomněla, jak jí ta shromáždění naháněla hrůzu. Matka v nich však nacházela jakousi útěchu, vyháněla jimi své různé dábly, kteří ji trýznili.

Známý hlas vyslovil tiše: „Ahoj, Josefino.“ Otočila se a vedle ní stál on a ona mu pohlédla do očí a bylo to, jako by se nikdy neodloučili, jako kdyby dosud patřili k sobě.

Zralý obličej nesl stopy let, která mu postříbřila skráně.

Nezměnil se však, byl to stále David, její David. Přesto si byli cizí.

Ríkal: „Je mi moc líto, že ti zemřela matka.“

A ona se slyšela, jak odpovídá: „Děkuji ti, Davide.“

Jako kdyby odřikávali věty z nějaké hry.

„Musím s tebou mluvit. Můžeme se večer sejít?“ Jeho hlas naléhavě prosil.

Vzpomněla si na chvíli, kdy byli spolu naposledy a na jeho tehdejší roztouženost, na sliby a sny. „Dobře, Davide.“

„U jezera? Máš tu auto?“

Přikývla.

„Sejdeme se tam za hodinu.“

Cissy stála nahá před zrcadlem a chystala se obléct na večírek, když přijel domů David. Vstoupil do její ložnice a pozoroval ji. Byl schopen posuzovat svoji ženu s naprostou nezaujatostí, protože k ní vůbec nic necítil. Byla krásná.

Cissy o své tělo pečovala, udržovala je ve formě dietou a cvičením. Byl to její nejdůležitější klad a David měl důvod domnívat se, že se o ně štedře dělí s jinými, se svým trenérem golfu, s učitelem lyžování, s instruktorem létání. Nemohl jí to však zazlívat. Bylo to dávno, kdy spal s Cissy naposledy.

Ze začátku skutečně věřil, že mu povolí rozvod, až maminka Kenyonová zemře. Avšak matka stále žila a kvetla. David nevěděl, jestli ho podvedli, nebo jestli se stal zázrak. Rok po svatbě řekl Cissy: „Myslím, že je čas, abychom si promluvili o rozvodu.“

Cissy odpověděla: „O jakém rozvodu?“ A když viděla jeho užaslý výraz rozesmála se. „Mně se líbí být paní Kenyonová, miláčku. Ty sis opravdu myslel, že se tě kvůli té polské kurvičce vzdám?“

Udeřil ji.

Následující den zašel za svým advokátem. Když mu vše vyložil, advokát řekl: „Můžu vás rozvést. Ale jestli se Cissy rozhodla, že vás nepustí, tak to bude zatraceně drahé.“

„Rozved'te mě.“

Když Cissy doručili žádost o rozvod, zamkla se v Davidově koupelně a spolykala nadměrnou dávku spacích prášků.

David a dva sluhové museli těžké dveře vyrazit.

Cissy se potácela na pokraji smrti dva dny. David ji navštívil v soukromé nemocnici, kam ji převezli.

„Promiň, Davide. Nechci žít bez tebe,“ vysvětlovala.

„Je to jednoduché.“

Další ráno žádost o rozvod stáhl.

To bylo před téměř deseti lety a Davidovo manželství se změnilo v nejisté příměří. Převzal celou kenyonovskou říši a věnoval veškerou energii její správě. Fyzickou útěchu nacházel s řadou děvčat, která měl v různých městech světa, kam ho přiváděl obchod. Na Josefinu však nikdy nezapomněl.

Netušil, jaké city k němu chová. Chtěl to vědět a zároveň se toho bál. Měla proč ho nenávidět. Když se doslechl o její matce, šel do pohřební síně, jen aby Josefinu viděl. Jakmile ji spatřil, uvědomil si, že se nic nezměnilo.

Pro něj. Léta byla rázem pryč a on byl do ní zamilovaný stejně jako tehdy.

Musím s tebou mluvit. ... sejít večer ...

Dobře, Davide. ...

U jezera.

Cissy se otočila, když viděla, že ji David ve vysokém zrcadle pozoruje. „Radši si pospěš a převlékni se, Davide.“

Přijďme pozdě.“

„Mám schůzku s Josefinou. Jestli mě bude chtít, ožením se s ní. Nemyslíš, že je nevyšší čas, aby tahle fraška skončila?“

Stála tam a upřeně na Davida hleděla a zrcadlo odráželo její nahou podobu.

„Dovol, já se obléknu,“ řekla.

David přikývl a vyšel z ložnice. Chodil sem a tam po velkém obývacím pokoji a připravoval se na konfrontaci.

Po všech těch letech Cissy jistě nebude trvat na manželství, které je jen prázdnou skořápkou. Dá jí všechno, co bude...

Uslyšel startovat Cissyino auto a pak svist pneumatik dole na příjezdové cestě. Utíkal k přednímu vchodu a vyhlédl ven. Cissyino maserati se řítilo k hlavní silnici. David rychle skočil do svého auta, nastartoval a hnál se na plné obrátky za ní.

Když dorazil k silnici, mizelo její auto v dálce. Sešlápl plyn. Maserati bylo rychlejší než Davidův rolls-royce. Šlapal na plyn: 110 ... 130 ... 140. Sejí auto už nebylo vidět.

160 ... 180 ... a pořád po ní nebylo vidu.

Dojel na vrchol menšího kopce a odtamtud uviděl maserati jako vzdálenou hračku projíždět prudkou zatáčku.

Auto se smýkalo z jednoho kraje silnice k druhému, odstředivá síla je táhla ke straně, pneumatiky měly co dělat, aby je udržely na vozovce. A najednou narazilo do svodidel a jako katapultováno vyletělo do vzduchu a kutálelo se přes

pole.

David vytáhl Cissyino bezvládné tělo z auta jen chvíli předtím, než proražená benzínová nádrž vybuchla. V šest hodin ráno následujícího dne vyšel z operačního sálu šéfchirurg a oznámil Davidovi: „Bude žít.“ Jill dorazila k jezeru těsně před západem slunce. Zajela ke kraji, vypnula motor a oddala se zvukům větru a nebe. Nevím, kdy jsem byla takhle šťastná, pomyslela si. Pak se opravila. Ano, vím. Tady, s Davidem. A vzpomněla si, jaké to bylo, cítit jeho tělo na svém, a omámila ji touha. A? jejich štěstí zničilo cokoli, je to už pryč. Byla o tom přesvědčena jakmile Davida uviděla. Pořád ji miluje. Ví to. Pozorovala, jak se krvavě rudé slunce noří v dálce do vody a stmívá se. Toužila, aby si David pospíšil. Uplynula hodina, dvě, a vzduch se ochladil. Tiše a klidně seděla v autě. Pozorovala, jak se na oblohu vyhoupl ohromný, matně bílý měsíc. Naslouchala nočním zvukům a říkala si: David přijede. Seděla tam celou noc a ráno, když slunce začalo zbarvovat obzor, nastartovala a jela domů do Hollywoodu.

24.

Jill seděla před toaletkou a zkoumala svůj obličej v zrcadle. Uviděla sotva znatelnou vrásku v koutku oka a zamračila se. Je to nefér, pomyslela si. Muž smí přestat o sebe dbát. Může mít šedivé vlasy, tlusté břicho a obličej zbrázděný jak silniční mapa a nikomu to nevadí. Ale běda, když se ženě objeví v obličejí drobounká vráska ... Začala se líčit. Nejlepší maskér v Hollywoodu Bob Schiffer ji naučil některé ze svých technik. Místo pudru, který používala kdysi, provedla základ krycím make-upem v tyčince. Pudr pleť vysušuje, kdežto tyčinka ji udržuje vlhkou. Pak se soustředila na oči. Korekční make-up pod očima zvolila o tři čtyři. Trochu je zvýraznila očními stíny, pak si opatrně přes vlastní řasy přelepila umělé a u vnějších koutků je ohnula do úhlu pětáctýřiceti stupňů. Na vlastní řasy vetřela trochu lepidla Duo a spojila je s umělými, takže oči vypadaly větší. Na dolní víčka pod spodní řasy nakreslila jemné tečky, aby řasy působily hustěji. Namalovala si rty, přepudrovala je a teprve pak nanasla druhou vrstvu rtěnky. Na tváře přidala růž, obličej poprášila pudrem a vyhýbala se přitom partiím kolem očí, kde by pudr zdůraznil jemné vrásky. Zaklonila se na židli a zkoumala výsledek v zrcadle. Vypadala krásně. Jednou se také bude muset uchýlit ke lsti s lepicí páskou, ale to je zaplat'pánbůh ještě daleko. Jill znala starší herečky, které tenhle úskok používaly. Těsně pod hranici vlasů si nalepily kousíčky samolepicí pásky s nitěmi. Nítě zavázaly kolem hlavy a skryly pod vlasy. Výsledkem bylo, že ochablá pleť obličej se napnula jako po plastické operaci, bez nákladů a bezbolestně. Obdobně se vylepšovala pokleslá ňadra. Pod ňadro se nalepila páska a vedla se k pevnější části o něco výš a tím se dosáhlo jednoduchého dočasného řešení. Jill měla ňadra stále pevná. Učesala si hebké černé vlasy, naposledy se podívala do zrcadla, pohlédla na hodinky a uvědomila si, že si musí pospíšit. Šla na pohovor do „Show Tobyho Templea“.

25.

Režisér Eddie Berrigan, který vybíral obsazení pro Tobyho show, byl ženatý. Měl dohodu s přítelem, že může tři odpoledne v týdnu používat jeho byt. Jedno odpoledne měl vyhrazené pro svoji milenkou a další dvě patřila tomu, čemu říkal „staré talenty“ a „nové talenty“. Jill Castleová byla nový talent. Pár kamarádů mu řeklo, že poskytuje fantastické zážitky a má krásný obličej. Eddie si ji chtěl vyzkoušet. Teď se objevila rolička v jednom čísle, která se pro ni hodila. Všechno, co úloha vyžadovala, bylo pouze vypadat sexy, říct pár vět a odejít. Jill roli Eddiemu přečetla a on byl spokojen. Nebyla žádná Katharine Hepburnová, ale role to ani nevyžadovala. „Jste přijata,“ řekl. „Děkuji, Eddie.“ „Tady máte scénář. Zkouška začíná zítra ráno, přesně v deset. Naučte se úlohu a přijďte včas.“ „Jistě.“ Vyčkávala. „Ehm - co kdybychom se dnes odpoledne sešli na kávu?“ Přikývnula. „Jeden můj přítel má byt v Argyleské 9513. Allerton.“ „Já vím, kde to je,“ přisvědčila Jill. „Byt 6 D. Ve tři.“ Zkoušky probíhaly hladce. Zdálo se, že to bude úspěšná show. Mezi talenty tohoto týdne patřil senzační taneční soubor z Argentiny, populární rockenrollová skupina, kouzelník, který dokázal, že všechno v dohledu zmizelo, a skvělý zpěvák. Chyběl jen Toby Temple. Jill se zeptala Eddieho Berrigana, proč není přítomen. „Je nemocný?“ Eddie si pohrdavě odfrkl. „Ten a nemocnej. Blbci zkoušejí a Toby si tancuje. Přijde na nahrávku v sobotu a pak veme draka.“ Toby Temple se objevil v sobotu dopoledne, vplul do studia jako král. Jill z rohu jeviště pozorovala, jak vstupuje se třemi poskoky v patách, s Cliftonem Lawrencem a párem vysloužilých komiků. Naplnilo ji to opovržením. Věděla o Tobym Templeovi všechno. Byl to chorobný egocentrik a vykládalo se o něm, že se chvástá, že měl v posteli všechny hezké herečky v Hollywoodu. Žádná mu nikdy neodmítla. Ano, Jill o velkém Toby Templeovi věděla.

Režisér, malý nervózní muž jménem Harry Durkin představil Tobymu herce. Toby už s většinou z nich pracoval. Hollywood byla malá vesnice a po čase si byli všichni povědomí. S Jill Castleovou se Toby ještě neznal. V běžových bavlněných šatech byla krásná, vzrušující, elegantní.

„V čem hrajete, drahoušku?“ zeptal se Toby.

„V čísle s kosmonauty, pane Temple.“

Srdečně se na ni usmál a řekl: „Přátelé mi říkají

Toby.“

Soubor se dal do práce. Zkouška probíhala neobvykle dobře a Durkin si rychle uvědomil proč. Toby se předváděl před Jill. Spal už se všemi dívkami z představení a Jill pro něj byla nový objekt.

Skeč, ve kterém Toby vystupoval s Jill, byl vrcholem show. Toby přidal Jill pár dalších vět a jeden žertík. Když bylo po zkoušce, navrhl jí: „Co kdybychom si u mě v šatně nalili skleničku?“

„Děkuju, já nepiju.“ Jill se usmála a odkráčela. Měla schůzku s pomocným režisérem, což bylo důležitější než

Toby Temple. S Tobym je to jednorázová záležitost. Režisér znamená stále zaměstnání.

Večerní show měla ohromný úspěch, bylo to jedno z nejlepších představení Tobyho Templea.

„Další slágr,“ lichotil Clifton Tobymu. „To číslo s kosmonauty bylo prvotřídní.“

Toby se zasmál. „Jo. Mně se hbil ten zájček. Má něco do sebe.“

„Je hezká,“ přisvědčil Clifton. Každý týden tu byla jiná dívka. Všechny měly něco do sebe, všechny šly s Tobym do postele a stávaly se včerejším námětem konverzace.

„Zaříd, aby s námi večeřela, Cliffe.“

To nebyla žádost. To byl rozkaz. Před několika lety by

Clifton řekl Tobymu, aby si to zařídil sám. Ale dnes, když vás Toby požádal, abyste něco udělali, tak jste to udělali.

Byl král a tohle bylo jeho království a ti, kdo nechtěli být vyhoštěni, si jeho přízeň pěstovali.

„Jistě, Toby,“ souhlasil Clifton. „Zařídím to.“

Clifton prošel chodbou do šatny, kde se převlékaly tanečnice a členky souboru. Ťuknul jednou na dveře a vstoupil. V místnosti se nacházela desítka děvčat v různých fázích převlékání. Nevšímaly si ho, nanejvýš zavolaly na pozdrav. Jill už byla odličená a oblékala si plášť. Clifton k ní přistoupil. „Byla jste moc dobrá,“ prohlásil.

Jill na něj bez zájmu pohlédla do zrcadla. „Díky.“ Kdysi by byla nadšená, octnout se takhle blízko Cliftona Lawrence.

Mohl jí v Hollywoodu otevřít všechny dveře. Teď všichni věděli, že je jen Templeovým poskokem.

„Mám pro vás dobrou zprávu. Pan Temple chce, abyste s ním povečeřela.“

Jill si konečky prstů lehce načechrala vlasy a řekla:

„Vyřídte mu, že jsem unavená. Jdu spát.“ A šla pryč.

Večeře byla utrpením. Toby, Clifton Lawrence a režisér

Durkin seděli v předním boxu v La Rue. Durkin navrhl, že pozve pár tanečnic, ale Toby tu myšlenku zuřivě zamítl.

Vrchní číšník se ptal: „Objednáte si, pane Temple?“

Toby ukázal na Cliftona a řekl: „Jo. Dejte tady tomu idiotovi držkovou.“

Clifton se připojil k smíchu ostatních u stolu a tvářil se, že ho Toby pobavil.

„Chtěl jsem po tobě něco tak jednoduchého jako pozvat holku na večeři. Kdo ti říkal, že ji máš odradit?“ vyštěkl Toby.

„Byla unavená,“ vysvětloval Clifton. „Řekla, že -“

„Na večeři se mnou není žádná ženská nikdy dost unavená.

Určitěs jí řekl něco, co ji nasralo.“ Toby zvýšil hlas.

Lidé z vedlejšího boxu se otočili a dívali se na ně. Toby jim věnoval svůj chlapecký úsměv a vysvětloval: „Víte, to je večeře na rozloučenou.“ Ukázal na Cliftona. „Věnoval svůj mozek zoologický zahradě.“

U sousedního stolu se zasmáli. Clifton se přinutil k úsměvu, ale pod stolem zatínal pěsti.

„Chcete vědět, jak je blbej?“ ptal se Toby lidí ve vedleším boxu. „V Polsku o něm vyprávějí vtipy.“

Smáli se hlasitěji. Clifton se chtěl zvednout a odejít, neměl však odvahu. Durkin byl v rozpacích, ale moudře mlčel.

Toby získal pozornost několika okolních boxů.

Znovu zvýšil hlas a rozdával své okouzlující úsměvy.

„Tady Cliff Lawrence přišel ke své blbosti počestným způsobem. Když se narodil, jeho rodiče se kvůli němu hrozně pohádali. Matka tvrdila, že není její dítě.“

Večer milosrdně dospěl ke konci. Zítra však budou historky o Cliftonu Lawrenceovi kolovat po celém Hollywoodu.

Tu noc ležel Clifton Lawrence v posteli a nemohl usnout. Ptal se sám sebe, proč dovolil Tobymu, aby ho ponižoval.

Odpověď byla jednoduchá: kvůli penězům. Příjem od

Tobyho mu ročně vynášel přes čtvrt milionu dolarů.

Clifton žil nákladně a v bohatství a neušetřil ani cent.

Protože ostatní klienty pustil, Tobyho potřeboval. V tom byl ten problém. Toby to věděl a zlomyslně se bavil tím, že Cliftona mučil. Musí uniknout řív, než bude pozdě.

Uvědomoval si však, že už je příliš pozdě.

Dostal se do téhle pasti proto, že měl Tobyho rád; opravdu ho měl moc rád. Viděl, jak Toby ostatní ničí - ženy, které se do něj zamilovaly, komiky, kteří s ním chtěli soupeřit, kritiky, kteří ho setřeli. Jenže to byli jiní.

Nikdy nevěřil, že by. Toby zaútočil na něj. Byli si příliš blízcí, Clifton pro něj udělal příliš mnoho.

Bál se pomyslet, co přinese budoucnost.

Obyčejně by Toby o Jill Castleovou jen zavádil pohledem. Nebyl však zvyklý, aby se mu odepřelo něco, co chtěl. To, že odmítla, ho jen podněcovalo. Znovu ji pozval na večeři. Když nepřijala, odbyl to pokrčením ramen jako hloupou hru

a rozhodl se, že na Jill zapomene. Ironie byla v tom, že kdyby to byla hra, Jill by nikdy nemohla Tobyho oklamat, protože ženám rozuměl příliš dobře. Ne, pochopil, že Jill s ním opravdu nechce jít a ta myšlenka ho rozčilovala. Nebyl s to se jí zbavit. Náhodně se zmínil Eddiemu Berriganovi, že by možná bylo dobré, kdyby Jill Castleová znovu vystupovala v show. Eddie jí zatelefonoval. Řekla mu, že právě vystupuje v drobné úloze v jednom westernu. Toby se rozzuřil, když mu to Eddie tlumočil.

„Řekněte jí, ať to zruší,“ vyštěkl. „Zaplatíme jí víc.“

Prokristapána, tohle je televizní show číslo jedna. Co to s tou pomatenou ženskou je?“

Eddie zavolal Jill znovu a řekl jí, co si Toby myslí.

„Opravdu tě do té show chce, Jill. Můžeš to nějak zařídit?“

„Lituju,“ odpověděla Jill. „Dělám teď pro Universal.“

Nemůžu toho nechat.“

Ani by se o to nepokoušela. Herečka by v Hollywoodu daleko nedošla, kdyby nechávala studia ve štychu. Toby Temple neznámá pro Jill nic, jen práci na jeden den.

Následující večer jí zavolal sám Velký muž. Hlas v telefonu měl srdečný a okouzluje.

„Jill? Tady je váš bezvýznamný spoluherec, Toby.“

„Dobrý večer, pane Temple.“

„Ale no tak! Proč zase ten pan?“ Odpověď se neozvala. „Máte ráda baseball? Mám sedadla v lóži na -“

„Ne, nemám.“

„Já taky ne.“ Zasmál se. „Jenom jsem vás zkoušel.“

Poslyšte, nechtěla byste se mnou v sobotu večerjet? Šéfkuchaře jsem si přetáhl od Maxima z Paříže. Je -“

„Lituji, pane Temple. Mám schůzku.“ V jejím hlase nezazněl ani zámkit zájmu.

Toby svíral sluchátko čím dál silněji. „A kdy vůbec máte čas?“

„Já tvrdě pracuju. Ven moc nechodím. Ale děkuji vám, že jste mě pozval.“

Telefon byl hluchý. Zavěsila mu - ta zasraná děvka, co hraje jen šteky, zavěsila Tobymu Templeovi! Každá ženská, kterou Toby potkal, by dala rok života za to, aby s ním strávila jednu noc - a tahle píča pitomá mu dala košem!

Zuřil a vyléval si vztek na všech kolem. Nic nebylo v pořádku. Scénář stál za pendrek, režisér byl vůl, hudba hrozná a herci mizerní. Zavolal si Eddieho Berrigana, pomocného režiséra odpovědného za obsazení rolí, do své šatny.

„Co víte o Jill Castleové?“ dotazoval se.

„Nic,“ řekl Eddie bez váhání. Nebyl blázen. Jako všichni ostatní v představení věděl přesně, co se děje. At to dopadne jak chce, neměl v úmyslu nechat se nachytat.

„Spí s chlapama?“

„Ne, pane Temple,“ prohlásil Eddie pevně. „Kdyby s nimi spala, tak bych o tom věděl.“

„Chci, abyste ji prověřil,“ nařídil Toby. „Zjistěte, jestli má přítele, kam chodí, co dělá - víte co chci.“

„Ano, pane Temple,“ řekl Eddie vážně.

Druhý den ve tři ráno probudil Eddieho telefon vedle postele.

„Co jste zjistil?“ ptal se hlas.

Eddie se posadil v posteli, mrkal a snažil se probrat.

„Doprdle, co...“ Náhle si uvědomil, kdo je na druhé straně. „Zjistil jsem,“ řekl chvatně, „že nemá žádnou nakažlivou nemoc.“

„Nechtěl jsem po vás žádný zasraný zdravotní vysvědčení,“ vyjel Toby. „Chrápe s někým?“

„Ne. S nikým. Mluvil jsem s kamarády po městě. Všichni mají“

Jill rádi a pracují s ní, protože je to dobrá herečka.“

Mluvil teď rychleji, horlivě usiloval, aby muže na druhé straně linky přesvědčil. Kdyby se Toby někdy dozvěděl, že

Jill s Eddiem spala - že si ho vybrala před Tobym Templem -

Eddie by už v Hollywoodu nikdy nenašel práci.

Mluvil s přáteli pomocnými režiséry a všichni byli ve stejné situaci jako on. Nikdo si nechtěl Tobyho Templea znepřátelit, a tak se dohodli, že budou zarytě mlčet.

„S nikým se netahá.“

Tobyho hlas byl teď mírnější. „Aha. Nejspíš je to nějaká bláznivá holka, co?“

„Asi ano,“ přisvědčil Eddie s úlevou.

„Heleďte, doufám, že jsem vás nezbudil?“

„Ne, to je v pořádku, pane Temple.“

Eddie však byl ještě dlouho vzhůru a přemítal, co by se s ním stalo, kdyby pravda někdy vyšla najevo.

Protože tohle bylo město Tobyho Templea.

Toby a Clifton Lawrence obědvali ve venkovském společenském klubu Hillcrest. Klub vznikl proto, že jen málo nejlepších venkovských klubů v Los Angeles přijímalo židy. Tahle zásada se dodržovala tak nekompromisně, že

desetiletou dceru Groucho Marxe Melindu vykárali z bazénu jednoho klubu, kam ji vzala její árijská kamarádka.

Když se Groucho dozvěděl, co se stalo, zavolal ředitele klubu a řekl mu: „Poslouchejte, moje dcera je jen poloviční židovka. Pustil byste ji do bazénu aspoň do pasu?“

Výsledkem podobných případů bylo, že několik bohatých židů, kteří měli rádi golf, tenis a karty a kteří si rádi dobírali antisemity, se dalo dohromady, ustavili vlastní klub a akcie prodali výhradně židovským členům. Hillcrest byl vybudován v krásném parku několik kilometrů od středu Beverly Hills a rychle se proslavil nejlepší studenou kuchyní a nejzajímavější konverzací v Los Angeles.

Árijci se hlučně dožadovali, aby byli přijati. Výbor rozhodl, že udělá tolerantní gesto a dovolil několika nežidům, aby do klubu vstoupili.

Toby vždycky sedával u stolu komiků, kde se shromažďovali duchaplní lidé z Hollywoodu, častovali se vtipy a jeden druhého překonávali. Dnes však myslel na něco jiného. Vzal Cliftona k rohovému stolu. „Potřebuju poradit, Cliffe.“

Drobný agent k němu vzlédl v údivu. Toby ho už dlouho o radu nepožádal. „Jistě, drahý chlapče.“

„Jde o to děvče,“ začal Toby, a Clifton okamžitě věděl o které. Tu historku už teď znala půlka Hollywoodu. Byl to největší fůr. Jeden sloupkař ji dokonce rozšířil v nepodepsaném článku. Toby ho četl a poznamenal: „To by mě zajímalo, kdo ten trouba je.“ Veliký milovmlc se chytil na háček zkušeného děvčete, které mu dalo košem. Situaci mohl zvládnout jediným způsobem.

„O Jill Castleovou,“ říkal Toby, „pamatuješ se na ni? To děvče v show?“

„Ano, moc hezká. V čem je problém?“

„To kdybych k čertu věděl,“ přiznal Toby. „Jako kdyby proti mně něco měla. Pokaždý, když ji zvou na schůzku, mě odpálí. Jako kdybych byl nějaký sráč z lowy.“

Clifton se odvážil: „Tak proč ji nepřestaneš zvat?“

„To je na tom to šílený, kamaráde. Prostě nemůžu. Mezi náma, co se mě a mého péra týče, v životě jsem žádnou ženskou tak nechtěl. Už je to tak, že nemyslím na nic jinýho.“ Rozpačitě se usmál a vysvětloval: „Rek jsem ti, že je to šmený. Ty už měl párkrát dobrý nápad, Cliffe. Co mám dělat?“

Clifton byl na chvíli v pokušení prozradit Tobymu bezohlednou pravdu. Nemohl mu však říct, že dívka jeho snů spí s každým pomocným režisérem v Hollywoodu, který jí dá práci na jeden den. Nemohl pokud si chtěl Tobyho udržet jako klienta. „Mám nápad,“ navrhl Clifton. „Myslí to s tím svým hraním vážně?“

„Ano. Je ctižádostivá.“

„Dobře. Tak ji pozvi někam, kam musí přijít.“

„Jak to myslíš?“

„Uspořádej doma večírek.“

„Už jsem ti říkal, že nechce -“

„Nech mě to dopovědět. Pozvi vedoucí studií, producenty, režiséry - lidi, kteří jí můžou prospět. Jestli má opravdu takový zájem stát se herečkou, setkání s nimi neodolá.“

Toby vytočil její číslo. „Dobrý den, Jill.“

„Kdo volá?“ ptala se.

Ve Spojených státech zná jeho hlas každý, a ona se ptá, kdo volá!

„Toby. Toby Temple.“

„Aa.“ Ten zvuk mohl znamenat cokoli.

„Poslyšte, Jill, příští středu pořádám večírek a“ - cítil, že se chystá odmítnout a pospišil si - „bude tu ředitel Pan-Pacific Sam Winters, ředitelé ostatních studií a pár producentů a režisérů. Myslím, že by vás zajímalo se s nimi setkat. Máte čas?“

Jill neváhala ani vteřinu a řekla: „Ve středu večer. Ano, mám čas. Děkuji vám, Toby.“

Nikdo z nich netušil, že to bude osudové setkání, schůzka v Samarě.

Na terase hrál orchestr a číšníci v livreji roznášeli podnosy s předkrmem a sklenkami šampaňského.

Když Jill dorazila o třicetvrté hodiny později, Toby nervózně přispěchal ke dveřím, aby ji uvítal. Měla na sobě jednoduché bílé hedvábné šaty a černé vlasy jí měkce padaly na ramena. Vypadala úchvatně. Toby od ní nemohl odtrhnout oči. Jill věděla, že vypadá krásně. Velmi pečlivě si umyla a upravila vlasy a hodně času věnovala make-upu.

„Je tu spousta lidí, se kterými bych byl rád, kdybyste se seznámila.“ Vzal ji za ruku a vedl ji rozlehlou halou do společenského pokoje. Jill se zastavila ve dveřích a hleděla na hosty. Téměř všechny obličeje znala. Viděla je na obálkách časopisů Time a Life a Newsweek a Paris Match a OGGI, nebo na plátně. Tohle byl opravdový Hollywood. Tohle byli tvůrci filmů. Jill si ten okamžik, to, že bude v jejich společnosti, že s nimi bude mluvit, představovala snad tisíckrát. Teď, když k tomu došlo, si stěží uvědomovala, že se to skutečně děje.

Toby jí podával sklenku šampaňského. Vzal ji za paži a vedl ji k muži obklopenému skupinou lidí. „Same, seznam se s Jill Castleovou.“

Sam se otočil. „Dobrý den, Jill Castleová,“ řekl příjemně.

„Jill, tohle je Sam Winters, náčelník studií Pan-Pacific.“

„Já vím, kdo je pan Winters,“ řekla Jill.

„Jill je herečka, Same, ohromně chytrá herečka. Mohl bys ji zaměstnat. Dodat svému podniku šmrnc.“

„Budu na to myslet,“ řekl Sam zdvořile.

Toby vzal Jill za ruku a pevně ji držel. „Pojďte, drahoušku.

Chci vás všem představit.“

Během večera se Jill seznámila se třemi řediteli studií, šesti významnými producenty, třemi režiséry, několika scénáristy a novinovými a televizními žurnalisty a s desítkou herců a hereček. U večere seděla po Tobyho pravici. Naslouchala hovorům a vychutnávala pocit být poprvé mezi vyvolenými.

„... problém těchhle eposů je v tom, že když jeden vybuchne, může zničit celý studio. Fox se drží zuby nehty a čeká, jak dopadne Kleopatra.“

„... už jste viděli ten nový film Billyho Wildera? Je senzační!“

„Jo? Mně se libil víc, když točil s Brackettem. Brackett je třída.“

„Billy má talent.“

„... a tak jsem minulý týden poslal Peckovi scénář detektivky a jemu se děsně líbí. Řekl, že mi během jednoho dvou dnů dá konečnou odpověď.“

„... dostala jsem pozvánku na setkání s novým guru Krishi Pramananadou. A představ si, drahoušku, že se ukázalo, že už jsem se s ním seznámila dřív; byla jsem na jeho bar micva.“

„... problém je v tom, že když připravuješ rozpočet na dva, tak než máš pracovní kopii, inflace a ty zatracené odbory to vytáhnou na tři nebo čtyři.“

Miliony, doplnila si Jill vzrušeně. Tři nebo čtyři miliony.

Vzpomněla si na nekonečné, bezvýznamné hovory ve Schwabově automatu, kde se parazitující Trosečníci navzájem dychtivě kmili drobečky informací o tom, co dělají studia.

Lidé tady večer u stolu skutečně přežili všechny bouře a určovali, co se v Hollywoodu děje.

Byli to oni, kdo jí neotvírali brány a odmítali jí dát příležitost. Kdokoli u tohoto stolu jí mohl pomoci, změnit její život, ale nikdo si pro Jill Castleovou nevyšetřil pět minut. Pohlédla na producenta nového proslulého muzikálu, kterému stoupala sláva do hlavy. Odmítl jí i jen přijímací pohovor.

Na druhém konci stolu živě hovořil režisér komedií s hlavním hercem svého posledního filmu. Odmítl ji vidět.

Sam Winters mluvil s ředitelem jiného studia. Jill poslala Wintersovi telegram, žádala ho, aby se podíval na její výkon v jedné televizní show. Nenamáhal se odpovědět.

Tihle hdě a všichni ostatní v Hollywoodu, kteří se k ní chovali tak sprostě, jí zaplatí za urážky a přehlížení. Ona teď pro ně nic neznamena, ale jednou něco znamenat bude. Ano, bude.

Jídlo bylo znamenité, ale Jill byla příliš zaneprázdněná, než aby si všimla, co jí. Po večeři Toby vstal a řekl: „Pojďte, radši si pospěšme, než začnou promítat bez nás.“ Vzal Jill za paži a vedl ji do velké promítací místnosti.

Místnost byla zařízená tak, že z pohovek a křesel mohlo představení pohodlně sledovat šedesát lidí. U dveří stál bufet se sladkostmi a naproti němu stroj na praženou kukuřici.

Toby se usadil vedle Jill. Věděla, že během celého promítání upíral oči spíš na ni než na plátno. Když film skončil a rozsvítilo se, podávala se káva a koláč. Za půl hodiny se hosté začali rozcházet. Většina musela brzy ráno do studií na zkoušky.

Toby stál u vchodu a loučil se se Samem Wintersem, když přišla Jill v plášti. „Kam jdete?“ ptal se Toby. „Zavezu vás domů.“

„Mám tu auto,“ odpověděla Jill mile. „Děkuju vám za hezký večer, Toby.“ A odešla.

Toby tam stál a nevěřil svým očím, díval se, jak odjíždí.

Měl na zbytek večera vzrušující plány. Chtěl ji vzít nahoru do ložnice - už měl dokonce vybrané pásky, které jí přehraje! Všechny ženské tady večer by mi vděčně vlezly do postele, říkal si. A jsou to hvězdy, ne nějaké hloupé představitelky štěků. Jill Castleová je prostě úplně pitomá a neví, co odmítá. Pro něj to skončilo. Dostal lekci.

Už s Jill nepromluví.

Zatelefonoval jí ráno v devět a odpověděl mu záznamník. „Dobrý den, tady je Jill Castleová. Bohužel nejsem doma. Necháte-li mi své jméno a číslo, zavolám vám, až se vrátím. Počkejte prosím na zvukový signál. Děkuji.“

Ozvalo se ostré pípnutí.

Toby svíral sluchátko a pak jím praštil a žádný vzkaz nenechal. Ani ho nenapadne vést rozhovor s nahrávkou.

Za chvíli vytočil číslo znovu. Vyslechl pokyn a řekl: „Máte ten nejsladší hlásek v Hollywoodu. Měla byste ho prodávat.“

Obvykle nevolám znovu dívkám, které se najedí a utečou, ale ve vašem případě jsem se rozhodl pro výjimku.

Kde budete dnes večer - ?“ Telefon byl hluchý.

Mluvil na tu zatracenou pásku přibližně dlouho. Ztuhl a nevěděl co dělat, připadal si jako idiot. Zuřil, že musí volat znovu, vytočil však číslo potřetí a pokračoval: „Jak jsem říkal, než mi to rabín odstíhl, nešla byste dnes na večeři? Budu čekat na vaše zavolání.“ Nechal jí své číslo a zavěsil.

Netrpělivě čekal celý den, ale neozvala se. V sedm hodin si pomyslel: K čertu s tebou. To byla tvá poslední příležitost, holčičko. A tentokrát to bylo konečné. Vytáhl notýsek s telefony a listoval jím. Nebyl v něm nikdo, kdo by ho zajímal.

26.

Byla to ta nejfantastičtější role v jejím životě.

Neměla tušení, proč ji Toby tolik chce, když může mít každou dívku v Hollywoodu, ale na tom nezáleželo. Důležité bylo, že ji chtěl. Celé dny nemyslela na nic jiného než na večírek a na to, jak tam všichni - všichni ti významní lidé - vycházeli Tobymu vstříc. Udělali by pro něho všechno. Jill musela najít způsob, jak ho přimět, aby udělal všechno pro ni. Věděla, že na to musí velice chytře.

Toby měl pověst muže, který jakmile měl dívku v posteli, ztrácí o ni zájem. Bavilo ho pronásledování, nový úkol.

Přemýšlením o Tobym a o tom, jak ho zvládnout, strávila Jill spoustu času.

Telefonoval jí každý den a jí trvalo týden, než přivolila znovu s ním povečeřet. Byl z toho tak rozjařený, že to všichni herci a zaměstnanci komentovali.

„Kdyby to u mě bylo možný,“ vykládal Cliftonovi, „tak bych řekl, že jsem zamilovaný. Pokaždý, když na ni pomyslím, se mi postaví.“ Zasmál se a dodal: „A když se mi postaví, kamaráde, je to jako když na Hollywoodským bulváru umístíš velkoplošnou reklamu.“

Ten večer, co měli první schůzku, vyzvedl Toby Jill v jejím bytě a oznámil: „Máme stůl u Chasena.“ Byl si jistý, že to pro ni bude událost.

„Ano?“ V jejím hlase zaznělo zklamání.

Zamrkal. „Chtěla byste radši jinam?“ Byl sobotní večer, ale Toby věděl, že může dostat stůl kdekoli: u Perina, v Ambassadoru, v Derby. „Jen si řekněte.“

Jill zaváhala a pak se odhodlala. „Budete se smát.“

„Ne, nebudu.“

„K Tomnymu.“

Jeden z Maců masíroval Tobyho u bazénu a Clifton

Lawrence přihlížel. „Tomu bys nevěřil,“ žasl Toby. „Stáli jsme dvacet minut ve frontě na hamburger. Víš, kde ten zatracenej Tommy je? V centru Los Angeles. Jediný lidi, co chodě] do centra jsou přistěhovalci. Je blázen. Já se chystám vyhodit s ní sto dolarů za večeři s francouzským šampaňským, a pak za cele] večer utratím dva dolary čtyřicet. Chtěl jsem ji potom vzít k Pipovi. A víš, co jsme místo toho dělali? Chodili po pláži v Santa Monice. Mám ve večerních botách písek. Nikdo nechodí po pláži v noci.

Můžou tě přepadnout potápěči.“ Zavrtěl obdivně hlavou.

„Jill Castleová. Věříš tomu?“

„Ne,“ řekl Clifton chladně.

„Nechtěla ke mně na šláfrunk a tak jsem myslel, že budu spát u ní.“

„Správně.“

„Špatně. Ani mě nepustila do dveří. Dostal jsem pusinku na čelíčko a šel jsem domů sám. Doprčic, jakej je tohle pro slavnou hvězdu večer ve městě?“

„Chceš ji ještě vidět?“

„Blázníš? To se kurva vsad' že jo!“

Po tomhle byl Toby s Jill skoro každý večer. Když mu řekla, že se s ním nemůže vidět, protože má moc práce, nebo má brzy ráno zkoušku, Toby si zoufal. Telefonoval jí desetkrát za den.

Bral ji do nejatraktivnějších restaurací a nejexkluzivnějších soukromých klubů ve městě. Jill ho na oplátku vodila na starou plážovou promenádu v Santa Monice, do hospody Trancas a do malé francouzské rodinné restaurace zvané Taix, k Papa DeCarlosovi a do ostatních zastrčených podniků, které zná probíjející se herečka bez peněz. Tobymu bylo jedno, kam jde, pokud s ním byla

Jill.

Byla první člověk, kterého kdy znal, jemuž se podařilo zapudit jeho pocit osamělosti.

Toby se teď málem bál s Jill spát, aby kouzlo nepominulo. A přesto po ní toužil víc, než kdy po jiné ženě v životě.

Jednou večer, když mu dávala lehké pohbení na dobrou noc, jí sáhl mezi nohy a řekl: „Proboha, Jill, já se zblázním, jestli tě nebudu mít.“ Odtáhla se a prohlásila chladně: „Jestli ti jde o tohle, můžeš si to všude ve městě koupit za dvacet dolarů.“ A zabouchla mu dveře před nosem. Pak se o ně opřela a roztřásla se, protože se bála, že to přehnal. Celou noc nespala a dělala si starosti.

Následující den jí Toby poslal diamantový náramek a Jill věděla, že je všechno v pořádku. Vrátila náramek s pečlivě promyšlenou poznámkou. „Přesto ti děkuju. DMcy tobě jsem si připadala moc krásná.“

„Stál mě tři tisíce,“ vyprávěl Toby Cliftonovi pyšně, „a ona ho pošle zpátky!“ Nevěřicně zavrtěl hlavou. „Co si o takový dívce myslíš?“

Clifton mu mohl říct přesně, co si myslí, ale místo toho prohodit: „Je opravdu neobyčejná, drahý chlapče.“

„Neobyčejná!“ vykřikl Toby. „Každá ženská v Hollywoodu se dere o všechno, o co svezma chtěvejma rukama jen zavadí. Jill je první dívka, co jsem potkal, který vůbec na materiálních věcech nezáleží. Divíš se, že jsem do ní blázen?“

„Ne,“ odpověděl Clifton. Ale začínal mít starosti. Věděl o Jill všechno a zvažoval, jestli neměl promluvit dřív.

„Nebyl bych proti, kdybys ji chtěl převzít jako klientku,“ navrhl Toby Cliftonovi. „Vsadím se, že by z ní mohla být velká hvězda.“

Clifton ten nápad obratně, ale pevně odrazil. „Ne, díky,

Toby. Jedna superhvězda mi stačí.“ Zasmál se.

Toby tu poznámku ještě ten večer opakoval Jill.

Po neúspěšném pokusu si dával Toby pozor, aby o posteli nemluvil. Vlastně byl na Jill hrdý, že ho odmítla.

Všechny ostatní dívky, které měl, byly poddajné jako kus hadru. Jill byla jiná. Když Toby udělal něco, s čím nesouhlasila, řekla mu to. Jednou večer vyjel ostře proti muži, který ho otravoval kvůli autogramu. Jill ho pak pokárala: „Když jseš kousavý na jevišti, je to zábavné, Toby, ale ty ses dotkl jeho citů.“

Toby se vrátil a muži se omluvil.

Jill poznamenala, že si myslí, že přílišné pití Tobymu nesvědčí. Omezil spotřebu alkoholu. Pronesla nenápadnou kritickou poznámku o jeho šatech a on změnil krejčího. Toby dovoľoval Jill říkat věci, které by nestrpěl od žádného člověka na světě. Nikdo v životě si nedovolil poroučet mu nebo ho kritizovat.

Samozřejmě až na jeho matku.

Jill odmítala přijímat od něj peníze nebo nákladné dárky,

Toby však věděl, že moc peněz mít nemůže a byl na její statečné chování ještě pyšnější. Když na ni jednou večer čekal v jejím bytě, než se převlékne na večeři, všiml si v obývacím pokoji hromádky účtů. Strčil je do kapsy a druhý den nařídil Cliftonovi, aby je zaplatil. Měl pocit vítězství.

Chtěl však pro Jill udělat něco velikého, důležitého.

A najednou věděl, co to bude.

„Same - udělám ti ohromnou laskavost!“

Pozor na laskavosti hvězd, pomyslel si Sam Winters ironicky.

„Hledáš jak dříve děvče do toho Kellerova filmu, vid?“ ujistňoval se Toby. „No, tak já je pro tebe mám.“

„Znáš ji?“ ptal se Sam.

„Seznámil ses s ní u mě doma. Jill Castleová.“

Sam se na Jill pamatoval. Krásný obličej a postava, černé vlasy. Příliš stará, aby v Kellerově filmu hrála mladinkou dívku. Když ji však chce pro tu roli vyzkoušet Toby

Temple, Sam mu vyhoví. „Ať sem za mnou odpoledne přijde,“ nabídl.

Sam dohlédl na to, aby zkouška s Jill Castleovou před kamerou probíhala pečlivě. Dostala jednoho z nejlepších kameramanů ve studiu a režíroval ji sám Keller.

Nazítí si záběry prohlédl. Jak předvídal, Jill byla pro roli mladé dívky příliš zralá. Jinak nebyla špatná. Chyběl jí však osobní magnetismus, kouzlo, které by vyzařovalo z plátna.

Zavolal Tobymu. „Prohlédl jsem si dneska zkoušku před kamerou s Jill, Toby. Je fotogenická a dovede úlohu přednést, ale pro hlavní role se nehodí. Mohla by si dobře vydělávat ve vedlejších rolích, ale jestli si vzala do hlavy, že z ní bude hvězda, tak myslím, že je to marná dřina.“

Toby se večer stavil pro Jill, aby ji vzal na večeři dávanou na počest proslulého anglického režiséra, který právě přijel do Hollywoodu. Jill se na ni těšila.

Otevřela Tobymu a ve chvíli, kdy vstoupil, věděla, že je něco v nepořádku. „Máš zprávy o mé zkoušce,“ řekla.

Zdráhavě přikývl. „Mluvil jsem se Samem Wintersem.“

Pověděl jí, co říkal Sam a snažil se tu ránu zmírnit.

Jill stála, poslouchala a neproniesla ani slovo. Byla si tak jistá. Měla z té role takový dobrý pocit. Najednou se jí vynořila vzpomínka na zlatý pohár ve výkladní skřini obchodního domu. Na holčičku, kterou všechno bolelo touhou a prohrou; stejné zoufalství cítila teď.

Toby ji těšil: „Podívej, miláčku, nedělej si kvůli tomu starosti. Winters neví, o čem mluví.“

Winters ví! A ona neproniesla. Všechna ta muka a bolest a naděje byly k ničemu. Jako kdyby matka měla pravdu a mstivý Bůh trestal Jill za něco, o čem neví. Slyšela, jak kazatel vykřikuje: Vidíte to malé děvče? Pokud neodevzdá duši Bohu a nebude se kát, bude za své hříchy hořet v pekle. Jill přišla do Hollywoodu plná lásky a snů a Hollywood ji pokořil.

Přemohl ji nesnesitelný smutek a ani si neuvědomila, že vzlyká, když kolem sebe ucítila Tobyho paži.

„Pšš! To bude v pořádku,“ těšil ji a jeho něha ji rozplakala ještě víc.

Držel ji v náruči a ona mu vyprávěla, jak ji zemřel otec, když se narodila, o zlatém poháru, o sektě Holy Rollers, o bolestech hlavy a nocích plných hrůzy, kdy čekala, že ji

Bůh usmrtí. Vyprávěla mu o nekonečných, bezútešných zaměstnáních, která vykonávala, aby se mohla stát herečkou, a o řadě proher. Jakýsi vžitý instinkt ji varoval, aby se zmínila o mužích ve svém životě. Ačkoli ze začátku hrála s Tobym hru, teď už nic nepředstírala. A v téhle chvíli otevřené zranitelnosti ho získala. Dotkla se hluboko ukryté struny, kterou dosud nikdo nerozezněl.

Vytáhl z kapsy kapesník a otřel jí slzy. „Podívej, jestli myslíš, žeš to měla těžké, tak poslouchej tohle. Můj táta byl řezník a...“

Vyprávěli si až do tří do rána. Poprvé v životě mluvil

Toby s dívkou jako s lidskou bytostí. Rozuměl jí. Jak by ne; prožila totéž, co on.

Nikdo z nich si nikdy nevzpomněl, kdo udělal první krok. To, co začalo jako jemné, chápavé utěšování, se pomalu změnilo ve smyslnou tělesnou žádost. Hladově se líbali a Toby ji pevně svíral. Cítila, jak se jeho mužství dere proti ní.

Potřebovala ho, on ji svlékal a ona mu pomáhala a pak byl nahý ve tmě vedle ní a oba byli nedočkaví.

Lehli si na podlahu. Toby do ní vstoupil a Jill zasténala nad jeho obrovským rozměrem a Toby se chtěl stáhnout.

Přitáhla si ho blíž a divoce ho svírala. Pak se s ní začal milovat, naplnil ji, její tělo bylo celé. Bylo to něžné milování, plné lásky, stupňovalo se, šlo, dožadovalo se, a náhle bylo ještě dál. Byla to extáze, nesnesitelné vytržení, posedlé živočišné páření, a Jill křičela: „Miluj mě,

Toby! Miluj mě, miluj mě!“ Jeho zmítající se tělo bylo na ní, v ní, bylo její součástí, stali se jedním tělem.

Milovali se celou noc, mluvili a smáli se a bylo to, jako kdyby k sobě patřili odjakživa.

Jestli si Toby předtím myslel, že mu na Jill záleží, pak teď pro ni šlel. Leželi v posteli, Toby ji chránil ve své náruči a myslel si užasle: Tak tohle je láska. Zvedl se, aby se na ni podíval. Byla rozpálená, rozcuchaná a závratně krásná a on nikdy nikoho tak nemiloval. Řekl: „Chci se s tebou oženit.“

Byla to ta nejpřirozenější věc na světě.

Pevně ho objala a odpověděla: „Ano, Toby.“ Miluje ho a vdá se za něj.

Teprve za několik hodin si Jill vzpomněla, jak tohle všechno vlastně začalo. Chtěla moc, kterou Toby měl.

Chtěla oplatit všem lidem, kteří ji využili, zranili, ponížili. Toužila po pomstě.

Ted' ji bude mít.

27.

Clifton Lawrence měl potíže. Uvědomoval si, že do určité míry je to jeho vlastní chyba, že nechal věci zajít tak daleko. Seděl u Tobyho baru a Toby mu říkal: „Dnes ráno jsem ji, Cliffe, požádal o ruku a ona souhlasila. Připadám si jak šestnáctiletý kluk.“

Clifton se pokusil nedat najevo zděšení. V téhle věci musí být hrozně opatrný. Věděl jedno: Nesmí té malé tulačce dovolit, aby se vdala za Tobyho Templea. Ve chvíli, kdy svatbu oznámí, se vynoří kdejaký hollywoodský děvkař a

bude tvrdit, že ji ho tam šoupl první. Byt to zázrak, že se Toby o Jill ještě nic nedozvěděl, ale věčně se to před ním neutají. Až se dozví pravdu, bude vraždit.

Bude kolem sebe bít hlava nehlava, do každého, kdo dopustil, že se mu tohle stalo, a Clifton Lawrence bude první, kdo pocítí hlavní nápor Tobyho zuřivosti. Ne, Clifton nemůže dovolit, aby k tomu sňatku došlo. Byl v pokušení Tobyho upozornit, že je o dvacet let starší než Jill, ale ovládl se. Podíval se na něj a prohlásil opatrně: „Byla by chyba věc uspěchat. Trvá to dlouho, než člověk druhého doopravdy pozná. Můžeš změnit ná...“

Toby to odbyl mávnutím ruky. „Budeš můj svědek.

Myslíš, že bychom měli mít svatbu tady, nebo v Las Vegas?“

Clifton věděl, že maří čas. Pohromě se dalo zabránit jediným způsobem. Musí nějak odradit Jill.

Drobný agent odpoledne Jill zatelefonoval a požádal ji, aby přišla do jeho kanceláře. Přijela o hodinu později, nastavila mu tvář k pohbení, posadila se na kraj pohovky a prohlásila: „Dost spěchám. Mám schůzku s Tobym.“

„Nebude to trvat dlouho.“

Clifton ji zkoumavě pozoroval. Tohle byla jiná Jill. Už se téměř nepodobala dívce, se kterou se seznámil před pár měsíci. Byla v ní sebedůvěra a jistota, která ji předtím chyběla. No, on už s takovými dívkami jednal.

„Jill, řeknu ti to na rovinu,“ začal Clifton. „Ty se pro

Tobyho nehodíš. Chci, abys z Hollywoodu odešla.“ Vytáhl ze zásuvky bílou obálku. „Tady je pět tisíc dolarů. To stačí, aby ses dostala, kam chceš.“

Chvilí na něj překvapeně hleděla, pak se na pohovce opřela a rozesmála se.

„Já nežertuju,“ ujistil ji Clifton Lawrence. „Myslíš, že by se s tebou Toby oženil, kdyby se dověděl, že jsi spala s celým Hollywoodem?“

Dlouho si Cliftona prohlížela. Chtěla mu říct, že za všechno, co se jí stalo, může on. On a ostatní mocní lidé, kteří jí odmítli dát příležitost. Přinutili ji, aby platila svým tělem, svou důstojností, svou duší. Věděla však, že Lawrence to nikdy nepochopí. Chce ji oklamat. Neodvážá se říct o ní Tobymu; jeho slovo by stálo proti jejímu.

Jill vstala a vyšla z kanceláře.

Hodinu nato zavolal Cliftonovi Toby.

Ještě nikdy neslyšel Clifton Tobyho tak vzrušeného.

„Nevím, cos Jill řekl, kamaráde, ale to se ti musí nechat - Jill nechce čekat. Odjíždíme do Las Vegas nechat se oddat!“

Tryskové letadlo Lear bylo vzdáleno od mezinárodního letiště v Los Angeles padesát kilometrů a letělo rychlostí čtyři sta padesát kilometrů za hodinu. David Kenyon se spojil s řízením letového provozu a udal jim svou pozici.

Radoval se. Byl na cestě k Jill.

Cissy se zotavila téměř ze všech zranění, která utrpěla při automobilové nehodě, obličej však měla ošklivě zhyzděný.

David ji poslal k nejlepšímu plastickému chirurgovi na světě, brazilskému lékaři. Byla pryč šest týdnů a během té doby o doktorovi nadšeně referovala.

Před čtyřicetihodinami zavolala Davidovi, že se nevrátí. Zamilovala se.

David nevěřil svému štěstí.

„To je - to je skvělé,“ vykoktal. „Doufám, že budete s doktorem šťastni.“

„S doktorem ne,“ odpověděla Cissy. „Je to někdo, kdo tu má malou plantáž. Vypadá přesně jako ty, Davide.

Jediný rozdíl je v tom, že mě miluje.“

Praskání rádia přerušilo jeho myšlenky. „Lear tři alfa papa, tady je řízení letiště Los Angeles. Máte volný přístup na runway dvacet pět vlevo. Za vámi bude United sedm nula sedm. Po přistání pojeďte na pojezděcí dráhu vpravo.“

„Rozumím.“ David začal přistávat a srdce mu tlouklo.

Najde Jill, řekne jí, že ji stále miluje a požádá ji, aby se za něj vdala.

Procházel terminálem a když míjel novinový stánek, všiml si titulku: „TOBY TEMPLE SE ŽENÍ S HEREČKOU.“ Přečetl článek dvakrát, obrátil se a zapadl do letištního baru.

Byl opilý tři dny a pak odletěl zpátky do Texasu.

28 /

Toby s Jill prožívali pohádkové líbánky. Letěli soukromým letadlem do Las Hadas, kde byli hosty rodiny Patino v jejich neskutečném sídle, vyvzdorovaném na mexické džungli a pobřeží.

Novomanželé dostali k dispozici soukromou vilu, obklopenou kaktusy, ibišky a výrazně zbarvenými buganviliemi, a celou noc jim vyzpěvovali dostaveníčko exotických ptáčků. Deset dní strávili výlety, jízdou na jachtě a večírky. V Legazpi večereli skvělá jídla, připravovaná labužnickými šéfkuchaři, a plavali v sladkovodních bazénech. Jill nakupovala ve vybraných butikách na Plaza.

Z Mexika letěli do Biarritz, kde bydleli v LHotel du

Palais, velkolepém paláci, který Napoleon III. postavil pro svoji císařovnu Evženu. Novomanželé hráli v kasinech, viděli býčí zápasy, lovili ryby a celé noci se milovali.

Z Côte Basque jeli na východ do Gstaadu, 1050 metrů nad mořem v Bernských Alpách. Účastnili se vyhlídkových letů mezi vrcholy, letmo se dotkli Mont Blancu a Matterhornu. Lyžovali na oslnivě bílých svazích, jezdili v saních tažených psy, chodili na večírky, kde se podávalo fondue, tancovali. Nikdy nebyl Toby tak šťastný. Našel ženu, která mu naplnila život. Už nebyl osamělý.

Toby by byl mohl pokračovat ve svatební cestě donekonečna, ale

Jill se nemohla dočkat návratu domů. Žádné místo ani lidi ji nezajímali. Cítila se jako čerstvě korunovaná královna, kterou drží daleko od její země. Jill

Castleová hořela touhou vrátit se do Hollywoodu.

Paní Templeová si chtěla vyřídit účty.

KNIHA TŘETÍ

29.

Neúspěch má svůj zápach. Je to pach, který se šíří jako nákaza. Psi větří pach lidského strachu a lidé vycítí, kdy je někdo na cestě dolů.

Zvlášť v Hollywoodu.

Všichni od filmu věděli, že Clifton Lawrence skončil, dokonce ještě dřív, než to věděl on sám. Cítili to ze vzduchu kolem něho.

V týdnu po návratu z jejich svatební cesty nedostal

Clifton od Tobyho ani od Jill žádnou zprávu. Poslal jim drahý dar a třikrát jim telefonoval a nechal vzkaz, oni ho však ignorovali. Jill se nějak podařilo obrátit Tobyho proti němu. Clifton věděl, že musí uzavřít příměří. On a Toby znamenali jeden pro druhého příliš mnoho, aby někomu dovolili mezi sebe vstoupit.

Clifton přijel do jejich domu jednou dopoledne, když věděl, že Toby bude ve studiu. Jill viděla, jak se blíží po příjezdové cestě a otevřela mu dveře. Vypadala fantasticky krásně a on jí to řekl. Chovala se přátelsky. Seděli u kávy v zahradě a ona mu vyprávěla o svatební cestě a o místech, která navštívili. „Je mi líto, Cliffe, že Toby neodpověděl na tvoje vzkazy. Nedovedeš si představit, jak horečně pracuje.“ Omluvně se usmála a Clifton věděl, že se v úsudku o ní mylil. Není jeho nepřítelkyně.

„Chtěl bych, abychom začali znovu a byli přátelé,“ řekl.

„Děkuji ti, Cliffe. Já taky.“

Cliffovi se nesmírně ulevilo. „Chci uspořádat na tvou a Tobyho počest večírek. Zamluvím sál v Bistru. Od soboty za týden. Smoking a sto vašich nejlepších přátel. Jak se ti to zamlouvá?“

„Skvělé. Toby bude mít radost.“

Jill vyčkala až do odpoledne před večírkem a pak zatelefonovala. „Je mi to moc líto, Cliffe. Bohužel dnes večer nepřijdu. Jsem trochu unavená. Toby si myslí, že bych měla zůstat doma a odpočívat.“

Cliftonovi se podařilo nedat najevo své pocity. „To je mi líto, Jill, ale chápu to. Toby přijde, ne?“

Slyšel, jak si v telefonu povzdechla. „Bohužel ne, drahý chlapče. Beze mě nikam nejde. Ale ať se ti večírek vydaří.“ A zavěsila.

Bylo přibližně pozdě na to, aby slavnost odvolal. Účet zněl na tři tisíce dolarů. Cliftona to však stálo mnohem víc.

Čestný host, jeho jediný klient, mu dal vale, a všichni přítomní, ředitelé studií, herci, režiséři - všichni lidé, kteří v Hollywoodu něco znamenali - si to uvědomovali. Clifton se to pokoušel zakrýt tvrzením, že Tobymu není dobře. To bylo to nejhorší, co mohl udělat. Když vzal nazítří odpoledne do ruky výtisk Herald Examiner, našel v něm fotografii manželů

Templeových na stadionu Dodgers předchozího večera.

Clifton Lawrence teď věděl, že bojuje o život. Jestli s ním Toby skončí, nikdo ho už na nohy nepostaví. Nevezme ho k sobě žádná velká agentura, protože jí nemůže přivést nové klienty; a nesnesl pomýšlení, že by zase začínal od začátku a sám. Na to už je přibližně pozdě. Musí se nějak usmířit s Jill. Zatelefonoval jí, že by k ní rád přišel a promluvil si s ní.

„Samozřejmě,“ souhlasila. „Zrovna včera jsem řekla Tobymu, že jsme tě v poslední době moc neviděli.“

„Přijedu za čtvrt hodiny,“ upřesnil Clifton. Přistoupil ke skřínce s nápoji a nalil si dvojitou skotskou. V poslední době moc pil. Byl to špatný zvyk, pít během pracovního dne, ale komu chce co namlouvat? Jaká práce? Každý den dostával pro Tobyho významné nabídky, ale nemohl Velkého muže přimět, aby se s ním posadil a probrali je spolu.

Dřív mluvili o všem. Vzpomínal na všechny ty nádherné společné chvilky, na výlety, večírky, legraci a děvčata. Byli si blízcí jako dvojčata. Toby ho potřeboval, spoléhal na něj. A teď... Clifton si znovu nalil a byl rád, že se mu ruce příliš netřesou.

Když přijel k domu Templeových, seděla Jill na terase a pila kávu. Vzhledla a usmála se, jak spatřila, že se blíží.

Jseš přece obchodník, říkal si Clifton. Přesvědč ji o svých kvalitách.

„Jsem ráda, že tě vidím, Cliffe. Posad' se.“

„Díky, Jill.“ Usedl naproti ní k velikému tepanému stolu a zkoumavě se na ni zadíval. Měla na sobě bílé letní šaty a jejich kontrast s černými vlasy a zlatavou opálenou pletí byl fantastický. Vypadala mlaději a - jediné slovo, které ho napadlo - nevinně. Sledovala ho srdečným, přátelským pohledem.

„Chceš snídani, Cliffe?“

„Ne, díky. Jedl jsem před několika hodinami.“

„Toby tu není.“

„Já vím. Chtěl jsem s tebou mluvit sám.“

„Co pro tebe mohu udělat?“

„Přijmout moji omluvu,“ naléhal Clifton. V životě nikoho o nic neprosil, ale teď žádonil. „My - já jsem šlápl vedle. Asi je to moje chyba. Nejspíš ano. Toby je můj klient a přítel už tak dlouho, že - že jsem ho chtěl chránit.“

Dokážeš to pochopit?“

Jill přikývla, upírala na něj hnědé oči a řekla: „Samozřejmě, Cliffe.“

Zhluboka se nadechl. „Nevím, jestli ti to někdy vyprávěl, ale byl jsem to já, kdo Tobyho udělal. Věděl jsem, že z něj bude velká hvězda hned, jak jsem ho viděl.“ Jill ho pozorně poslouchala. „Tehdy jsem se staral o spoustu významných klientů, Jill. Všechny jsem je pustil, abych se mohl věnovat jen Tobyho kariéře.“

„Toby mi vyprávěl, kolik jsi pro něj udělal,“ přisvědčila.

„Opravdu?“ Nenáviděl se za dychtivost ve svém hlase.

Jill se usmála. „Vykládal mi, jak předstíral, že ti telefonoval Sam Goldwyn, a jak jsi se přesto šel na něj podívat.

To bylo od tebe hezké.“

Clifton se naklonil dopředu a řekl: „Nechci, aby se vztah mezi Tobym a mnou nějak pokazil. Potřebuju tě mít na své straně. Prosím tě, zapomeň na všechno, co mezi námi bylo. Omlouvám se, že jsem byl proti tobě. Myslel jsem, že Tobyho chráním. Asi pro něj budeš skvělá.“

„To chci. Moc.“

„Jestli se mnou Toby skončí, tak - tak mě to asi zabije.

Nemyslím jenom obchodně. On a já jsme - je pro mě jako syn. Mám ho moc rád.“ Opovrhoval sám sebou, ale slyšel se, jak znovu škemrá. „Prosím tě, Jill, proboha...“ Odmíchl se, nebyl schopen slova.

Dlouho na něj hleděla těma hlubokýma hnědýma očima a pak mu podala ruku. „Nejsem zaujatá,“ prohlásila.

„Můžeš zítra přijít na večeři?“

Clifton se zhluboka nadechl, šťastně se usmál a řekl:

„Díky.“ Oči se mu zamžily. „Nikdy - nikdy ti to nezapomenu.“

Když nazítří ráno přijel do kanceláře, čekal na něj doporučený dopis, oznamující, že jeho služby končí a že už není oprávněn jednat jako agent Tobyho Templea.

30 /

Jill Castleová Templeová byla to nejzajímavější, co od dob zavedení širokoúhlého plátna Hollywood vzrušovalo. Ve společenském městě, kde každý předstíral, že obdivuje císařovy nové šaty, užívala Jill svůj jazyk jako kosu. V prostředí, kde se v každodenní konverzaci běžně lichotilo,

Jill nebojácně říkala, co si myslí. Měla vedle sebe Tobyho, oháněla se jeho mocí jako kyjem a útočila na všechny důležité lidi ze studií. Nikdy předtím se s něčím podobným nesetkala. Netroufali si Jill urazit, protože se nechtěli dotknout Tobyho. Byl nejžádanější hvězdou v Hollywoodu a oni ho chtěli a potřebovali. Toby byl větší než předtím. Jeho televizní show se neustále, týden za týdnem, držela v Nielsenově žebříčku na prvním místě, jeho filmy vydělávaly ohromné peníze, a když hrál v Las Vegas, měla kasina dvojnásobný zisk. Byl nejoblíbenějším hercem v showbusinessu. Chtěli ho do pohostinských čísel, do alb gramofonových desek, žádali, aby osobně vystupoval, dělal reklamu, pořádal benefiční vystoupení, hrál ve filmech, chtěli ho prostě všude.

Nejvýznamnější lidé v Hollywoodu se mohli přetrhnout, aby mu vyhověli. Rychle postřehli, že chtějí-li uspokojit

Tobyho, musí se zahbit Jill. Jill začala plánovat všechny

Tobyho schůzky a organizovat mu život, takže v něm bylo místo jen pro ty, které schválila. Postavila kolem něj neproniknutelnou zeď a tou směli projít jen bohatí, slavní a mocní. To ona udržovala oheň. Bezvýznamná polská dívka z Odessy v Texasu hostila guvernéry, velvyslance, světoznámé umělce a prezidenta Spojených států a nechávala se hostit jimi. Hollywood jí udělal hrozné věci. Ale už nikdy jí je neudělá. Dokud bude mít Tobyho Templea.

Lidé, které Jill nenáviděla, měli opravdu potíže.

Ležela s Tobym v posteli a smyslně se s ním milovala.

Když se vyčerpaně uvolnil, schoulila se mu v náruči a řekla: „Vyprávěla jsem ti někdy miláčku o tom, jak jsem tehdy hledala agenta a šla jsem k té ženské - jak se jmenovala - aha, ano! Rose Dunningová. Řekla, že má pro mě roli a posadila se na postel a četla se mnou.“

Toby se na Jill podíval a oči se mu zúžily. „Co se stalo?“

Jill se usmála. „Byla jsem hloupá a naivní a jak jsem četla, ucítila jsem, že mi jede rukou vzhůru po stehně.“ Jill zvrátila hlavu a zasmála se. „K smrti mě to vyděsilo.

V životě jsem neutíkala tak rychle.“

O deset dní později Městská licenční komise natrvalo zrušila povolení agentuře Rose Dunningové.

Následující víkend trávili Toby s Jill v jejich domě v Palm Springs. Toby ležel na masážním stole v panu, pod sebou tlustý turecký ručník, a Jill mu prováděla dlouhou, uvolňující masáž. Toby odpočíval na zádech a chránil si oči proti ostrým slunečním paprskům chomáčky vaty. Jill mu jemnou emulzi masírovala chodidla.

„Tys mi o Cliffovi opravdu otevřela oči,“ poznamenal

Toby. „Parazit, udělal si ze mě dojnou krávu. Slyšel jsem, že obchází Hollywood a snaží se vstoupit do nějakého společného podniku. Nikdo ho nechce. Beze mě nikoho nezajímá.“

Jill chvíli mlčela a pak řekla: „Je mi ho líto.“

„Tohle je s tebou ten problém, drahoušku. Myslíš srdcem, a ne hlavou. Musíš se naučit být tvrdší.“

Jill se klidně usmála. „Nemůžu si pomoci. Jsem taková.“

Masírovala mu nohy, pomalu, lehce a smyslně mu sunula dlaně po stehnech. Začínal mít erekci.

„Panebože,“ sténal.

Sunula mu dlaně výš, k slabínám, a úd byl ještě tvrdší.

Vklouzla mu dlaněmi mezi nohy, pod zadek, a vložila nakrémovaný prst do něj. Jeho obrovský penis byl tvrdý jako skála.

„Rychle, holčičko,“ naléhal. „Vylez si na mě.“

Jich velká motorová plachetnice jménem Jill, kterou pro ni koupil, zakotvila v přístavu. Tobyho první televizní show v nové sezóně se měla nahrávat zítra.

„Tohle je nejlepší dovolená, jakou jsem kdy měl,“ pochvaloval si Toby. „Vůbec se mi nechce zpátky do práce.“

„Je to báječná show,“ řekla Jill. „Bavilo mě v ní hrát.

Všichni byli tak hodní.“ Na chvíli se odmlčela a lehce dodala: „Skoro všichni.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Toby ostře. „Kdo na tebe nebyl hodný?“

„Nikdo, drahoušku. Ani jsem to neměla říkat.“

Ale nakonec to z ní vytáhl a druhý den režiséra Eddieho

Berrigana vyhodili.

V následujících měsících namluvila Jill Tobymu drobné smyšlenky o ostatních režisérech ze seznamu nenáviděných a jeden po druhém mizeli. Všichni, kdo ji kdy využili, měli zaplatit. Pomyslela si, že je to jako rituál páření s včelí královnou. Užili si svoje a teď musí být zničeni.

Šla po Samovi Wintersovi, který Tobymu oznámil, že

Jill nemá talent. Nikdy proti němu neřekla jediné slovo; naopak ho před Tobym chválila. Ředitele ostatních studií však vždycky chválila o něco víc. ... Ostatní studia mají rekvizity, které Tobymu lépe vyhovují ... a režiséry, kteří mu líp rozumějí. Dodávala, že si nemůže pomoci, ale má dojem, že Sam Winters Tobyho talent dost nedoceňuje.

Toby začal mít brzy stejný dojem. Teď když byl Clifton

Lawrence pryč, Toby neměl s kým mluvit a komu důvěřovat kromě

Jill. Když se rozhodl natáčet v jiném studiu, byl přesvědčen, že je to jeho vlastní nápad. Jill se však ujistila, že Sam Winters zná pravdu.

To byla odplata.

Kolem Tobyho byli lidé, kteří se domnívali, že Jill nemůže vydržet, že je jen dočasný vetřelec, pomíjíivá náklonnost. A tak ji tolerovali nebo s ní jednali se špatně skrývaným pohrdáním. Dělalí chybu. Jill je jednoho po druhém odstranila. Nechtěla mít kolem sebe nikoho, kdo byl v Tobyho životě důležitý, nebo kdo ho mohl proti ní ovlivnit. Dohlédla na to, aby Toby změnil advokáta a tiskové oddělení a zaměstnala lidi, které vybrala sama. Zbavila se tří Maců a Tobyho svity poskoků. Vyměnila všechny sloužící. Teď to byl její dům a ona byla jeho paní.

Party v domě Templeových byla v Hollywoodu nejžádanější.

Přišel každý, kdo něco znamenal. Herci kolovali se skleničkou v ruce mezi příslušníky horních deseti tisíc, guvernéry a řediteli mocných korporací. Tisk byl vždy zastoupen v plné síle a šťastným hostům se tak dostalo zvláštní odměny.

Nejenže šli k Templeovým a báječně se poměli, ale každý se o tom i dověděl.

Když Templeovi nehostili, byli hoštěni. Zavalovala je lavina pozvání. Zvali je na premiéry, dobročinné večere, politické záležitosti, zahajování provozu restaurací a hotelů.

Toby by byl spokojený, kdyby mohl zůstat doma sám s Jill, ale ona ráda chodila ven. Některé dny byli na třech nebo čtyřech večírcích a Jill honila Tobyho z jednoho na druhý.

„Ježíšmarjá, tys měla být ředitelkou pro společenské styky v nějakém luxusním hotelu,“ smál se Toby.

„Dělám to pro tebe, drahoušku,“ odpověděla Jill.

Toby natáčel film pro MGM a měl vyčerpávající program. Jednou přišel utahaný domů pozdě večer a zjistil, že má nachystaný večerní oblek. „Snad zase někam nejdeme, holčičko? Doprčic, celý rok jsme nebyli jedinej večer doma!“

„Je výroční oslava u Davisů. Strašně by se jich dotklo, kdybychom se neukázali.“

Toby těžce usedl na postel. „Těšil jsem se do horké vany a na klidný večer jen ve dvou.“

Šel však na večírek. A protože vždycky musel být na programu a středem pozornosti, čerpal ze své ohromné zásoby energie a všichni se smáli a tleskali a vykládali pak ostatním, jak je Toby Temple úžasně zábavný. Později v noci, když už ležel v posteli, nemohl usnout. Tělo bylo vyčerpané, ale mysl znovu prožívala jeden po druhém triumfy a výbuchy smíchu, které ten večer vyvolal. Je velice šťastný člověk. A to všechno díky Jill.

Jeho matka by ji zbožňovala.

V březnu dostali pozvání na filmový festival v Cannes.

„V žádném případě,“ prohlásil Toby, když mu Jill pozvání ukázala. „Jediný Cannes, kam se odeberu, je v mý koupelně. Jsem unavený, miláčku. Dřu jak barevněj.“

Jerry Guttman, Tobyho tiskový mluvčí řekl Jill, že je reálná naděje, že Tobyho film vyhraje cenu za nejlepší film a že by Tobyho přítomnost pomohla. Měl dojem, že je důležité, aby Toby do Cannes jel.

Později si Toby stěžoval, že je neustále vyčerpaný a nemůže spát. V noci si bral prášky na spaní, po kterých byl ráno malátný. Jill neutralizovala jeho pocit únavy tím, že mu k snídani dávala benzedrin, aby měl ve dne dost energie. Zdálo se, že kruh povzbuzujících drog a uklidňujících prostředků si vybírá na Tobym svou daň.

„Už jsem to pozvání přijala,“ přiznala Jill, „ale zruším ho. Žádný problém, miláčku.“

„Co kdybychom jeli na měsíc do Palm Springs a jenom leželi na sněhu.“

Podívala se na něj. „Cože?“

Nehybně seděl. „Chtěl jsem říct na slunci. Nevím, proč jsem řekl na sněhu.“

Zasmála se. „Protože si děláš legraci.“ Stiskla mu ruku.

„Ale Palm Springs je skvělý nápad. Jsem s tebou ráda sama.“

„Nevím, co to se mnou je,“ povzdechl si Toby. „Nějak nemám štávu. Asi stárnu.“

Ty nikdy nezestárneš. Ještě mě přežiješ.“

Zazubil se. „Jo? Myslím, že můj vercajk tu bude ještě, až já tu nebudu.“ Mnul si týl a dodal: „Asi si trochu schrupnu.“

Abych pravdu řekl, nadrženej teď zrovna nejsem.

Dneska nic nemáme, vid’?“

„Nic, co bych nemohla odložit. Pošlu sluhy pryč a uvařím ti večeň sama. Jenom pro nás.“

No to bude skvělé.“

Díval se za ní, jak odchází, a pomyslel si: Panebože, já jsem ten nejšťastnější chlap na světě.

Pozdě v noci leželi v posteli. Jill mu předtím připravila teplou lázeň a udělala mu uvolňující masáž unavených svalů, zmírnila jeho napětí.

„Ách, to je příjemný,“ mumlal. „Jak jsem předtím mohl existovat bez tebe?“

„Nedovedu si to představit.“ Přitulila se k němu. „Toby, povídej mi o filmovém festivalu v Cannes. Jaké to je? Nikdy jsem na žádném festivalu nebyla.“

„Je to banda podvodníků, který přijedou z celého světa, aby si navzájem prodali své mizerný filmy. Je to největší napalování důvěřivejch lidí na světě.“

„Musí to být vzrušující,“ řekla Jill.

„Jo? No, myslím že to trochu vzrušující je. Je tam spousta osobností.“ Chvffí si ji zkoumavě prohlížel. „Opravdu chceš na ten pitomej festival jet?“

Rychle zavrtěla hlavou. „Ne. Pojedem do Palm Springs.“

„Krucí, do Palm Springs můžeme jet vždycky.“

„Ne, opravdu, Toby, to není důležité.“

Usmál se. „Viš, proč jsem do tebe tak blázen? Každá jiná ženská by na mě dotírala, abych ji na ten festival vzal. Ty umíráš touhou tam jet, ale řekneš něco? Ne. Chceš jet se mnou do Palm Springs. Už jsi to pozvání odmítla?“ „Ještě ne, ale -“

„Tak ho neodmítej. Pojedem do Indie.“ Zatvářil se rozpačitě. „Já řekl do Indie? Chtěl jsem říct do Cannes.“

Když přistáli v Orly, předali Tobymu telegram. Otec v domově důchodců zemřel. Bylo příliš pozdě, aby se Toby vrátil na pohřeb. Zařídil, aby k domovu přistavěli nové křídlo a pojmenovali je po jeho rodičích.

Do Cannes přijel celý svět.

Hollywood, Londýn a Řím se tu mísily v úžasně, mnohojazyčné kakofonii zmateného rámusu, vyvedeného v sytých barvách. Na francouzské Riviére se shlukli filmoví tvůrci z celé zeměkoule a pod paží přivezli konzervy snů, pásky celuloidu s angličtinou, francouzštinou, japonštinou, maďarštinou a polštinou, díky nimž se přes noc proslaví a zbohatnou. Hlavní tepna města, nábřeží Croisette, byla plná profesionálů i amatérů, veteránů i začátečníků, slibných talentů i vysloužilých veličin, a ti všichni se ucházeli o prestižní ceny. Dostat cenu na filmovém festivalu v Cannes znamenalo peníze v bance; pokud vítěz neměl dohodu o distribuci, mohl ji uzavřít, a pokud ji už měl, mohl smlouvat o výhodnější podmínky.

Všechny hotely v Cannes byly plné a přebytek lidí přesídlil na pobřeží do Antibes, Beaulieu, Saint-Tropez a Mentonu. Obyvatelé městeček s respektem civěli na slavné tváře, které se objevovaly v jejich ulicích, restauracích a barech.

Každý pokoj byl rezervován měsíce dopředu, avšak

Toby Temple bez obtíží získal velké apartmá v Carltonu.

Oslavovali je kamkoli se hnuli. Fotoaparáty reportérů neustále cvakaly a snímky Tobyho a Jill obíhaly svět. Zlatý pár, král a královna Hollywoodu. Reportéři dělali rozhovory s

Jill a ptali se jí na její názory na všechno, od francouzských vín po africkou politiku. Jak daleko byla Josefina Czinski z texaské Odessy!

Tobyho film cenu nevyhrál, avšak dva dny před koncem festivalu výbor porotců oznámil, že Tobymu Templeovi udělují zvláštní cenu za jeho přínos na poli zábavy.

Byla to záležitost ve smokiních a velký hodovní sál hotelu Carlton přetékal hosty. Jill seděla na pódiu vedle

Tobyho. Všimla si, že Toby nejí. „Co je ti, miláčku?“ zeptala se.

Toby zavrtěl hlavou. „Asi jsem byl dneska moc na slunci. Je mi nějak mdlo.“

„Dohlédnu na to, aby sis zítra odpočinul.“ Jill Tobymu na ráno naplánovala rozhovor s Paris Match a s londýnskými Times, pak oběd se skupinou televizních reportérů a po něm koktejly. Rozhodla se, že to nejméně důležité odvolá.

Na závěr večere povstal starosta Cannes a francouzsky

Tobyho představil. „Dámy a pánové, vzácní hosté, je mi velkou ctí představit vám muže, jehož dílo přináší radost a potěšení celému světu. Mám tu výsadu předat mu tuto zvláštní medaili, projev naší lásky a našeho ocenění.“

Zvedl zlatou medaili a stuhu a uklonil se Tobymu. „Monsieur

Toby Temple!“ Obecenstvo propuklo v nadšený jásot a všichni ve velkém hodovním sále vstali a tleskali. Toby seděl na židli a nehýbal se.

„Vstaň,“ šeptala Jill.

Bledý Toby pomalu a nejistě vstal. Chvilí stál a usmíval se, pak popošel k mikrofonu. V půli cesty klopýtl a spadl v bezvědomí na podlahu.

Odvezli ho do Paříže francouzským vojenským dopravním letadlem a rychle ho transportovali do americké nemocnice, kde ho umístili na jednotce intenzivní péče. Byli povoláni nejvýznačnější francouzští odborníci a Jill mezitím seděla v soukromém pokoji v nemocnici a čekala.

Jeden a půl dne odmítala jíst, pít nebo odpovídat na telefonáty z celého světa, které bombardovaly nemocnici.

Seděla tam sama, hleděla do zdi a neviděla, neslyšela ruch kolem. Soustředila se v myšlenkách na jedinou věc:

Toby se musí uzdravit. Toby je její slunce a kdyby zhaslo, stín by zemřel. To nesmí připustit.

Bylo pět hodin ráno, když šéflékař doktor Duclos vstoupil do pokoje, který Jill obývala, aby mohla být poblíž Tobymu.

„Paní Templeová - bohužel nemá smysl, abych se pokoušel tu ránu zmírnit. Váš manžel měl silný záchvat mrtvice. Zřejmě už nebude chodit a mluvit.“

31.

Když Jill konečně dovolili vstoupit do pokoje v pařížské nemocnici, Tobyho zjev ji vyděsil. Toby přes noc zestárl a seschl se, jako by ho všechny životní síly opustily.

Částečně nemohl hýbat rukama ani nohama, a přestože byl schopen vydávat mručivé zvířecí zvuky, nemohl mluvit.

Až po šesti týdnech dovolili lékaři Tobyho odvézt. Když přiletěl s Jill zpátky do Kalifornie, obklopil je na letišti dav novinářů a televizních reportérů a stovky příznivců. Tobyho onemocnění způsobilo veliký rozruch. Neustále volali přátelé a vyptávali se na jeho zdravotní stav a zda se zlepšuje. Televizní štáby se pokoušely dostat do domu a nafilmovat ho. Přišly vzkazy od prezidenta a senátorů a tisíce dopisů a pohlednic od fanoušků, kteří ho milovali a modlili se za něj.

Pozvání však ustala. Nikdo nevolal, aby se zeptal, jak se má Jill, jestli by nechtěla přijít na klidnou večeři nebo se projet nebo vidět film. Na Jill nikomu v Hollywoodu ani trochu nezáleželo.

Přivedla do domu Tobyho osobního lékaře doktora Eliho Kaplana a ten povolal dva špičkové neurology, jednoho ze Střediska medicíny Kalifornské univerzity v Los Angeles a druhého z Univerzity Johnse Hopkinse v Baltimore. Stanovili navlas stejnou diagnózu jako doktor Duclos v Paříži.

„Je důležité, abyste pochopila,“ řekl doktor Kaplan Jill,

„že Toby nemá poškozený mozek. Slyší a chápe všechno, co říkáte, avšak je postižena jeho řeč a motorické funkce. Nemůže odpovídat.“

„Bude - bude takový pořád?“

Doktor Kaplan zaváhal. „Samozřejmě, že si tím nemůžeme být zcela jisti, ale podle našeho mínění má nervový systém natolik poškozený, aby léčba mohla mít nějaký patrný účinek.“

„Ale nevíte to určitě.“

„Ne...“

Jill však věděla, že se...

O Tobyho nepřetržitě pečovaly tři zdravotní sestry a kromě toho Jill zařídila, aby každé ráno docházel do domu fyzioterapeut a s Tobym cvičil. Odnášel ho do bazénu, držel ho v náruči a jemně mu natahoval svaly a šlachy a Toby se v teplé vodě chabě pokoušel kopat nohama a hýbat pažemi. Nebylo vidět žádný pokrok.

Čtvrtý týden přišla logopedka. Každé odpoledne se hodinu snažila naučit Tobyho znovu mluvit, tvořit hlásky. Po dvou měsících neshledala Jill žádnou změnu. Naprosto žádnou. Poslala pro doktora Kaplana.

„Musíte mu nějak pomoci,“ žádala. „Nemůžete ho takhle nechat.“

Bezmocně na ni pohlédl. „Je mi to líto, Jill. Pokoušel jsem se vám to vysvětlit. ...“

Dlouho potom, co doktor Kaplan odešel, seděla Jill sama v knihovně. Začínala jí jedna z těch hrozných migrén, teď však neměla čas myslet na sebe. Šla nahoru.

Toby ležel podepřený v posteli a zíral do prázdna. Když Jill vstoupila, tmavě modré oči se mu rozzářily. Jasným a živým pohledem ji sledoval, jak kráčí k posteli a dívá se na něj. Hýbal rty a vydával jakési nesrozumitelné zvuky.

Oči se mu plnily slzami zklamání. Jill si vzpomněla na slova doktora Kaplana. Je důležité, abyste pochopila, že nemá poškozený mozek.

Jill se posadila na kraj lůžka. „Toby, poslouchej mě. Ty se z té postele dostaneš. Budeš chodit a mluvit.“ Tobymu stékaly po tvářích slzy. „Ty to dokážeš,“ řekla Jill. „Dokážeš to kvůli mně.“

Druhý den Jill propustila sestry, fyzioterapeuta i logopedku.

Jakmile se o tom dozvěděl doktor Eli Kaplan, přispěchal se na Jill podívat.

„Souhlasím s vámi Jill, co se rehabilitace týče - ale ty sestry! Toby musí mít kolem sebe někoho čtyřicet hodin denně.“

„Já budu u něj.“

Zavrtěl hlavou. „Nemáte představu, do čeho se pouštíte. Jeden člověk nezvládne -“

„Já vám zavolám, až vás budu potřebovat.“

Poslala ho pryč.

Začala tvrdá zkouška.

Jill se chtěla pokusit o něco, o čem ji doktoři ujistili, že nelze. Když poprvé Tobyho zvedla a posadila ho do pojízdného křesla, vyděsilo ji, jak je lehký. Svezla ho dolů výtahem, který nechala instalovat, a začala s ním cvičit v bazénu, jak to viděla dělat fyzioterapeuta. Teď to však bylo jiné. Kde byl její předchůdce jemný a laskavý, byla Jill tvrdá a nesmlouvavá. Když se Toby pokoušel promluvit a naznačoval, že je unavený a že už to nevydrží, prohlásila Jill: „Ještě jsi neskončil. Ještě jednou. Kvůli mně, Toby.“

A přinutila ho zacvičit ještě jednou.

A ještě jednou, až Toby tiše plakal vyčerpáním.

Odpoledne ho začala učit znovu mluvit. „Óó... 00000000ó.“

„Ááá... aaaaaaaach...“

„Ne! Oooooooooó.“

„Aaaaaaaaá...“

„Ne, k čertu! Ty budeš mluvit! Teď řekni: Oooooooooó!“

A Toby to zkusil znovu.

Každý večer ho nakrmila a pak si k němu lehla do postele a objala ho. Pomalu mu sunula jeho bezmocné ruce nahoru a

dolů po svém těle, přes ňadra a do hebké škvíry mezi nohama. „Cítíš to, Toby,“ šeptala. „To všechno je tvoje, miláčku. Patří to tobě. Já tě chci. Chci, aby ses uzdravil, abychom se mohli zase milovat. Chci, abys se mnou souložil, Toby.“ Podíval se na ni živýma, jasnýma očima a vydal nesouvislý, kňouravý zvuk. „Brzy, Toby, brzy.“

Jill byla neúnavná. Propustila sloužící, protože nechtěla mít nikoho kolem sebe. Vařila všechno sama. Nákupy potravin objednávala telefonem a nikdy neodcházela z domu. Ze začátku ji rušily telefonické hovory, ale pomalu se vytrácely v tenký pramínek, až skončily. Rozhlasoví reportéři přestali vysílat přehledy o Tobyho zdravotním stavu. Svět věděl, že Toby umírá. Byla to jen otázka času.

Jill však nehodlala nechat Tobyho umřít. Kdyby zemřel, zemře s ním.

Dny splyývaly v dlouhý, nekonečný koloběh dřiny. Jill vstávala v šest hodin. Nejdřív Tobyho umyla. Nebyl schopen zadržet moč a stolicí. Přestože měl cévku a plenu, v noci se znečišťoval a někdy mu musela měnit ložní prádlo a pyžamo. Zápach v ložnici byl téměř nesnesitelný. Jill naplnila umyvadlo teplou vodou, vzala houbu a měkkou žínku a smyla Tobymu z těla výkaly a moč.

Když byl čistý, osušila ho a zasypala pudrem, pak ho oholila a učesala.

„Podívej. Vypadáš krásně, Toby. Teď by tě měli vidět tví fanoušci. Ale oni tě brzy uvidí. Budou se rvát, aby se dostali dovnitř a uviděli tě. Všichni, i prezident přijdou, aby viděli Tobyho Templea.“

Pak mu udělala snídani. Připravovala mu ovesnou nebo pšeničnou kaši nebo míchaná vajíčka, jídla, která mu mohla podávat lžící. Nakrmila ho jako malé dítě a celou dobu na něj mluvila, slibovala mu, že se uzdraví.

„Jseš Toby Temple,“ prozpěvovala. „Všichni tě mají rádi, všichni chtějí, aby ses vrátil. Čekají na tebe tvoji obdivovatelé, Toby. Musíš se uzdravit kvůli nim.“

Začínal další dlouhý, mučivý den.

Odvezla jeho nemohoucí, ochromené tělo dolů do bazénu na cvičení. Pak ho namasírovala a učila ho mluvit. Pak byl čas, aby mu připravila oběd, a po obědě začalo všechno znovu. A při tom všem mu neustále říkala, jak býval skvělý, jak ho měli všichni rádi. Je Toby

Temple a svět čeká na jeho návrat. Večer vytahovala některou z jeho knih s výstřížky a držela ji tak, aby do ní viděl.

„Tady jsme s královnou. Pamatuješ, jak ti ten večer všichni provolávali slávu? Tak to bude zase. Budeš větší než předtím, Toby, ještě slavnější.“

Urovnala mu na noc přikrývky a vyčerpaně vklouzla na skládací lůžko, které si přistavila k jeho posteli. Uprostřed noci ji probudí odporný puch Tobyho vyměšování v posteli.

Vypotáčí se z lůžka, vymění mu plenu a očistí ho. Pak už bude čas připravit mu snídani a začne další den.

A další. Nekonečná řada dní.

Každý den poháněla Jill Tobyho o něco přísněji a o kousek dál. Nervy měla napjaté tak, že když měla dojem, že se Toby nesnaží, pleskla ho přes tvář. „My nad nimi zvítězíme,“ prohlásila divoce. „Tý se uzdravíš.“

Jill byla vyčerpaná z ničivého denního programu, kterému se podrobovala, ale když večer ulehla, spánek se jí vyhybal. Hlavou se jí honilo příliš mnoho představ, jako scény ze starých filmů. Ona a Toby obklopeni davem reportérů na festivalu v Cannes... Prezident u nich v domě v Palm Springs ji říká, jak je krásná... Na jakési premiéře se kolem ní a Tobyho tlačí obdivovatelé... Zlatý pár... Toby jde převzít medaili a padá... padá... Nakonec se propadla do spánku. Někdy ji probudila náhlá prudká bolest hlavy a nemizela. Jill ležela v samotě tmy a bojovala s bolestí, dokud nevyšlo slunce a byl čas vypotácet se a postavit na nohy.

A všechno začalo znovu. Jako kdyby s Tobym jediní přežili nějakou dávno zapomenutou katastrofu. Její svět se smrskl na dům, tyto místnosti, tohoto muže. Zarytě se dělala od úsvitu do půlnoci.

A poháněla Tobyho, uvězněného v pekle, v němž existovala pouze ona a již musel slepě poslouchat.

Bezútešné a úmorné týdny se vlekly a přecházely v měsíce. Když teď Toby viděl, že se Jill blíží, plakal, protože věděl, že ho bude trestat. Byla den ode dne neúprosnější.

Nutila Tobyho klátící se, nepoužitelné údy, aby se hýbaly tak dlouho, až mu to působilo nesnesitelná muka.

Hrůzostrašnými bublavými zvuky ji úpěnlivě prosil, aby přestala, ale Jill rozhodla: „Ještě ne. Ne, dokud z tebe zase nebude člověk, dokud jim všem neukážeme.“ Dál mu masírovala vyčerpané svaly. Byl bezmocné, dospělé dítě, živá mrtvola, nic. Když se však na něj Jill podívala, viděla, jaký zase bude, a prohlásila: „Ty budeš chodit!“

Zvedla ho na nohy, držela ho a nutila jednu nohu po druhé posouvat se, takže tragikomicky napodoboval pohyb, jako opilá loutka s vykloubenými údy.

Bolesti hlavy se jí dostavovaly častěji. Spouštělo je ostré světlo, silný hluk nebo náhlý pohyb. Musím jít k doktorovi, říkala si. Až pak, až bude Toby zase zdravý. Teď není čas či místo pro ni.

Jen pro Tobyho.

Jako kdyby byla posedlá. Šaty na ní visely, ona však netušila, o kolik zhubla nebo jak vypadá. Obličej měla vyhublý a ztrhaný, oči vpadlé. Její kdysi krásné, zářivé vlasy ztratily lesk a připomínaly provázky. Nevěděla to a ani jí na tom nezáleželo.

Jednou našla pod dveřmi telegram, v němž ji žádali, aby volala doktora Kaplana. Nemá čas. Musí dodržet denní program.

Dny a noci splyývaly v kafovský svět Tobyho koupání, cvičení, převlékání, holení a krmení.

A pak vše začínalo znovu.

Opatřila Tobymu chodítko, upevnila mu k němu prsty a hýbala mu nohama, držela ho ve vzpřímené pozici a pokoušela se mu ukázat pohyby, chodila s ním sem a tam po místnosti a usínala ve stoje a nevěděla kdo, nebo kde je a co dělá.

Jednoho dne si uvědomila, že to končí.

Půl noci probděla s Tobym, pak šla do své ložnice a těsně před rozbřeskem upadla do otupělého spánku.

Když se probudila, bylo slunce vysoko na obloze. Spala dlouho do odpoledne. Toby nedostal jíst, neumyla ho ani nepřevlékla. Leží v posteli a bezmocně na ni čeká, možná propadá panice. Jill chtěla vstát, ale zjistila, že se nemůže pohnout. Byla tak bezedně, nesmírně unavená, že ji vyčerpané tělo neposlouchalo. Nemohoucně ležela a věděla, že prohrála, že to všechno bylo nadarmo, všechny ty hrozné dny a noci, mučivé měsíce, nic z toho nemělo smysl. Tělo ji zradilo tak jako zradilo Tobyho. Už neměla sílu, kterou by mu předávala a bylo jí do pláče. Byl konec. U dveří ložnice zaslechla jakýsi zvuk a obrátila k nim oči. Ve dveřích stál Toby, chvějícíma se rukama svíral chodítko a vydával nesrozumitelné, vzlykové zvuky a snažil se něco vyslovit.

„Jiiiiiiich... Jiiiiiiich...“

Pokoušel se říct Jill. Neovladatelně se rozvzlykala a nemohla přestat.

Od toho dne dělal Toby velkolepé pokroky. Poprvé uvěřil, že se uzdraví. Už nic nenamítal, když ho Jill nutila za hranice snesitelnosti. Vítal to. Chtěl se uzdravit kvůli ní.

Jill byla jeho bohyně; jestli ji předtím miloval, teď se jí kořil.

Něco se stalo i s Jill. Předtím bojovala o vlastní život;

Toby byl jen prostředek, který k tomu používala. To se však změnilo. Jako by se Toby stal součástí jí samé. Byli jedno tělo, jedna mysl, jedna duše, posedlá stejným cílem.

Prošli očistnou zkouškou ohněm. Jeho život byl v jejích rukou a ona ho vyoplala, posílila a zachránila, a z toho vyrostla zvláštní láska. Toby jí patřil a ona patřila jemu.

Změnila Tobymu stravu, aby nabyl ztracenou váhu.

Každý den se slunil a s pomocí chodítka a později o holi dělal dlouhé procházky po zahradě a obnovoval slly.

Nadešel den, kdy dokázal chodit bez pomoci, a ten oslavili v jídelně večerí při svíčkách.

Nakonec došla Jill k názoru, že lidé mohou Tobyho vidět. Zatelefonovala doktoru Kaplanovi a sestra jí ho okamžitě předala.

„Jill! Dělal jsem si hrozné starosti. Snažil jsem se k vám dovolat a nikdo to nikdy nebral. Poslal jsem vám telegram a když jste neodpověděla, usoudil jsem, že jste někam

Tobyho odvezla. Jak je - co se...“

„Přijďte se sám přesvědčit, Eli.“

Doktor Kaplan nedokázal skrýt úžas. „To je neuvěřitelné,“ řekl

Jill. „Je to - je to jako zázrak.“

„To je zázrak,“ přisvědčila Jill. Udělala zázrak sama, protože Bůh měl práci jinde.

„Lidé mi pořád volají a ptají se na Tobyho,“ říkal doktor

Kaplan. „Zřejmě se k vám nemohou dovolat. Sam

Winters volá aspoň jednou týdně. Clifton Lawrence volá.“

Cliftona Lawrence pustila Jill z hlavy. Ale Sam Winters!

To je dobré. Jill musí najít způsob, jak dát světu vědět, že

Toby Temple je dosud velká hvězda, že jsou stále Zlatý pár.

Nazítí ráno zatelefonovala Samu Wintersovi a zeptala se ho, jestli by chtěl Tobyho navštívit. Sam přijel o hodinu později. Jill mu otevřela a Sam se snažil skrýt zděšení z jejího zjevu. Vypadala o deset let starší, než když ji viděl naposledy. Oči měla jak zapadlé hnědé tůně a v obličeji vyryté hluboké rýhy. Zhubla tak, že vypadala málem jak kostlivec.

„Děkuji vám, že jste přišel, Same. Toby vás rád uvidí.“

Sam byl připraven, že najde Tobyho v posteli, stín muže, kterým kdysi býval, ale čekalo ho fantastické překvapení.

Toby ležel na matraci u bazénu a jak se Sam blížil, pomalu, ale jistě vstal a podal Samovi pevnou ruku. Byl opálený a vypadal zdravě, lépe než před mrtvicí. Jako kdyby pomocí nějaké tajemné alchymie přešlo zdraví a energie Jill do Tobyho těla, a nemoc, která ho zničila, se usídlila v Jill.

„No to je skvělé, že tě vidím, Same.“

Toby mluvil o něco pomaleji a pečlivěji než předtím, ale jasně a hlasitě. Nebyla na něm patrná žádná známka ochrnutí, o kterém Sam slyšel. Pořád měl tutéž chlapeckou tvář s jasnými modrými očima. Sam Tobyho objal a přiznal: „Ježíš, tys nás ale vyděsil.“

Toby se zazubil a řekl: „Nemusíš mi říkat Ježíši, když jsme tu sami.“

Sam se podíval na Tobyho zblízka a žasl. „Namouduši, já se z toho nemůžu vzpamatovat. Ztraceně, ty vypadáš mlaději. Celej Hollywood se už chystal na funus.“

„Mý mrtvolý,“ usmíval se Toby

„To je fantastický, co dneska doktoři dove...“, nedořekl

Sam.

„Žádní doktoři.“ Toby se podíval na Jill a z očí mu zářilo neskrývané zbožňování. „Chceš vědět, kdo to dokázal?

Jill. Jenom Jill. Holýma rukama. Všechny vyhodila a přinutila mě postavit se znovu na nohy.“

Sam zmateně pohlédl na Jill. Nezdálo se mu, že patří k tomu typu žen, schopných tak nesobeckého činu. Asi ji špatně odhadl. „Jaké máš plány?“ zeptal se Tobyho.

„Předpokládám, že si budeš chtít odpočinout a -“

„Bude zase hrát,“ vpadla mu do řeči Jill. „Toby je příliš nadaný, aby seděl se založenými rukama.“

„Už se na to přímo třesu,“ potvrdil Toby.

„Třeba bude mít Sam pro tebe nějaký návrh,“ napadlo

Jill.

Oba ho pozorovali. Sam nechtěl Tobyho odradit, ale zároveň v něm nechtěl vzbuzovat klamně naděje. Není možné točit

film, pokud herec není pojištěný, a Tobyho

Templea žádná pojišťovna nepojistí.

„Teď zrovna žádnou roli nemám,“ prohlásil Sam opatrně. „Ale samozřejmě budu mít oči otevřené.“

„Bojíte se ho angažovat, vidíte?“ Jako by mu četla myšlenky.

„Samozřejmě že ne.“ Ale oba věděli, že nemluví pravdu.

Nikdo v Hollywoodu nebude riskovat, aby Tobyho

Templea znovu angažoval.

Toby a Jill se dívali na mladého komika v televizi.

„Je mizerný,“ pohrdavě odfrkl Toby. „Zatraceně, kdybych se tak mohl dostat zpátky do televize. Možná, že bych měl mít agenta. Někoho, kdo by se rozhlídl po Hollywoodu a zjistil, co se dělá.“

„Ne!“ Jill byla pevná. „Nenecháme nikoho, aby s tebou kšeftoval. Nejseš žádný břídl, co hledá práci. Ty jseš Toby Temple. Přinutíme je, aby přišli za tebou.“

Toby se zahořkle usmál a řekl: „Ještě nebuší na dveře, holčičko.“

„Však oni zabuší,“ slibovala Jill. „Nevědí, v jaké jseš formě. Jseš na tom líp než kdy předtím. Jenom jim to musíme ukázat.“

„Možná bych měl pózovat nahý v jednom z těch časopisů.“

Jill ho neposlouchala. „Mám nápad,“ uvažovala pomalu.

„Představení jednoho herce.“

„Co?“

„Představení jednoho herce.“ Hlas měla čím dál vzrušenější.

„Zajistím ti divadlo Huntigton Hartford. Přijde celý Hollywood. A pak začnou bušit na dveře!“

A opravdu přišel celý Hollywood; producenti, režiséři, herci, kritikové - všichni lidé ze showbusinessu, na kterých záleží. Divadlo na ulici Vine bylo vyprodané dávno předem a na stovky diváků se nedostalo. Když Toby s Jill přijeli limuzínou s řidičem, stál před foyerem jásající dav.

Jejich Toby Temple vstal z mrtvých a vrátil se k nim a oni ho zbožňovali víc než dřív.

Obecenstvo tu bylo částečně z úcty k muži, který byl slavný a významný, ale spíš ze zvědavosti. Přišli, aby vzdali poslední hold umírajícímu hrdinovi, vyhaslé hvězdě.

Jill naplánovala show sama. Zašla za O'Hanlonem a Raingerem a ti napsali skvělý scénář, začínající monologem, který si utahoval z Hollywoodu za to, že Tobyho pohřbívá, zatímco on stále žije. Jill se spojila s týmem autorů písní, který vyhrál tři Oscary. Nikdy neskládali písně hercům na tělo, ale když Jill prohlásila: „Toby tvrdí, že jste jediní skladatelé na světě, kteří...“

Dick Landry přiletěl režírovat show z Londýna.

Jill shromáždila největší talenty, které mohla najít, aby

Tobyho podpořili, ale nakonec bude všechno záviset na hlavní hvězdě. Je to představení jednoho herce a on bude na jevišti sám.

Ta chvíle konečně nadešla. Světla postupně zhasla a divadlo vyčkávavě ztichlo klidem, který předchází roztažení opony, umlklo v tajné modlitbě, aby se dnes večer stal zázrak.

Zázrak se stal.

Když Toby pomalu vyšel na jeviště a kráčel pevně a jistě a chlapecký obličej mu prozařoval známý uličnický úsměv, bylo na chvíli ticho, a nato plných pět minut otřásl divadlem divoký výbuch potlesku, ovací ve stoje a skandování.

Toby tam stál a čekal, až vřava utichne, a když se divadlo konečně uklidnilo, prohlásil: „Tomuhle říkáte přivítání?“ A oni řičeli smíchem.

Byl vynikající. Vyprávěl historky a zpíval a tancoval a všechny popichoval, jako kdyby nikdy nebyl pryč. Diváci se ho nemohli nabažít. Byl stále hvězdou první velikosti a teď byl ještě něčím víc; stal se živou legendou.

Kritika v Rozmanitostech druhý den uvedla: „Přišli Tobyho

Templea pochovat, ale zůstali, tleskali a provolávali mu slávu. A on si to zasloužil! Nikdo v showbusinessu nemá kouzlo tohoto mistra. Byl to večer ovací a každý, kdo měl štěstí a byl při tom, zřejmě nikdy na ten památný...“

Kritika v Hollywoodském reportérovi psala: „Obecenstvo se přišlo podívat na návrat velké hvězdy, ale Toby Temple dokázal, že nikdy neodešel.“

Všechny ostatní kritiky pěly stejné chvalozpěvy. Od té chvíle Tobyho telefony neustále zvonily. Dopisy a telegramy s pozváním a nabídkami se jen hrnuly.

Bušili na dveře.

Toby zopakoval své představení v Chicagu, Washingtonu a New

Yorku a všude působil senzaci. Teď o něj byl větší zájem než kdy předtím. V návalu láskyplné nostalgie se v kinech a na univerzitách promítaly Tobyho staré filmy. Televizní stanice uvedly Týden Tobyho Templea a vysílaly jeho stará varietní představení.

Prodávaly se panenky Tobyho Templea, hry Tobyho

Templea, skládačky, knížky vtipů a trička Tobyho Templea. Toby

Temple podporoval značky kávy, cigaret a zubní pasty.

Natočil medailon do hudebního filmu ve studiu Universal a podepsal smlouvu na pohostinská vystoupení ve všech velkých varietních show. Televizní společnosti angažovaly autory, kteří se ucházeli o sestavení nové Hodiny s Tobem Templem.

Slunce znovu vyšlo a svítilo na Jill.

Znovu byly večírky a recepce a ten velvyslanec a onen senátor a soukromé promítání a... Všichni všude je chtěli.

Uspořádali jim večeři v Bílém domě, což byla pocta obvykle vyhražená státníkům. Zasypávali je potleskem, kdekoli se objevili.

Jill však teď tleskali stejně jako Tobymu. Vznešený příklad toho, co dokázala, skutečnost, že hrdinsky sama Tobyho vyléčila a navzdory veškeré nepřízní osudu mu vrátila zdraví, vzrušila svět. Tisk oslavoval milostný příběh století. Časopis Time uveřejnil na obálce jejich fotografie a v doprovodném článku vzdal Jill nadšený hold.

Toby dostal pět milionovou smlouvu na vystupování v nové týdenní televizní show, která měla začít v září, za šest týdnů.

„Pojedeme do Palm Springs, aby sis do té doby odpočinul,“ rozhodla Jill.

Toby zavrtěl hlavou. „Bylas zavřená doma dost dlouho.

Budeme trochu žít.“ Objal ji a dodal: „Holčičko, mě nejdou slova moc od úst, pokud to nejsou vtipy. Nevím jak ti říct, co k tobě cítím. Já - jenom chci, abys věděla, že jsem začal žít až ode dne, kdy jsem tě potkal.“

A náhle se otočil, aby Jill neviděla, jak se mu oči naplnily slzami.

Toby si vyjednal turné v Londýně, Paříži a - což byl nejlepší tah - v Moskvě. Všichni se o něj rvali, aby s nimi podepsal smlouvu. Byl stejným idolem jak v Evropě, tak v Americe.

Ve slunečném, zářivém dni směřovali na jachtě, která nesla jméno Jill, na Catalinu. S nimi se plavila desítka hostů, také Sam Winters a O'Hanlon s Raingerem, kteří byli vybráni jako hlavní autoři Tobyho nové televizní show. Všichni se shromáždili v salonu, hráli hry a povídali si. Jill se rozhlédla a všimla si, že Toby tu není. Vyšla na palubu.

Stál u zábradlí a hleděl na moře. Přistoupila k němu a zeptala se: „Je ti dobře?“

„Jenom se dívám na moře, holčičko.“

„Je krásné, vid?“

„Pokud jseš žralok.“ Otfásl se. „Tak bych nechtěl umřít.

Vždycky jsem měl hrůzu z utopení.“

Vzala ho za ruku. „Trápí tě něco?“

Pohlédl na ni. „Asi nechci umřít. Bojím se, co je tam.

Tady jsem významný člověk. Tobyho Templea zná každý.

Ale tam...? Víš, jak si představuju peklo? Není tam žádné obecnstvo.“

Klub fráterů pořádá hostinu a Tobyho pozvali jako čestného hosta. Na pódiu se octla desítka nejlepších komiků spolu s Tobym a Jill, Samem Wintersem a ředitelem televizní společnosti, s níž Toby podepsal smlouvu. Jill požádali, aby vstala a uklonila se. Dostalo se jí ovací ve stoje.

Provolávají slávu mně, říkala si Jill. Ne Tobymu. Mně!

Konferenciérem byl hostitel slavného nočního televizního pořadu, v němž se vedou rozhovory s významnými osobnostmi. „Ani nevíte, jak jsem šťastný, že tu Tobyho vidím,“ prohlašoval. „Protože kdybychom mu dneska nevzdávali čest tady, konala by se tahle hostina na krchově.“

Smích.

„A věřte mi, že tam je strava hrozná. Už jste někdy jedli na hřbitově? Podávají tam zbytky z Poslední večeře.“

Smích.

Obrátil se k Tobymu. „Jsme na tebe opravdu pyšní,

Toby. Myslím to vážně. Slyšel jsem, že tě požádali, abys věnoval část svého těla pro vědecké účely. Na lékařské fakultě v Harvardu ho uloží do láhve. Jediný problém je, že nemůžou najít dost velkou láhev.“

Výbuchy smíchu.

Toby vstal, aby odpověděl, a všechny překonal.

Všeobecně se soudilo, že to byl nejlepší banket, jaký kdy klub pořádá.

Mezi diváky byl ten večer i Clifton Lawrence.

Seděl u stolu vzadu blízko kuchyně spolu s dalšími bezvýznamnými lidmi. Musel využít starých přátelských vztahů, aby vůbec dostal tenhle stůl. Od té doby, co ho

Toby vyhodil, nosil Clifton Lawrence nálepku ztroskotance.

Pokusil se stát partnerem velké agentury. Bez klientů však neměl co nabídnout. Zkoušel menší agentury, neměly však o vyřízenou veličinu ve zralém věku zájem; chtěly agresivní mladé muže. Nakonec se spokojil s prací u nové malé agentury za pevný plat. Jeho týdenní mzda obnášela méně, než co kdysi utratil za jeden večer u Romanoffa.

Vybavoval si svůj první den u nové agentury. Jejimi majiteli byli tři podnikaví mladí muži, víceméně kluci, kterým ještě nebylo ani třicet. Jejich klienty byly rockové hvězdy. Dva měli vousy a všichni nosili džínsy, sportovní košile a tenisky bez ponožek. Clifton se vedle nich cítil starý tisíc let. Mluvili řečí, které nerozuměl. Říkali mu tatíčku` a taťko` a on vzpomínal na úctu, kterou kdysi v Hollywoodu vzbuzoval a bylo mu do pláče.

Kdysi elegantní a veselý agent vypadal nyní ošuměle a zahořkle. Toby Temple byl celý jeho život a Clifton měl nutkání o těch dobách hovořit. Nemyslel na nic jiného. Na to a na Jill. Vinil ji ze všeho, co se mu stalo. Toby za nic nemůže; ovlivnila ho ta děvka. Jak ji Clifton nenávidí!

Seděl vzadu v sále a pozoroval dav, jak tleská Jill Templeové, a tu jeden muž u stolu řekl: „Ten mizera Toby má ale štěstí. Takovou kost bych chtěl taky. Je fantastická v posteli.“

„Jo?“ reagoval někdo cynicky. „Jak ty to víš?“

„Hraje v tom pornofilmu, co dávají v Čičince. Teda já myslel, že tomu chlapovi vykourí snad i játra.“

Cliftonovi najednou tak vyschlo v ústech, že slova ze sebe sotva dostal: „Víte - víte to jistě, že to byla Jill Castleová?“

Cizí člověk se k němu obrátil. „Jasně. Jmenuje se tam jinak - Josefina něco. Takový divný polský jméno.“ Zadíval se na Cliftona a prohodil: „Heleďte, nebejval jste vy

Clifton Lawrence?“

U bulváru Santa Monica, mezi Fairfaxem a La Cienega se rozprostírá oblast, která patří okresu. Je částí ostrova, obklopeného městem Los Angeles, a řídí ji okres, který je shovívavější než město. Na ploše šesti bloků se nachází čtyři kina, která promítají pouze tvrdou pornografii, šest knihkupectví, kde mohou zákazníci stát v kabinách pro jednu osobu a sledovat filmy prohlížečkou, a desítky masážních salonů, obsluhovaných mladými, milování chtivými dívkami, odborníci na poskytování všeho kromě masáže. Kino Čičinka je umístěno uprostřed toho všeho.

V potměšlém sále sedělo asi dvacet lidí, sami muži až na dvě ženy, které se držely za ruce. Clifton se rozhlédl po divácích a uvažoval, co uprostřed slunečného dne táhne tyto lidi do temných jeskyní, kde hodiny sledují, jak jiní lidé na plátně smilní.

Přišel hlavní film a Clifton zapomněl na všechno kromě toho, co bylo na plátně. Naklonil se dopředu a soustředil se na obličej hereček. Zápleťka se točila kolem mladého vysokoškolského profesora, který propašuje studentky na noční vyučování do své ložnice. Všechny byly mladé, překvapivě pěkné a neuvěřitelně obdařené. Prováděly rozličná sexuální cvičení, orální, vaginální a anální, dokud nebyl profesor stejně spokojený jako žáčky.

Avšak žádná z nich nebyla Jill. Musí tu být, říkal si

Clifton. Je to jeho jediná šance, jak se jí pomstít za všechno, co mu udělala. Zařídí, aby Toby film viděl. Bude ho to bolet, ale dostane se z toho. Jill to zničí. Až Toby zjistí, s jakou kurvou se oženil, vyrazí s ní dveře. Jill musí být v tomhle filmu.

A najednou tu byla - na širokoúhlém plátně, v úžasných, skvělých, živých barvách. Byla hodně jiná; štíhlejší, krásnější a rafinovanější. Ale byla to Jill. Clifton se vpíjel očima do děje na plátně, vychutnával ho, radoval se z něj, kochal se jím, plný uchvacujícího pocitu triumfu a pomsty.

Zůstal sedět, dokud se neobjevily titulky s obsazením.

Tady to bylo. Josefina Czinski. Vstal a šel do kabiny promítače. V místnůstce seděl muž v košili a četl si dostihový věstník. Vzhlédl ke Cliftonovi a řekl: „Sem nikdo nesmí, kamaráde.“

„Chci koupit kopii tohoto filmu.“

Muž zavrtěl hlavou. „Není na prodej.“ A dál se věnoval průběžným handicapům koní.

„Dám vám sto dolarů, když mi uděláte kopii. Nikdo se to nedoví.“

Muž ani nevzhlédl.

„Dvě stě,“ přidal Clifton.

Promítač obrátil stránku.

„Tři sta.“

Zvedl oči a zkoumavě si Cliftona prohlížel. „V hotovosti?“

„V hotovosti.“

Druhý den dopoledne přišel Clifton k domu Tobyho

Templea s krabicí filmu pod paží. To není film, myslel si šťastně. To je dynamit. A je ho dost, aby poslal Jill Castleovou k čertu.

Dveře otevřel anglický komorník, kterého Clifton neznal.

„Řekněte panu Templeovi, že ho přišel navštívit Clifton Lawrence.“

„Lituji, pane. Pan Temple tu není.“

„Já počkám,“ řekl Clifton neústupně.

Sluha opakoval: „Obávám se, že to není možné. Pan

Temple a paní Templeová odjeli dnes ráno do Evropy.“

32.

Evropa znamenala sérii triumfů.

Večer, kdy měl Toby v londýnském Palladiu premiéru, byl Oxford Circus ucpaný davy, které šlely, aby mohly Tobyho s Jill jen zahlédnout. Kordon městské policie uzavřel oblast kolem celé ulice Argyll. Když se jí dav vymkl z ruky, byla narychlo povolána na pomoc jízdní policie.

Přesně úderem osmé hodiny přijela královská rodina a představení začalo.

Toby překonal všechna nejbujnější očekávání. S obličejem zářícím nevinností skvěle napadal britskou vládu a její povýšenou aroganci. Vysvětlil, jak se se dokázala stát ještě bezvýznamnější než vláda v Ugandě a že se to přihodilo zemi, která si to nemohla zasloužit víc. Všichni řvali smíchem, protože věděli, že Toby Temple jen žertuje. Nemyslel vážně jediné slovo. Toby je miloval.

Stejně milovali oni jeho.

Přijetí v Paříži bylo ještě bouřlivější. Jill s Tobym byli hosty prezidentského paláce a po městě je provezla státní limuzína. Každý den se objevovali na titulních stranách novin, a když přišli do divadla, musely být povolány zvláštní policejní oddíly, aby zvládly dav. Po představení eskortovaly Tobyho s Jill k čekající limuzíně; zástupy lidí náhle prorazily policejní doprovod a stovky Francouzů se k nim nahrnuly a křičely: „Toby, Toby... on veut Toby!“

Vzdouvající se masa natahovala ruce s pery a památníky a lidé se tlačili, aby se mohli velkého Tobyho Templea a jeho obdivuhodné Jill dotknout. Policie je nedokázala zadržet; dav ji smetl a ve snaze získat suvenýr rval z Tobyho šaty.

Tlak těl Tobyho a Jill div neumačkal, ale Jill se nebála. Srocení davu je projevem úcty k ní. To ona to pro tyhle lidi udělala; přivedla k nim Tobyho zpátky.

Jejich poslední zastávkou byla Moskva.

Červnová Moskva je jedno z nejpříjemnějších měst na světě. Půvabné bílé břízy a lípy spolu se žlutými záhony květin

lemují široké bulváry, plné místních lidí i návštěvníků, kteří se procházejí na slunci. Je turistická sezóna. O všechny turisty v Rusku vyjma oficiální návštěvny se stará Inturist, vládní agentura, která zajišťuje dopravu, hotely a okružní cesty s průvodci. Avšak Tobymu s Jill přijela naproti na mezinárodní letiště Šeremetěvo velká limuzína Zil a odvezla je do hotelu Metropol, který byl obvykle rezervován pro velmi důležité osoby ze satelitních států. Apartmá bylo zásobeno vodkou Stoličnaja a černým kaviárem. Do hotelu je přijel uvítat generál Jurij Romanovič, vysoký stranický činitel. „My v Rusku nepromítáme mnoho amerických filmů, pane Temple, ale vaše filmy hrajeme často. Ruský lid cítí, že génius překračuje všechny hranice.“ Toby měl mít tři představení v Bolšom teatru. Při premiéře se Jill účastnila ovací. Kvůli jazykové překladě předváděl Toby většinu scén pantomimicky a diváci ho zbožňovali. Provedl slovní výpad ve své nápodobě ruštiny a jejich smích a potlesk se rozléhaly obrovským divadlem jako požehnání lásky. V následujících dvou dnech dělal generál Romanovič Tobymu a Jill průvodce při jejich soukromé okružní cestě. Byli v Gorkého parku a vozili se na obřím ruském kole, viděli historický chrám Vasilije Blaženého. Vzal je do moskevského Státního cirkusu a uspořádal jim hostinu v Aragvi, kde jim nosili zlatý kaviár, nejvzácnější ze všech osmi druhů kaviáru, zakuski, což doslova znamená malé kousky, a paštět, jemnou paštiku zapečenou v chlebu. Jako moučnik jedli jablonoju, neuvěřitelně chutný piškotový jablečný dortíček s meruňkovou omáčkou. Navštívili další pamětihodnosti. Šli do Puškinova uměleckého muzea, do Leninova mauzolea, do kouzelného obchodu Dětskij mir. Dostali se na místa, o jejichž existenci většina Rusů neměla tušení. Do ulice Granovsko, plné volh a čajek, řízených šoféry. Obvyčejnými dveřmi, označenými Vstup na speciální propustky, byli uvedeni do obchodu, nacpaného dovážеныmi lahůdkovými potravinami z celého světa. Zde mělo výsadu nakupovat načalstvo, ruská elita. Jeli na přepychovu Baču, kde se v soukromé promítací síni pouštěly privilegované hrstce zahraniční filmy. Byl to skutečně vzrušující pohled na lidový stát. Odpoledne v den Tobyho posledního představení se Templeovi chystali do města na nákupy. „Co kdybys šla nakupovat sama, holčičko? Já bych šel na chvíli na kutě.“ Okamžik si ho zkoumavě prohlížela. „Je ti dobře?“ „Skvěle. Jenom jsem trochu unavený. Běž a skup celou Moskvu.“ Jill váhala. Toby byl bledý. Až tohle turné skončí, dohlédne, aby si před další televizní show pořádně odpočinul. „Tak dobře,“ souhlasila. „Schrupni si.“ Kráčela chodbou směrem k východu a tu zaslechla volat mužský hlas: „Josefino,“ a už když se otáčela, věděla, komu patří, a ve zlomku vteřiny se znovu stal zázrak. David Kenyon se k ní blížil, usmíval se a říkal: „Jsem tak rád, že tě vidím,“ a Jill myslela, že se jí zastaví srdce. Je to jediný muž, který na mě takhle působí, napadlo ji. „Napiješ se se mnou?“ zeptal se David. „Ano,“ souhlasila. Bar v hotelu byl veliký a přeplněný, ale našli poměrně klidný stůl v rohu, kde mohli mluvit. „Co děláš v Moskvě?“ zeptala se Jill. „Poslala mě sem vláda. Snažíme se dojednat smlouvu o ropě.“ Ke stolu se přiloudal otrávený číšník a oni si objednali pití. „Jak se má Cissy?“ David na ni chvíli hleděl a pak vysvětlil: „Před pár lety jsme se rozvedli.“ Úmyslně změnil téma. „Sleduju všechno, co se s tebou děje. Tobyho Templea obdivuju už od dětství.“ Najednou to vypadalo, jako kdyby Toby byl hrozně starý. „Jsem rád, že je zase v pořádku. Když jsem četl, že ho ranila mrtvice, dělal jsem si o tebe starosti.“ V očích měl pohled, který si Jill pamatovala odedávna, toužebný a strádající. „Myslím, že v Hollywoodu a v Londýně byl Toby skvělý,“ pokračoval David. „Tys tam byl?“ zeptala se Jill překvapeně. „Ano.“ Pak rychle dodal: „Měl jsem tam nějaké obchodní jednání.“ „Proč jsi nepřišel do zákulisí?“ Zaváhal. „Nechtěl jsem vás rušit. Nevěděl jsem, jestli mě budeš chtít vidět.“ Donesli jim pití v těžkých, masivních sklenicích. „Na tebe a na Tobyho,“ řekl David. V tom, jak to vyslovil, se cosi skrývalo, jakýsi spodní tón smutku a touhy... „Bydlíš vždycky v Metropolu?“ zeptala se Jill. „Ne. Vlastně to dalo hrozně práce, dostat - „ Všiml si té pasti pozdě. Hořce se usmál. „Věděl jsem, že tu budeš. Měl jsem z Moskvy odjet už před pěti dny. Čekal jsem a doufal, že tě potkám.“ „Proč, Davide?“ Trvalo dlouho, než odpověděl. Pak začal: „Teď už je přifíš pozdě, ale stejně ti to chci říct, protože si myslím, že máš právo to vědět.“ A vyprávěl jí o svém manželství s Cissy, jak ho podvedla, jak se pokusila o sebevraždu a o té noci, kdy požádal Jill, aby se sešli u jezera. Vycházelo to ven v záplavě citů, které Jill otřáslly. „Vždycky jsem tě miloval.“ Poslouchala ho a měla pocit, že jí tělem jako teplé víno proudí štěstí. Jako když se plní krásný sen, všechno, co kdy chtěla, po čem toužila. Prohlížela si muže, sedícího proti ní, vybavila si, jak jí jeho silné ruce objímaly, jeho tvrdé,

žádostivé tělo, a rozrušilo ji to. Jenže Toby se stal částí jí samé, byl její vlastní tělo; a David...

U jejího lokte se ozval hlas: „Paní Templeová! Všude vás hledáme!“ Byl to generál Romanovič.

Jill pohlédla na Davida. „Zavolej mi ráno.“

Tobyho poslední představení v Bolšom teatru bylo daleko víc vzrušující než všechno, co se tam kdy dávalo předtím. Diváci házeli květiny a jásali a dupali a odmítali odejít. Byl to vrchol, který odpovídal všem ostatním Tobyho triumfům. Po představení měla být velká hostina, ale

Toby se přiznal Jill: „Jsem utahanej, láska. Běž sama.

Vrátím se do hotelu a dám si šlofika.“

Jill šla na večírek sama, ale jako by David byl neustále po jejím boku. Rozmlouvala s hostiteli, tančila a přijímala projevy úcty, celou dobu však v duchu znovu prožívala setkání s Davidem. Oženil jsem se s nesprávnou dívkou. S Cissy jsme se rozvedli. Nikdy jsem tě nepřestal milovat.

Ve dvě hodiny ráno opustil průvodce Jill před jejím hotelovým apartmá. Vstoupila dovnitř a našla Tobyho v bezvědomí na podlaze uprostřed pokoje; pravou rukou se natahoval po telefonu.

Rychle ho odvezli sanitkou na diplomatickou polikliniku na

Sverčkovově bulváru číslo 3. Uprostřed noci byli povoláni tři největší odborníci, aby ho prohlédli. Všichni s Jill cítili.

Šéf nemocnice ji doprovodil do své kanceláře, kde čekala na zprávy. Je to jako repríza filmu, pomyslela si. Tohle všechno už tu bylo. Působilo to rozmazaně, neskutečně.

O několik hodin později se otevřely dveře kanceláře a dovnitř se ukolébá podsatý tlustý Rus. Měl na sobě špatně padnoucí oblek a vypadal jako neúspěšný instalatér.

„Jsem doktor Durov,“ oznámil. „Mám na starosti případ vašeho manžela.“

„Chci vědět, jak mu je.“

„Posaďte se prosím, paní Templeová.“

Jill ani nevěděla, že vstala. „Řekněte mi to!“

„Váš manžel měl záchvat mrtvice - odborně řečeno cerebrální venozní trombózu.“

„Je to zlé?“

„Je to velice - jak to říkáte? - agresivní, nebezpečné.

Pokud bude váš manžel žít - a je příliš brzy, abychom to dokázali říct - nebude už nikdy chodit ani mluvit. Mysl má jasnou, ale je zcela ochrnutý.“

Než Jill odletěla z Moskvy, zavolal jí David.

„Je mi to moc líto,“ řekl jí. „Budu nablízku. Kdykoli mě budeš potřebovat, pomohu. Nezapomeň na to.“

To bylo to jediné, co jí pomáhalo uchovat si duševní zdraví ve zlém snu, který měl začít.

Cesta domů byla známé peklo. Nemocniční nosítka v letadle, sanitka z letiště domů, pokoj nemocného.

Až na to, že tentokrát to nebylo stejné. Jill to věděla ve chvíli, kdy jí dovolili se na Tobyho podívat. Srdce mu tlouklo, důležité orgány fungovaly; v každém ohledu byl živý bytost. A přece nebyl. Byla to dýchající, pulzující mrtvola, mrtvý muž v kyškovém stanu, s hadičkami a jehlami trčícími z těla jako tykadla, pomocí nichž byl napájen důležitými tekutinami, které ho udržovaly při životě. Obličej měl zkroucený v hrůzném šklebu, odhrnuté rty odhalovaly dásně; vypadal, jako kdyby se smál.

Bohužel vám nemohu poskytnout žádnou naději, řekl jí tehdy ruský doktor.

To bylo před několika týdny. Teď byli zpátky doma v Bel-Air. Jill okamžitě povolala doktora Kaplana, ten poslal pro specialisty, kteří povolali další specialisty, ale odpověď byla vždy stejná: těžká mrtvice, která silně poškodila nebo zničila nervová centra, s mizivou nadějí na nápravu škod, ke kterým již došlo.

Nepřetržitě byly přítomny ošetřovatelky a fyzioterapeut, který měl s Tobym cvičit, úsilí však vycházelo naprázdno.

Předmět jejich péče vypadal pitvorně. Tobymu zežloutla kůže a vlasy mu padaly ve velkých chomáčích. Ochrnuté údy byly sraštlé a šlachovité. Obličej hyzdil škleb, který

Toby nemohl ovládnout. Byl na něj příšerný pohled, jako na hlavu smrti.

Oči však měl živé. A jak živé! Planuly energií a zklamáním mysli uvězněné v nepoužitelné skořápce. Kdykoli Jill vstoupila do pokoje, Tobyho oči ji hladově, posedle sledovaly a úpěnlivě prosily. O co? Aby ho znovu naučila chodit? Znovu mluvit? Aby z něj znovu udělala člověka?

Mlčky na něj hleděla a říkala si: V té posteli leží jako v pasti a trpí část mě samé. Jsou svázáni dohromady. Dala by cokoli, aby Tobyho a sebe zachránila. Věděla však, že to není možné. Tentokrát ne.

Neustále zvonily telefony a byla to repríza všech tehdejších hovorů, které nabízely upřímný soucit.

Jeden hovor však byl jiný. Volal David Kenyon. „Jenom chci, abys věděla, že jestli mohu něco udělat - cokoli čekám.“

Jill myslela na to, jak vypadá, jak je vysoký, hezký a silný, a na neš?astnou karikaturu muže ve vedlejší pokoji.

„Děkuju ti, Davide. Vážím si toho. Nemůžeš nic udělat. Teď nic.“

„V Houstonu máme pár vynikajících doktorů. Patří mezi nejlepší na světě. Mohl bych mu je přivést letadlem.“

Jill cítila, jak se jí stahuje hrdlo. Ach, jak mu chtěla říct, aby k ní přijel, aby ji vzal odsud! To ale nemůže. Je spojena s Tobym a ví, že ho nikdy nemůže opustit.

Ne, dokud žije.

Doktor Kaplan ukončil Tobyho prohlídku. Jill na něj čekala v knihovně. Obrátila se k němu, když vcházel.

Neobratně se pokusil o žert: „Tak, Jill, mám pro vás dobré zprávy a špatné zprávy.“

„Řekněte mi nejdřív ty špatné.“

„Obávám se, že Tobyho nervový systém je příliš silně poškozen, aby se Toby mohl vyléčit rehabilitací. O tom není pochyb. Tentokrát ne. Už nikdy nebude chodit a mluvit.“

Dlouho se na něj dívala a pak se zeptala: „A ta dobrá zpráva?“

Doktor Kaplan se usmál. „Toby má ohromně silné srdce. Při dobré péči může žít ještě dvacet let.“

Jill na něj nevěřicně pohlédla. Dvacet let. Tak to je ta dobrá zpráva! Na krku má strašného ošklivce, který leží tam o patro výš, a je uvězněna ve zlém snu, z nějž není úniku. Nikdy se nemůže s Tobym rozvést. Nikdo by to nepochopil. Je hrdinka, která mu zachránila život. Kdyby ho teď opustila, všichni by se cítili zrazeni a oklamáni.

I David Kenyon.

Telefonoval každý den a stále mluvil o její úžasné věrnosti a nesobeckosti; oba si uvědomovali silný tok citů, který mezi nimi proudí. Nevyslovená věta zněla: Až Toby umře.

33.

Tri sestry se kolem Tobyho střídaly ve službě čtyřadvacet hodin denně. Byly rázné, schopné a neosobní jako stroje. Jill jim byla za jejich přítomnost vděčná, protože nesnesla být Tobymu nablízku. Pohled na tu ohyzdnou, šklebící se masku ji odpuzoval. Nacházela si omluvy, jak se jeho pokoji vyhnout. Když se přece jen přinutila k němu jít, vycítila u něj okamžitou změnu. Dokonce i sestry to cítily.

Toby ležel bez hnutí, bezmocný a ztuhlý ve vězení křeči. Ve chvíli, kdy do pokoje vstoupila Jill, začal z jeho jasně modrých očí zářit život. Jill mohla číst Tobyho myšlenky tak zřetelně, jako kdyby mluvil nahlas. Nenech mě umřít!

Pomoz mi. Pomoz mi!

Dívala se na jeho zmračené tělo a říkala si: Nemohu ti pomoci. Takhle přece žít nechceš. Chceš zemřít.

Ta myšlenka v Jill sílila.

Noviny byly plné článků o nevyléčitelně nemocných manželech, jejichž ženy je z utrpení vysvobodily. Někteří lékaři dokonce připouštěli, že úmyslně nechali pacienty zemřít. Říká se tomu eutanazie. Milosrdné usmrcení. Jill však věděla, že to lze také nazvat vraždou, i když v Tobym už nic nežije, až na ty proklaté oči, které ji nepřestávají sledovat.

V následujících týdnech neopouštěla dům. Většinu času se zavírala v ložnici. Vrátily se jí bolesti hlavy a nenacházela úlevu.

Noviny a časopisy přinášely soucitné články o ochrnutém slavném herci a o jeho oddané ženě, která ho kdysi uzdravila. Všechna periodika uvažovala, jestli se Jill podaří zázrak zopakovat. Ona však věděla, že už k zázraku nedojde. Toby se nikdy nevyléčí.

Dvacet let, řekl doktor Kaplan. A David na ni čeká.

Musí najít cestu, jak ze svého vězení uniknout.

Začalo to jedné temné, ponuré neděle. Ráno se rozpršelo a pršelo celý den, déšť bušil na střechu a do oken domu, až Jill myslela, že se zblázní. Četla v ložnici a snažila se vypudit to divoké bubnování padajících proudů vody z mysli, když vstoupila noční sestra. Jmenovala se Ingrid

Johnsonová. Byla upjatá, chladný skandinávský typ.

„Vaříč nahoře nefunguje,“ oznámila. „Jdu připravit večeři panu

Templeovi dolů do kuchyně. Mohla byste u něj pár minut zůstat?“

Jill vycítila v hlase sestry nesouhlas. Sestra považovala za divné, že není u lože nemocného manžela. „Dohlédnu na něj,“ řekla Jill.

Odložila knihu a prošla halou do Tobyho ložnice. Ve chvíli, kdy vstoupila do pokoje, ji udeřil známý pach nemoci.

Okamžitě ji zaplavily intenzivní vzpomínky na ty dlouhé, strašné měsíce, kdy bojovala, aby Tobyho zachránila.

Toby měl hlavu podepřenou velkým polštářem. Když viděl Jill přicházet, oči mu ožily a blýskaly zoufalými zprávami.

Kdes byla? Proč se mi vyhýbáš? Potřebuju tě.

Pomoz mi! Jako kdyby jeho oči měly hlas. Jill hleděla na to ošklivost budící zkroucené tělo, na šklebící se masku smrti a bylo jí nevolno. Nikdy se neuzdravíš, k čertu!

Musíš zemřít! Chci, abys umřel!

Jak se na něj dívala, sledovala, že se výraz jeho očí mění. Byl v nich úlek a neochota uvěřit a pak se začaly plnit takovou nenávistí, takovou otevřenou zlobou, že Jill mimovolně ustoupila o krok od postele. Pak si uvědomila, co se stalo. Vyslovila svoje myšlenky nahlas.

Obrátila se a utekla z pokoje.

Ráno déšť ustal. Ze suterénu vynesli Tobyho staré pojízdné křeslo. Denní sestra Frances Gordonová vezla Tobyho ven na zahradu, aby užil trochu slunce. Jill naslouchala, jak křeslo jede halou k výtahu. Počkala pár minut a pak šla dolů. Míjela knihovnu, když zazvonil telefon. Byl to David, volal z Washingtonu.

„Jak se dnes máš?“ Hlas měl srdečný a starostlivý.

Nikdy nebyla tak ráda jako teď, že ho slyší. „Mám se dobře, Davide.“

„Chtěl bych, abys byla se mnou, miláčku.“

„Já taky. Tolik tě miluju. Toužím po tobě. Chci, abys mě znovu držel v náručí. Ach, Davide...“

Z nějakého popudu se otočila. Toby, připoutaný v křesle, byl v hale, kde ho sestra na chvíli opustila. Jeho modré oči Jill nenáviděly, planuly takovou záští, že to působilo jako fyzická rána. Mluvil na ni prostřednictvím očí, křičel na ni:

Já tě zabiju! Jill zděšeně upustila telefon.

Vyběhla z knihovny, utíkala po schodech nahoru a cítila, jak ji Tobyho nenávist pronásleduje jako nějaká násilná, zlá síla. Celý den zůstala v ložnici a odmítala jídlo. Seděla v křesle jako hypnotizovaná a v mysli znovu a znovu probírala chvilky v telefonu. Toby to ví. Ví to. Nemůže mu už přijít na oči.

Konečně přišla noc. Bylo to uprostřed července a ve vzduchu se dosud vznášel žár dne. Jill otevřela okna ložnice dokořán, aby se k ní dostal i sebemenší vánek.

U Tobyho měla službu sestra Gallagherová. Vstoupila po špičkách, aby se na pacienta podívala. Přála si, aby mu dokázala číst myšlenky, pak by snad chudákovi mohla pomoci. Urovnala mu přikrývky. „Hezky se vyspěte,“ řekla

vesele. „Přijdu se na vás zase podívat.“ Nijak nereagoval. Ani se na ni nepodíval.

Možná, že je dobře, že mu nemohu číst myšlenky, pomyslela si sestra. Naposled na něj pohlédla a odešla se do svého pokojíku dívat na nějaký noční televizní program.

Měla ráda televizní diskuse. Milovala, když o sobě mluvily filmové hvězdy. Úžasné je to polidšťovalo, byly jako obyčejní, všední lidé. Zeslabila zvuk, aby pacienta nerušila.

Toby by to však stejně neslyšel. Byl myšlenkami jinde.

Dům bezpečně spal, chráněn lesy Bel-Air. Zdaleka zezdola z bulváru Sunset se občas nesly slabé zvuky projíždějících aut.

Sestra Gallagherová se dívala na pozdní noční film. Ráda by viděla nějaký starý film s Tobym

Templem. Bylo by vzrušující sledovat pana Templea v televizi, když ví, že je přítomen jen pár metrů odtud.

Ve čtyři hodiny ráno si sestra Gallagherová uprostřed nějakého filmového hororu zdřímla.

V Tobyho ložnici panovalo hluboké ticho.

Jediný slyšitelný zvuk v ložnici Jill bylo tikání budiku.

Nahá Jill ležela v posteli, tvrdě spala a jednou paží objímala polštář; tělo se jí temně odráželo od bffého povlečení.

Noční zvuky byly tlumené a vzdálené.

Jill se v spánku nepokojně obrátila a zachvěla. Zdálo se jí, že je s Davidem na svatební cestě na Aljašce. Octli se na rozlehlé umrzlé pláni a náhle se zvedla bouře. Víchr jim foukal do obličeje ledový vzduch a obtížně se jim dýchalo.

Obrátila se k Davidovi, ale zmizel. Byla sama v mrazivé

Arktidě, kašlala a lapala po dechu. Probudily ji zvuky vydávané někým, kdo se dusil. Slyšela hrůzné, dýchavičné sípání, smrtelné chroptění; otevřela oči a zjistila, že zvuky vycházejí z jejího hrdla. Nemohla dýchat. Ledový příkrov vzduchu ji zakryl jako odporná pokrývka, laskal ji nahé tělo, hladil ňadra, hbal jí rty mrazivým, páchnoucím dechem, který čpěl hrotem. Divoce ji bilo srdce a lapala po dechu. Plíce měla mrazem jako spálené. Pokusila se posadit, ale jako by ji tlačila dolů neviditelná tíha. Věděla, že je to sen, ale zároveň slyšela to odporné chroptění, vycházející z jejího hrdla, jak lapala po dechu. Umírala. Může však člověk zemřít ve snu? Cítila, jak jí tělo ovívají studené úponky, pnou se jí mezi nohama, vstupují do ní, plní ji, a náhle, div se jí srdce nezastavilo, si uvědomila, že je to

Toby. Nějak, jakýmsi způsobem, to byl on. Vzdmula se v ní hrůza a dala jí sMu, aby se proboujvala do nohou postele; sotva popadala dech, a mysl a tělo bojovaly, aby zůstala naživu. Dosáhla na podlahu, namáhavě se postavila, rozběhla se ke dveřím a cítila, jak ji zima pronásleduje, obklopuje, sahá po ní. Nahmatala knoflík dveří a otočila jím. Vběhla do haly, prudce oddechovala a strádající plíce se jí plnily kyslíkem.

Hala byla teplá, klidná, tichá. Jill tam kymácivě stála a neovladatelně jektala zuby. Obrátila se a nahlédla do své ložnice.

Vypadala jako vždycky a pokojně. Byl to jen zlý sen. Zaváhala a pomalu se vrátila. V ložnici je teplo.

Není čeho se bát. Toby jí samozřejmě nemůže ublížit.

Sestra Gallagherová se ve svém pokojíku probudila a šla zkontrolovat pacienta.

Ležel v posteli přesně tak, jak ho opustila. Hleděl do stropu, oči upřené na něco, co neviděla.

Od té doby se noční můra pravidelně vracela jako černá předzvěst nevyhnutelného osudu, předtucha nadcházející pohromy. V Jill pomalu narůstal panický strach. Ať šla po domě kamkoli, všude cítila Tobyho přítomnost. I když ho sestra vyvezla ven, Jill ho slyšela. Tobyho pojízdné křeslo pronikavě skřípalo a Jill to šlo na nervy. Musím ho dát namazat, říkala si. Vyhýbala se Tobyho pokoji, ale nepomáhalo to. Byl všude a čekal na ni.

Bolesti hlavy, divoké, rytmické bušení, které jí nedávalo odpočinout, ji neopouštěly. Jill toužila, aby bolest přestala na hodinu, na minutu, na vteřinu. Musí se vyspat. Šla do pokojíku služebné za kuchyní, co nejdál od Tobyho. Pokoje byl teplý a klidný. Lehla si na postel a zavřela oči.

Téměř okamžitě usnula.

Vzbudil ji páchnoucí ledový vzduch, zaplavoval místnost a svíral ji, jako by ji chtěl pohřbít. Jill vyskočila a vyběhla ven.

Dny byly hrozné, ale noci byly úděsné. Probíhaly stále stejně. Jill šla do ložnice a schoulila se v posteli, snažila se zůstat vzhůru, protože se bála usnout, věděla, že by přišel

Toby. Vyčerpané tělo však vítězilo a ona nakonec upadala v dřimotu.

Probouzela ji zima. Třásla se v posteli a cítila, jak se k ní plíží ledový vzduch, jak ji jako hrozná kletba obklopuje přítomnost zla. Vyskakovala a prchala, ochromena hrůzou.

Byly tři hodiny ráno.

Jill četla knihu a usnula v křesle. Postupně, pomalu se vymanila ze spánku, otevřela oči do černočerné ložnice a věděla, že se stalo něco příšerného. Uvědomila si, co to bylo; než usnula, měla všechna světla rozsvícená. Srdce se jí rozbušilo, ale říkala si: Není čeho se bát. Určitě přišla sestra Gallagherová a světla zhasla.

Pak uslyšela ten zvuk. Přicházel zezdola z haly, skříp... skříp... Tobyho pojízdné křeslo mířilo k její ložnici. Jill vstávaly vlasy na hlavě. To jenom škrábe o střechu větev, nebo se sesedá dům, přesvědčovala samu sebe. A přitom věděla, že to není pravda. Tolikrát už slyšela ten zvuk předtím: Skříp... skříp... jako blížící se hudbu smrti. To nemůže být Toby, říkala si. Leží bezmocně v posteli. Přicházím o rozum. Slyšela však, jak se zvuk stále blíží. Ted' byl u jejích dveří. Ustal, čekal. Najednou se ozval třesk a bylo ticho.

Jill strávila zbytek noci schoulená v křesle, příliš vyděšená, aby se pohnula.

Ráno našla na podlaze za dveřmi ložnice rozbitou vázu, jak ji někdo srazil ze stolu v hale.

Mluvila s doktorem Kaplanem. „Věříte, že - duch může ovládat tělo?“ zeptala se ho.

Zmateně na ni pohlédl. „Jakým způsobem?“

„Kdyby Toby chtěl - kdyby strašně moc chtěl vstát z postele, mohl by vstát?“

„Myslíte bez pomoci? V stavu, v jakém je?“ Nevěřicně se na ni zadíval. „Je nepohyblivý. Naprosto nepohyblivý.“

Jill to stále neuspokojovalo. „Kdyby - kdyby si opravdu zamluvil, že vstane - kdyby musel něco udělat...“

Doktor Kaplan zavrtěl hlavou. „Možek dává tělu příkazy, když jsou však motorické impulsy zablokované a nemáme svaly, které by ty příkazy provedly, pak nemůže k ničemu dojít.“

Musela tomu přijít na kloub. „Věříte, že lze pohybovat předměty silou vůle?“

„Myslíte psychokinezi? Provádí se spousta experimentů, ale ještě nikdo nepřišel s důkazem, který by mě přesvědčil.“ Před dveřmi její ložnice ležela ta rozbitá váza.

Jill mu o tom chtěla říct, o mrazivém vzduchu, který ji stále pronásleduje, o Tobyho pojízdném křesle u jejích dveří, ale doktor Kaplan by si myslel, že se zbláznila.

Opravdu se zbláznila? Je s ní něco v nepořádku? Přichází o rozum?

Když doktor Kaplan odešel, šla se na sebe podívat do zrcadla. To, co viděla, ji vyděsilo. Tváře měla propadlé a oči v bledém, kostnatém obličejí obrovské. Jestli bude takhle pokračovat, napadlo ji, umřu dřív než

Toby. Všimla si, že má vlasy splihlé a bez lesku, nehty polámané a popraskané. Takhle mě David nesmí nikdy vidět.

Musím o sebe začít pečovat. Od teď budu chodit jednou týdně do salonu krásy, jíst třikrát denně a spát osm hodin.

Druhý den ráno se objednala ke kadeřnici. Byla vyčerpaná, při uklidňujícím šumu teplého vysoušeče vlasů usnula a zlý sen začal. Byla v posteli a spala. Slyšela, jak k ní Toby vjíždí do ložnice na pojízdném křesle... skříp... skříp. Pomalu se zvedl, postavil se a blížil se k ní, šklebil se a natahoval vyzábblé ruce po jejím hrdle. Jill se s divokým výkřikem probudila a způsobila v kadeřnictví zmatek.

Prchla a ani si nenechala vlasy učešat.

Po téhle zkušenosti měla strach znovu opustit dům.

Zároveň měla strach v něm zůstat.

Zřejmě měla něco s hlavou. Už to nebyly jen bolesti.

Začínala zapomínat. Šla pro něco dolů, vstoupila do kuchyně a stála tam a nevěděla, proč přišla. Paměť si s ní podivně pohrávala. Jednou jí sestra Gordonová přišla něco říct; Jill se podivila, co tu dělá sestra, a pak si najednou vzpomněla.

Na scéně na ni čeká režisér. Pokoušela se vybavit si svou úlohu. Bohužel ne moc dobře, pane doktore. Musí si promluvit s režisérem a zjistit, jak chce, aby to řekla. Sestra Gordonová ji držela za ruku a volala na ni: „Paní Templeová! Paní Templeová! Je vám dobře?“

Jill se vrátila zpátky do přítomnosti, vyděšená, co se to s ní děje. Věděla, že takhle to dál nejde. Musí zjistit, jestli se pomátla, nebo jestli je Toby schopný se nějak pohybovat, zda nenašel způsob, jak na ni útočit a pokouší se ji zavraždit. Musí se na něj podívat. Přinutila se projít dlouhou halou k Tobyho ložnici. Chvilí stála před dveřmi a sbírala odvahu, pak vstoupila.

Toby ležel na posteli a sestra ho omývala houbou. Uviděla Jill a řekla: „Podívejme, tady je paní Templeová.“

Právě se pěkně umýváme, vidíte?“

Jill pohlédla na postavu na posteli.

Tobyho paže a nohy se seschly v šlachovité přívěsky, připojené k scvrklému, pokroucenému tělu. Mezi nohama mu jako nějaký dlouhý, necudný had ležel jeho neužitečný penis, schlíplý a ošklivý. Žlutý nádech v obličejí mu zmizel, ale úšklebek široce otevřených úst idiota zůstal. Tělo bylo mrtvé, ale oči zoufale žily. Prudce se pohybovaly, hledaly, zvažovaly, plánovaly, nenáviděly; prohnané modré oči, plné tajných rozhodnutí a vražedných plánů. Byla to Tobyho duše, co před sebou viděla. Je důležité uvědomit si, že mozek nemá poškozený, řekl jí tenkrát doktor. Jeho mysl funguje, cítí a nenávidí. Nemá co na práci a plánuje pomstu, vymýšlí, jak Jill zničit. Toby chce, aby byla mrtvá, a ona chce, aby byl mrtvý on.

Když se teď dívala do těch očí, planoucích odporem, slyšela ho říkat: Já tě zabiju, a vlny děsu ji udeřily jako skutečné rány.

Hleděla do těch očí, vzpomněla si na rozbitou vázu a uvědomila si, že žádný z těch zlých snů nebyl klam.

Toby našel cestu, jak to dokázat.

Teď věděla, že jde buď o jeho život, nebo o její.

34.

Doktor Kaplan ukončil prohlídku Tobyho a vyhledal Jill.

„Myslím, že byste měli přestat s terapií v bazénu,“ prohlásil.

„Je to ztráta času. Doufal jsem, že ve svalstvu dojde k nějakému mírnému zlepšení, ale nic se neděje. Promluvíme s terapeutem.“

„Ne!“ vykřikla Jill pronikavě.

Doktor Kaplan na ni udiveně pohlédl. „Jill, já vím, co jste tehdy pro Tobyho udělala. Tentokrát je to ale beznadějně. Já -“

„Nemůžeme to vzdát. Ještě ne.“ V hlase jí znělo zoufalství.

Doktor Kaplan zaváhal, pak pokrčil rameny. „No, jestli to pro vás tolik znamená, ale -“

„Ano, znamená.“

V tu chvíli to byla ta nejdůležitější věc na světě. Měla jí zachránit život.

Teď věděla, co musí udělat.

Druhý den byl pátek. David telefonoval, že letí obchodně do Madridu.

„Možná, že ti nebudu moct o víkend zavolat.“

„Bude se mi po tobě stýskat,“ řekla Jill. „Moc.“

„Mně se po tobě bude taky stýskat. Je ti dobře? Máš takový divný hlas. Nejseš unavená?“

Jill dělala, co mohla, aby udržela oči otevřené, aby zapomněla na strašnou bolest hlavy. Nevěděla, kdy naposled jedla nebo spala. Byla tak slabá, že se sotva držela na nohou. Vložila do hlasu energii. „Jsem v pořádku, Davide.“

„Miluju tě, drahoušku. Dávej na sebe pozor.“

„Budu, Davide. Miluju tě. Prosím, pamatuj si to.“ Ať se stane cokoli.

Slyšela, jak na příjezdovou cestu zabočuje auto terapeuta a rozběhla se dolů po schodech; v hlavě jí bušilo, třesoucí se nohy ji sotva nesly. Otevřela dveře, právě když se chystal zazvonit.

„Brej den, paní Templeová,“ pozdravil. Chtěl vstoupit, ale Jill mu zastoupila cestu. Překvapeně na ni pohlédl.

„Doktor Kaplan rozhodl, že se v rehabilitaci pana Templea nebude pokračovat,“ oznámila mu.

Terapeut se zamračil. Jel sem zbytečně. Měli mu to říct dřív. Obvykle by si na to stěžoval. Jenže paní Templeová je mimořádná dáma a má takové obrovské problémy. Usmál se na ni a řekl: „Dobře, paní Templeová. Chápu to.“ A nasedl do auta.

Jill počkala, dokud neslyšela auto odjíždět. Pak začala stoupat do schodů. V půli schodiště se jí znovu zmocnila závrať a musela se chytit zábradlí, dokud závrať nepominula.

Teď už se nemůže zastavit. Kdyby se zastavila, zemřela by.

Kráčela ke dveřím Tobyho pokoje, otočila knoflíkem na dveřích a vstoupila. Sestra Gallagherová seděla v křesle a vyšívala goblén. Překvapeně vzhledla, když uviděla ve dveřích Jill.

„Ale!“ řekla. „Přišla jste nás navštívit. To je opravdu hezké.“ Otočila se k posteli. „Já vím, že pan Temple má radost. Vidíte, že máme radost, pane Temple?“

Toby seděl zpřímá v posteli, podepřený polštářem, a očima vyslal Jill zprávu: Zabiju tě.

Jill odvrátila pohled a přistoupila k sestře. „Uvědomila jsem si, že netrávím s manželem dost času.“

„No, přesně to si myslím já,“ zašvitořila sestra. „Ale pak jsem viděla, že vám samotné není dobře, a tak jsem si řekla, že“

„Teď už je mi mnohem líp,“ přerušila ji Jill. „Chtěla bych být s panem Templem sama.“

Sestra posbírala své vyšívaní a vstala. „Samozřejmě,“ uznala. „Určitě se nám to bude hbit.“ Obrátila se k šklebící se postavě v posteli. „Vidíte, pane Temple?“ K Jill dodala: „Sejdu do kuchyně a udělám si pořádný hrnek čaje.“

„Ne. Za půl hodiny vám končí služba. Můžete odejít hned. Zůstanu tady, dokud nepřijde sestra Gordonová.“

Živě a povzbudivě se na ni usmála. „Nedělejte si starosti.“

Budu tady s ním.“

„Možná bych si mohla udělat nějaký nákup a -“

„Dobře,“ vpadla jí do řeči Jill. „Tak běžte.“

Jill stála bez hnutí, dokud neslyšela bouchnout přední dveře a odjíždět auto sestry Gallagherové po příjezdové cestě.

Když zvuky motoru v letním vzduchu utichly, obrátila se Jill k Tobymu.

Nehybným pohledem bez mrknutí se zabodával do jejího obličeje.

Přinutila se přistoupit blíž k posteli, stáhla přikrývku a pohlédla na zpusťšené, ochrnuté tělo, na ochablé, nepoužitelné nohy.

Pojízdné křeslo stálo v rohu. Jill ho přisunula k posteli a natočila sedadlo tak, aby na ně mohla Tobyho překulit.

Naklonila se k němu a zarazila se. Musela sebrat veškerou vůli, aby se ho dokázala dotknout. Šklebící se seschlý obličej byl jen pár centimetrů od ní, ústa se idiotsky usmívala a jasně modré oči chrlily nenávisť. Jill se naklonila a přinutila se Tobyho zvednout. Nevážil téměř nic, byla však tak vyčerpaná, že to zvládla jen stěží. Když se ho dotkla, ucítila, jak ji znovu začíná obklopovat mrazivý vzduch. Tlak uvnitř hlavy byl nesnesitelný. Před očima se jí roztančily jasně barevné skvrny, tančily rychleji a rychleji, až se jí točila hlava. Cítila, že omdlává, ale věděla, že to nesmí připustit. Pokud chce žít. S nadlidským úsilím dotáhla Tobyho bezvládné tělo na kolečkové křeslo a připoutala ho. Podívala se na hodinky. Měla jen dvacet minut.

Pět minut jí zabralo zajít do ložnice, převléknout se do plavek a vrátit se k Tobymu.

Odbrzdlila křeslo a vezla Tobyho halou do výtahu. Při jíždě dolů stála za ním, aby neviděla jeho oči. Vnímala je však. A cítila, jak výtah plní vlhký chlad zkaženého vzduchu, který ji zavaluje, hladí, plní jí plíce hnílobou, až se začíná dusit.

Nemohla dýchat. Klesla na kolena, popadala dech, bojovala, aby v té pasti s Tobym neztratila vědomí.

Když začala omdlévat, dveře výtahu se otevřely. Vyplazila se na teplé sluneční světlo, ležela na podlaze, zhluboka dýchala, nasávala čerstvý vzduch, pomalu sbírala energii.

Obrátila se k výtahu. Toby seděl na křesle, díval se a čekal.

Jill rychle vytáhla křeslo z výtahu. Vykročila k bazénu. Byl krásný den bez mráčku, teplý a mírný a slunce zářilo na modrou, čistě ounou vodu.

Jill dovezla křeslo na kraj hluboké části bazénu, zabrzdila je a obešla. Toby na ni upíral ostražitý, hloubavý pohled.

Sáhla po popruhu, kterým byl v křesle upoután, a utáhla ho co nejvíc mohla, škubala jím ze všech sil, které jí zbývaly, a úsilím se jí znovu točila hlava. Najednou to bylo hotovo. Jill viděla, jak se Tobyho oči mění, když si uvědomil, co se děje, a plní se divokou, panickou hrůzou.

Uvolnila brzdou, popadla držadlo křesla a tlačila je k vodě. Toby se pokoušel pohnout ochrnutými rty, vykřiknout, ale žádný zvuk nevydal a působilo to strašně. Nemohla se mu podívat do očí. Nechtěla nic vědět.

Dotlačila křeslo na samý kraj bazénu.

Dál to však nešlo. Překážela betonová obruba. Zatlačila silněji, ale křeslo nechtělo obrubu přejet. Jako kdyby je Toby držel pouhou silou vůle. Jill viděla, jak se snaží vyprostit, jak bojuje o život. Vymaní se, osvobodí, popadne ji kostnatými prsty za krk... Slyšela, jak Toby křičí: Já nechci umřít... já nechci umřít, a nevěděla, jestli to je její představa, nebo jestli je to doopravdy, ale v záchvatu paniky najednou sebrala sílu a ze všech sil do křesla strčila. Škublo sebou dopředu, nepohnuté viselo ve vzduchu jakoby celou věčnost a pak s hlasitým šplouchnutím spadlo do bazénu.

Dlouho plavalo na hladině a potom začalo pomalu klesat. Vodní vír je obrátil, a to poslední, co Jill viděla, byly Tobyho oči, které ji proklínaly do horoucích pekel, než se nad nimi zavřela voda.

Stála tam nekonečnou dobu, chvěla se v teplém poledním slunci a nechávala do mysli a těla pomalu navracet smůlu.

Když byla konečně s to se znovu pohnout, sestoupila po schůdkách do bazénu a namočila si plavky.

Pak vešla do domu a zatelefonovala na policii.

35 /

Smrt Tobyho Templea se objevila na předních stranách novin celého světa. Jestliže se Toby stal lidovým hrdinou, pak se Jill stala hrdinkou. Byly o nich vytištěny statisíce slov, jejich fotografie se objevily ve všech sdělovacích prostředcích. Znovu a znovu se vyprávěl jejich velký příběh lásky a tragický konec jej činil ještě dojemnějším.

Od státníků, žen v domácnosti, politiků, milionářů a sekretářek proudily soustrastné dopisy a telegramy. Svět utrpěl osobní ztrátu; Toby se dělil o svůj dar smíchu se svými obdivovateli a ti mu budou navždy vděční. Rádiové stanice na něj pěly chválu a každá televizní společnost mu vzdávala hold.

Další Toby Temple se už nenarodí.

Vyšetřování bylo vedeno v Paláci trestního soudu na

Grand Avenue v centru Los Angeles, v přeplněné malé síni. Vyšetřovatel měl na starosti výslechy a řídil šestičlennou porotu, která vyšetřovala příčiny úmrtí.

Síň praskala ve švech. Když přijela Jill, obklopil ji dav fotografů, reportérů a obdivovatelů. Na sobě měla elegantní, jednoduchý černý vlněný kostýmek. Nebyla nalíčená a nikdy nevypadala krásněji. Během několika dní, které uplynuly od Tobyho smrti, zářačně rozkvetla do někdejší podoby. Poprvé za celé měsíce mohla pořádně spát a nepronásledovaly ji sny. Měla nenasytnou chuť k jídlu a bolesti hlavy ji přestaly sužovat.

Každý den mluvila s Davidem. Chtěl přijít k vyšetřování, ale trvala na tom, aby zůstal stranou. Budou mít dost času potom.

„Po zbytek života,“ řekl David.

Vyšetřováno bylo šest svědků. Sestry Gallagherová,

Gordonová a Johnsonová vypovídaly o běžném zaměstnání s pacientem a o jeho stavu. Právě svědčila sestra Gallagherová.

„V kolik hodin vám to dopoledne měla skončit služba?“ ptal se vyšetřovatel.

„V deset.“

„V kolik hodin jste doopravdy odešla?“

Zaváhala. „V devět třicet.“

„Měla jste ve zvyku, paní Gallagherová, odcházet od pacienta dřív, než vám skončila služba?“

„Ne. To bylo poprvé.“

„Mohla byste vysvětlit, proč jste v ten den odešla dřív?“

„To navrhl paní Templeová. Chtěla být s manželem sama.“

„Děkuji. To je vše.“

Sestra Gallagherová opustila svědeckou lavici. Samozřejmě, že smrt Tobyho Templea byla nehoda, pomyslela si.

Škoda, že tak skvělou ženu jako je Jill Templeová musejí podrobovat takové zkoušce. Sestra Gallagherová pohlédla na Jill a píchlo ji pocitem viny. Vzpomněla si na noc, kdy zašla do ložnice paní Templeové a našla ji spát v křesle. Tiše zhasla a zavřela dveře, aby paní

Templeovou nic nerušilo. V temné hale zavadila o vázu na stole, váza spadla a rozbila se. Chtěla to paní Templeové říct, ale váza byla zřejmě velmi drahá, a když o ní paní

Templeová nemluvila, sestra se rozhodla, že se o tom nebude zmiňovat.

Ted' byl na lavici svědků fyzioterapeut.

„Obvykle jste cvičil s panem Templem každý den?“

„Ano.“

„Cvičil jste s ním v bazénu?“

„Ano. Bazén je vyhříván na 38 stupňů a...“

„Cvičil jste s panem Templem ten den?“

„Ne.“

„Mohl byste nám říct proč?“

„Poslala mě pryč.“

„Tím myslíte paní Templeovou?“

„Jo.“

„Uvedla vám nějaký důvod?“

„Řekla, že doktor Kaplan nechce, aby dál cvičil.“

„A tak jste odešel a pana Templea jste neviděl?“

„Jo. Tak to bylo.“

Svědčil doktor Kaplan.

„Pane doktore, paní Templeová vám po té nehodě telefonovala.“

Prohlédl jste mrtvého hned, jak jste přijel na místo?“

„Ano. Policie vytáhla tělo z bazénu. Bylo dosud připoutané ke křeslu. S policejním lékařem jsme tělo prohlédli a stanovili, že na jakýkoli pokus o oživení je už příliš pozdě. Obě plíce byly plné vody. Nezjistili jsme žádné známky života.“

„Co jste udělal potom, pane doktore?“

„Postaral jsem se o paní Templeovou. Byla ve stavu akutní hysterie. Měl jsem o ni velkou starost.“

„Pane doktore, mluvil jste předtím s paní Templeovou o přerušení rehabilitace?“

„Ano. Řekl jsem jí, že si myslím, že je to ztráta času.“

„Jak na to paní Templeová reagovala?“

Doktor Kaplan pohlédl na Jill a prohlásil: „Její reakce byla velmi neobvyklá. Trvala na tom, abychom to dál zkoušeli.“

Zaváhal. „Protože jsem pod přísahou a protože tato vyšetřovací komise chce slyšet pravdu, mám dojem, že musím něco uvést.“

V sále se rozhostilo hrobové ticho. Jill na doktora upřeně hleděla. Ten se obrátil k lavici porotců.

„Rád bych oficiálně prohlásil, že paní Templeová je ta nejskvělejší a nejstatečnější žena, jakou jsem kdy měl tu čest poznat.“ Všechny oči v soudní síni se obrátily k Jill.

„Když jejího manžela ranila mrtvice poprvé, byli jsme přesvědčeni, že nemá naději na uzdravení. A ona ho sama, vlastníma rukama vyléčila. Udělala pro něj to, co by žádný lékař, kterého znám, nedokázal. Její nesobecká láska a obětavá oddanost manželovi se nedají popsat.“

Podíval se k místu, kde Jill seděla, a řekl: „Je pro nás všechny zdrojem inspirace.“

Diváci propukli v potlesk.

„To je vše, pane doktore,“ prohlásil vyšetřovatel. „Rád bych na lavici svědků povolal paní Templeovou.“

Sledovali, jak Jill vstává a pomalu kráčí k lavici svědků složit přísahu.

„Vím, jaká je to pro vás zkouška, paní Templeová, a pokusím se, abychom to měli za sebou co nejrychleji.“

„Děkuji.“ Mluvila tiše.

„Když doktor Kaplan řekl, že chce přestat s rehabilitací, proč jste s ní chtěla pokračovat?“

Podívala se na vyšetřovatele a ten v jejích očích viděl hlubokou bolest. „Protože jsem chtěla využít všech možností, aby se můj manžel znovu uzdravil. Toby miloval život a já mu ho chtěla vrátit. Musela -“ Hlas se jí lámal, ale mluvila dál. „Musela jsem mu pomoci sama.“

„V den smrti vašeho manžela přišel do domu terapeut a vy jste ho poslala pryč.“

„Ano.“

„Předtím jste však, paní Templeová, prohlásila, že chcete, aby cvičení pokračovalo. Můžete nám to vysvětlit?“

„To je velmi jednoduché. Byla jsem přesvědčena, že jediná sMa, která může Tobyho vyléčit, je naše láska. Pomohla mu předtím.“ Ustala, neschopná řeči. Pak si viditelně dodala odvahy a vyslovila zřetelně: „Musela jsem mu dát najevo, jak moc ho miluji, jak moc chci, aby se zase uzdravil.“

Všichni v soudní síni se nakláněli dopředu a lapali každé její slovo.

„Mohla byste nám říci, co se stalo to ráno v den nehody?“

Následovalo ticho, které trvalo plnou minutu, zatímco

Jill sbírala sffu, a pak promluvila: „Šla jsem do Tobyho pokoje. Byl tak rád, že mě vidí. Řekla jsem mu, že ho vezmu do bazénu sama, že ho znovu uzdravím. Oblékla jsem si plavky, abych s ním mohla cvičit ve vodě. Když jsem ho zvedala z postele na pojízdné křeslo, udělalo - udělalo se mi mdlo. Asi jsem si měla uvědomit, že nejsem fyzicky dost silná na to, oč se pokouším. Ale nemohla jsem přestat, když mu to mělo pomoci. Posadila jsem ho na křeslo a celou cestu dolů k bazénu jsem na něj mluvila.

Zavezla jsem ho k okraji...“

Zarazila se a v sále nikdo ani nedýchal. Jediný zvuk, který se ozýval, bylo šustění per reportérů, kteří horečně škrábali do svých těsnopisných bloků.

„Sehnula jsem se, abych uvolnila popruhy, kterými byl

Toby v křesle připoután, a znovu se mi udělalo mdlo a začala jsem padat. Asi - asi jsem náhodou uvolnila brzdu. Křeslo se rozjelo do bazénu. Snažila jsem se ho zachytit, ale spadlo - spadlo do bazénu i s připoutaným

Tobym.“ Hlas měla přiškrčený. „Skočila jsem za ním do vody a snažila jsem se ho vyprostit, ale popruhy šly přMiš ztuha. Pokoušela jsem se křeslo vytáhnout z vody, ale bylo - bylo moc těžké. Bylo... prostě... moc... těžké.“ Na chvMi zavřela oči, aby skryla mučivou úzkost. Pak téměř šeptem dodala: „Snažila jsem se Tobymu pomoci a přitom jsem ho zabila.“

Vynést rozsudek netrvalo porotě ani tři minuty: Toby

Temple zahynul nešťastnou náhodou.

Clifton Lawrence seděl vzadu v síni a naslouchal rozsudku. Byl přesvědčen, že Jill Tobyho zavraždila. Nemohl to však dokázat. Vyšlo jí to.

Případ byl uzavřen.

36.

Na pohřbu bylo nabito. Konal se ve Forest Lawn jedno slunné srpnové ráno, v den, kdy měl Toby Temple zahájit svůj nový televizní seriál. Po půvabném zvlněném pozemku hřbitova se procházely tisíce lidí a snažily se zahlédnout všechny proslulé osobnosti, které přišly zesnulému složit poslední poctu. Televizní kameramani snímali obřad v dlouhých záběrech a najížděli na detaily filmových hvězd, producentů a režisérů u hrobu. Prezident Spojených států poslal svého zástupce. Byli tu guvernéri, ředitelé studií, prezidenti velkých korporací a zástupci všech sdružení, jejichž byl Toby členem: SAG, AFTRA,

ASCAP a AGVA. Byl tu předseda pobočky Účastníků válek v zahraničí v Beverly Hills v slavnostní uniformě.

Byly tu skupiny místní policie a požárníků.

A byli tu obyčejní lidé. Kulísáči, rekvizitáři, komparsisté a kaskadéři, kteří s Tobym pracovali. Garderobiérky, elektrotechnici s pomocníky, poslíční a asistenti režie. A byli tu ostatní a ti všichni přišli vzdát poctu velkému

Američanovi.

Byl tu OHanlon s Raingerem a vzpomínali, jak do jejich místnosti v Twentieth Century-Fox vstoupil hubený mládenec. Vy dva prý pro mě napíšete nějaký fóry. ... Mává rukama, jako kdyby štípal dříví. Možná bychom mu mohli napsat číslo pro dřevorubce. ... Je nepřirozenej. ...

Ježíšmarjá, ty bys nebyl, s takovým repertoárem? ... Herec v komických roli se snaží lidi bavit a komik je opravdu baví. A Toby Temple pracoval a učil se a dostal se na špičku. Byl to prevít, říkal si Rainger. Ale byl to náš prevít.

Přišel Clifton Lawrence. Drobný agent navštívil předtím holiče a oblek měl čerstvě vyžehlený, ale oči ho zrazovaly.

Byly to oči člověka, který podle názoru vrstevníků ztroskotál.

I Clifton se pohroužil do vzpomínek. Vybavoval si ten první směšný telefonický hovor. Sam Goldwyn chce, abyste se podíval na jednoho mladého komika. ... a Tobyho školní představení. Člověk nemusí sníst celou sklenici kaviáru, aby poznal, jestli je dobrý, ne? ... Rozhodl jsem se, že vás zařadím mezi své klienty, Toby. ... Když si získáte pivaře, pak s pijáky šampaňského to už bude hračka. ...

Můžu z tebe udělat největší hvězdu showbusinessu. Tobyho

Templea chtěli všichni: studia, televizní společnosti, noční kluby. Máš tolik klientů, že si někdy myslím, že se mi dost nevěnuješ. ... To je jako skupinovej sex, Cliffe. Někdo vždycky zůstane plonkovéj, když mu stojí. ..., Potřebuju poradit, Cliffe. ... Jde o to děvče. ...

Clifton měl mnoho nač vzpomínat.

Vedle Cliftona stála Alice Tannerová. Oddávala se vzpomínkám na Tobyho první představení v její pracovně. Někde pod všemi těmi filmovými hvězdami se skrývá mladý muž s velkým talentem. ... Když jsem včera večer viděl ty profíky, tak se mi zdá, že - že na to nemám.

A pak se do něj zamilovala. Ach, Toby, já tě tak miluju. ...

Já tě taky miluju, Alice.

... A pak zmizel. Byla však vděčná, že ho kdysi měla.

Projevit úctu přišel i Al Caruso. Byl ohnutý a šedivý a hnědé oči Santa Clause se mu plnily slzami. Vzpomínal, jak skvěle se Toby zachoval k Millie.

Byl tu Sam Winters. Myslel na všechnu radost, kterou

Toby rozdal milionům lidí a přemýšlel, zda je možné ji měřit s bolestí, kterou způsobil několika z nich.

Někdo do Sama šťouchl. Otočil se a uviděl hezkou, tmavovlasou, asi osmnáctiletou dívku. Usmála se. „Vy mě pane Wintersi neznáte, ale slyšela jsem, že hledáte představitelku do filmu Williame Forbese. Jsem z Ohia a ...“

Byl tu David Kenyon. Jill ho požádala, aby nechodil, ale nedal si to vymluvit. Chtěl jí být nablízku. Usoudila, že teď už jí to nemůže uškodit. Už nebude nic předvádět.

Hra se uzavřela a její role skončila. Byla tak ráda, a tak unavená. Jako by v ní zkouška ohněm, kterou prošla, spálila zarytou hořkost, umrtvila všechny rány, zklamání a nenávist. V tom požáru zahynula Jill Castleová a z popela se znovu zrodila Josefina Czinski. Byla zase klidná, plná lásky ke všem a radosti, kterou od dětství nepoznala. Nikdy nebyla tak šťastná a chtěla se o své štěstí dělit se světem.

Pohřební obřad končil. Někdo vzal Jill za paži a ona se nechala odvést k limuzíně. U vozu stál David, ve tváři zbožňující výraz. Usmála se na něj. David vzal její ruce do svých a prohodili spolu pár slov. Jakýsi fotoreportér od novin je vyfotografoval.

Jill a David se rozhodli, že se svatbou počkají pět měsíců, aby vyhověli obecnému smyslu pro slušnost. David strávil valnou část té doby mimo Spojené státy, ale mluvili spolu každý den. Čtyři měsíce po Tobyho pohřbu zavolal a řekl Jill: „Mám nápad. Nečekejme už. Příští týden se mám zúčastnit nějaké konference v Evropě. Co kdybychom jeli do Francie lodí Bretagne. Kapitán nás může oddat. Svatební cestu si užijeme v Paříži a odtamtud pojedeme, kam chceš a na jak dlouho chceš. Co tomu říkáš?“

„Ano, Davide, ano!“

Naposledy se rozhlédla po domě a vzpomínala na všechno, co se tu událo. Vybavila si svůj první večírek tady a všechny pozdější skvělé večírky a pak Tobyho nemoc a jak bojovala, aby ho uzdravila. A pak..., vzpomínek bylo příliš mnoho.

Byla ráda, že odjíždí.

37.

Davidovo soukromé letadlo dopravilo Jill do New Yorku, kde na ni čekala limuzína a odvezla ji do hotelu Regency na Park Avenue. Sám ředitel uvedl Jill do ohromného ateliérového apartmá.

„Hotel je vám plně k službám, paní Templeová,“ prohlásil. „Pan

Kenyon nám dal pokyn, abychom dohlédli, zda máte všechno, co potřebujete.“

Deset minut nato, co se Jill ubytovala, volal z Texasu

David. „Máš se dobře?“ ptal se.

„Je tu trochu těsno,“ smála se Jill. „Pět ložnic, Davide.

Co mám ve všech dělat?“

„Kdybych tam byl, tak bych ti to ukázal.“

„Sliby, samé sliby,“ škádčila ho. „Kdy tě uvidím?“

„Bretagne vyplouvá zítra v poledne. Musím tady dokončit jeden obchod. Sejdeme se na palubě lodi. Rezervoval jsem apartmá pro svatební cesty. Jseš šťastná, miláčku?“

„Nikdy jsem nebyla šťastnější,“ přiznala Jill. A byla to pravda. Všechno, co se událo předtím, veškerá bolest a utrpení stály za to. Zdály se teď vzdálené a matné, jako napůl zapomenutý sen.

„Ráno tě vyzvedne auto. Řidič bude mít tvůj lodní lístek.“

„Budu nachystaná,“ ujistila ho Jill.

Zítra.

Mohlo to začít fotografií Jill a Davida Kenyona z Tobyho pohřbu, prodanou novinám. Mohla to způsobit neopatrná poznámka zaměstnance hotelu, ve kterém Jill bydlela, nebo člena posádky Bretagne. Každopádně se chystaná svatba někoho tak slavného, jako byla Jill Templeová, nedala utajit. První zprávu o jejím blížícím se sňatku uveřejnil přehled Associated Press. V podobě senzačního příběhu ji přinesly noviny ve Spojených státech a ve Francii.

Článek se objevil rovněž v Hollywootském reportéru a v Denních rozmanitostech.

Limuzína přijela k hotelu na minutu přesně v deset.

Vrátný a tři poslíčci naložili zavazadla Jill do auta. Ranní provoz byl poměrně slabý a jízda k přístavišti číslo trvala necelou hodinu.

Na lodní lávce očekával Jill starší důstojník. „Je to pro nás čest, že se plavíte s námi, paní Templeová,“ pravil. „Všechno je pro vás připraveno. Pojdte prosím tudy.“

Doprovodil Jill na promenádní palubu a uvedl ji do velikého, vzdušného apartmá s vlastní terasou. V pokojích byly čerstvé květiny.

„Kapitán mě požádal, abych vám vyřídil jeho uctivý pozdrav. Uvidí vás dnes u večere. Mám vám říct, že se velice těší, že vás oddá.“

„Děkuji,“ řekla Jill. „Nevíte, jestli je už pan Kenyon na palubě?“

„Právě nám telefonovali. Je na cestě z letiště. Zavazadla už má tady. Budete-li něco potřebovat, prosím dejte mi vědět.“

„Děkuji,“ odpověděla Jill. „Nic nepotřebuju.“ A byla to pravda. Neexistovala jediná věc, kterou potřebovala a kterou by neměla. Byla nejšťastnější člověk na světě.

Ozvalo se zaklepání a stevard přinesl do kajuty další květiny. Jill se podívala na vizitku. Byly od prezidenta Spojených států. Vzpomínky. Zapadla je z mysli a začala vybalovat.

Stál u zábradlí na hlavní palubě a zkoumavě si prohlížel přicházející pasažéry. Všichni měli sváteční náladu, chystali se na dovolenou nebo šli za svými milovanými na lodi.

Pár se jich na něj usmálo, ale muž si jich nevšímal. Sledoval lodní lávku.

V jedenáct čtyřicet, dvacet minut před vyplutím lodi, se k přístavišti číslo 92 přitíhl vůz značky Silver Shadow řízený šoférem a zastavil. Z auta vyskočil David Kenyon, pohlédl na hodinky a řekl šoférovi: „Skvělý čas, Otto.“

„Děkuji, pane Kenyone. A dovolte, abych vám a paní

Kenyonové popřál šťastnou svatební cestu.“

„Díky.“ David spěchal k lávce, kde předložil lístek. Na palubu ho doprovodil důstojník, který se předtím postaral o Jill.

„Paní Templeová je ve vaší kajutě, pane Kenyone.“

„Děkuji.“

David si ji představil ve svatebním apartmá, jak na něj čeká, a rozbušilo se mu srdce. Vyskočil a vtom se ozval čísi hlas: „Pane Kenyone...“

David se otočil. Muž, který stál u zábradlí, k němu přistoupil a usmíval se. David ho nikdy předtím neviděl. Jako všichni milionáři instinktivně nedůvěřoval neznámým přátelským lidem. Téměř vždy něco chtěli.

Muž mu podal ruku a David ji opatrně potřásl. „Známe se?“ zeptal se.

„Jsem starý přítel Jill,“ prohlásil muž a David se upokojil.

„Jmenuji se Lawrence. Clifton Lawrence.“

„Těší mě, pane Lawrenci.“ Byl netrpělivý a chtěl odejít.

„Jill mě požádala, abych vám šel naproti,“ řekl Clifton.

„Má pro vás malé překvapení.“

David na něj pohlédl. „Jaké překvapení?“

„Pojdte, já vám to ukážu.“

David váhal. „Dobře. Bude to trvat dlouho?“

Clifton k němu vzhlédl a usmál se. „Myslím že ne.“

Sjeli výtahem na palubu C a prošli kolem davů návštěvníků a cestujících, kteří se právě nalodovali. Sešli chodbou k velikým dvojítm dveřím. Clifton je otevřel a zavedl

Davida dovnitř. David se ocitl ve velikém prázdném kinosále.

Zmateně se kolem rozhlédl. „Tady?“

„Tady,“ přisvědčil Clifton s úsměvem.

Obrátil se a kývl nahoru na promítače v kabině. Promítač byl chamtivý. Clifton mu musel dát dvě stě dolarů, aby svolil a pomohl mu. „Jestli se na to přijde, tak mě vyhodí,“ nadával.

„Nikdo se to nedoví,“ ujistil ho Clifton. „Je to jenom žert. Jediné co uděláte bude, že jakmile s přítelem přijdu, zamknete dveře a pustíte film. Za deset minut vypadnem.“

Promítač nakonec souhlasil.

David se rozpačitě díval na Cliftona. „Film?“ zeptal se.

„Jen se posadte, pane Kenyone.“

David se posadil na kraj řady a dlouhé nohy natáhl do uličky. Clifton usedl šikmo od něj. Světla pohasla, na velkém plátně se začaly kmitat jasné obrazy a Clifton sledoval

Davidův výraz.

Jako kdyby ho někdo mlátil kladivem do žaludku.

David zíral na oplzlé obrazy na plátně a odmítal přijmout to, co viděl. Jill, mladá Jill, tak jak vypadala, když se do ní poprvé zamiloval, ležela nahá na posteli. Jasně viděl každý její rys. Sledoval, oněmělý neochotou uvěřit, jak na ni obkročmo sedl muž a nacpal jí do úst svůj penis.

Začala ho láskyplně a mazlivě cucat a tu se na scéně objevila další dívka, roztáhla Jill nohy a vložila jazyk hluboko do ní. Davidovi bylo na zvracení. Na chmli divoce zadoufal, že se jedná o trik, podvod, jenže kamera snímala Jill při každém pohybu. Pak se na plátně objevil

Mexičan a vlezl na Jill a Davidovi se před očima zatáhla mlhavá rudá opona. Bylo mu znovu patnáct a on se tady ve filmu díval na svou sestru Beth, která seděla na nahém mexickém zahradníkovi na své posteli a vzdychala: Ach, Bože, já tě miluju, Juane. Píchej mě, pořád mě píchej! a David stál ve dveřích a nevěřil svým očím. Zmocnila se ho slepá zuřivost, popadl ze stolu ocelový nůž na otvírání dopisů, přiskočil k posteli, shodil sestru a vrazil nůž zahradníkovi do prsou, a znovu a znovu, až krev šplíchala na stěny a Beth křičela: Panebože, ne! Nech ho, Davide!

Já ho miluju. My se vezmeme! Krev byla všude. Přiběhla matka a poslala Davida pryč. Později se dověděl, že zatelefonovala okresnímu státnímu zástupci, blízkému příteli rodiny. Dlouze ve studovně hovořili a Mexičanovo tělo odvezli do vězení. Druhý den bylo oznámeno, že v cele spáchal sebevraždu. Tři týdny nato umístili Beth v ústavu pro duševně choré.

To všechno se teď Davidovi vrátilo, znovu ho zaplavila nesnesitelná vina za to, co udělal, a zmocnila se ho vražedná zběsilost. Popadl muže, sedícího šikmo od něj a udeřil ho pěstí do obličeje, mlátil ho, vykřikoval nesmyslná, pošetilá slova a vrhal se na něj za Beth a za Jill a za svou vlastní hanbu. Clifton Lawrence se pokoušel bránit, dopadající rány však nemohl zastavit. Dostal pěstí do nosu a ucítil, jak se něco láme. Pěst ho zasáhla do úst. Začala se mu z nich proudem valit krev. Bezmocně tam stál a čekal, až dopadne další rána. Ale najednou byl ranám konec.

V místnosti se už neozývalo nic kromě jeho přerývaného, chroptivého dechu a smyslného vzdychání na plátně.

Clifton vytáhl kapesník a snažil se zastavit krvácení.

Vyklopýtal ze sálu, kapesník si tiskl k nosu a na ústa a zamířil ke kabině Jill. Když míjel jídelnu, otevřely se na chvilku dveře kuchyně s horečně pájícími kuchaři, stevardy a čišníky a on vstoupil dovnitř. Našel stroj na zmrzlinu, vložil do utěrky kusy ledu a přiložil si je na nos a na ústa. Vyšel z kuchyně. Před ním byl obrovský svatební dort s figurkami ženicha a nevěsty z cukrové vaty na vrcholku. Clifton se natáhl, ukroutil nevěstě hlavičku a rozdrtil ji.

Pak šel vyhledat Jill.

Loď plula. Jill ucítila, jak se parmk o nosnosti 55 000 tun začal vzdalovat od mola. Uvažovala, kde se David mohl zdržet. Končila s vybalováním a na dveře kajuty se ozvalo zaklepání.

Jill se k ním rozběhla a volala: „Davide!“ Otevřela je a rozpráhla náruč.

Stál tam Clifton Lawrence s rozmláceným krvavým obličejem. Jill svěsila paže a hleděla na něj. „Co tady děláš?

Co - eo se ti stalo?“

„Jenom jsem se zastavil, abych tě pozdravil, Jill.“

Téměř mu nerozuměla.

„A vyřídil vzkaz od Davida.“

Jill na něj nechápavě zírala. „Od Davida?“

Clifton vstoupil do kajuty.

Jill se zmocnila nervozita. „Kde je David?“

Clifton se k ní obrátil a řekl: „Pamatuješ na filmy ze starých časů? Vystupovali v nich kladní hrdinové v bílých kloboucích a padouši v černých kloboucích a člověk vždycky věděl, že padouchům se nakonec dostane spravedlivé odplaty. Já na těchhle filmech vyrostl, Jill. Vyrostl jsem a věřil, že život je opravdu takový, že mládenci v bílých kloboucích vždycky vyhrajou.“

„Já nevím o čem mluvíš.“

„Je příjemné vědět, že to v životě občas dopadne jako v těch starých filmech.“ Usmál se na ni rozmlácenými, krvácejícími rty a řekl: „David je pryč. Nadobro.“

Nedůvěřivě na něj zírala.

V tu chmli oba ucítili, že loď zastavuje. Clifton vyšel na terasu a podíval se dolů přes bok lodi. „Pojď sem.“

Jill chvíli váhala a pak šla za ním, plná neznámého, stupňujícího se děsu. Nahlédla přes zábradlí. Hluboko dole viděla Davida, jak nastupuje na pilotní člun a opouští Bretagne. Zachytila se zábradlí. „Proč?“ vykřikla nevěřicně. „Co se stalo?“

Clifton Lawrence se k ní otočil a vysvětlil: „Pustil jsem mu tvůj film.“

Bezděčně pochopila, co tím myslí a zasténala: „Panebože. Ne!

Prosím tě ne! Tys mě zabil!“

„Tak jsme si kvít.“

„Vypadni!“ zaječela. „Vypadni odsud!“ Vrhla se na něj, zaryla mu nehty do tváří a vyškrabala mu hluboké šrámy.

Clifton se otočil a tvrdě ji udeřil přes obličej. Spadla na kolena a svírala si hlavu bolestí.

Clifton nad ní stál a dlouho se na ni díval. Tak si ji chtěl pamatovat. „Sbohem, Josefino Czinski.“

Opustil kajutu, krácel na palubu a spodní část obličeje si zakrýval kapesníkem. Šel pomalu, prohlížel si cestující a hledal nějakou svěží tvář, neobvyklý typ. Člověk nikdy neví, kdy zakopne o nový talent. Měl chuť? zase začít pracovat.

Kdo ví? Třeba bude mít štěstí a objeví nového Tobyho

Templea.

Krátce nato, co Clifton zmizel, došel ke kajutě Jill

Claude Dessard a zaklepal na dveře. Neozvala se žádná odpověď, ale vedoucí stevard slyšel v kajutě zvuky. Vyčkal a pak řekl hlasitě: „Paní Templeová, tady je Claude Dessard, vedoucí stevard. Mohu vám nějak pomoci?“

Opět se neozvala žádná odpověď. Teď už Dessardův vnitřní varovný systém křičel. Instinkt mu napovídal, že došlo k něčemu hroznému a měl zlou předtuchu, že to nějak souvisí s touto ženou. Hlavou mu vířila řada divokých, fantastických myšlenek. Zavraždili ji nebo unesli nebo... Zkusil kliku dveří. Nebyly zamčené. Dessard je pomalu otevřel. Jill Templeová stála zády k němu na opačném konci kajuty a vyhlížela kruhovým okénkem ven. Dessard chtěl promluvit, ale její strnulá nehybnost ho zarazila. Chvilí trapně stál a uvažoval, jestli se má tiše vytrazit, když kajutu náhle naplnil děsný, ostrý zvuk, jaký vydává trpící zvíře. Bezmocný před takovou hlubokou osobní bolestí Dessard opustil kajutu a opatrně za sebou zavřel dveře. Chvilí stál venku a naslouchal nářku beze slov, který se ozýval uvnitř. Pak se hluboce otřesen obrátil a vydal se k lodnímu kinu na hlavní palubě.

Při večeři byly dvě židle u kapitánova stolu prázdné.

Uprostřed jídla dal kapitán znamení Dessardovi, který dělal hostitele skupině méně významných cestujících o dva stoly dál. Dessard se jim omluvil a přispěchal ke kapitánovu stolu.

„Dessarde,“ oslovil ho kapitán bodře. Ztlumil hlas a změnil tón. „Co je s paní Templeovou a panem Kenyonem?“

Dessard se rozhlédl po ostatních hostech a zašeptal:

„Jak víte, pan Kenyon odjel pilotním člunem u majáku

Ambrose. Paní Templeová je ve své kajutě.“

Kapitán tiše zaklel. Byl metodický člověk a neměl rád, když mu program něco narušovalo. „Merde! Všechno bylo připravené na svatbu,“ zlobil se.

„Já vím, pane kapitáne.“ Dessard pokrčil rameny a obrátil oči ke stropu. „Američani,“ dodal.

Jill seděla sama v potměšilé kajutě, schoulená v křesle s koleny přitáženými k hrudi a hleděla do prázdna. Truchlila, ale ne pro Davida Kenyona nebo Tobyho Templea nebo dokonce pro sebe samu. Truchlila pro malou holčičku Josefinu Czinski. Chtěla toho pro ni tolik udělat a teď všechny ty nádherné, kouzelné sny, které jí chtěla splnit, byly pryč.

Seděla, nic neviděla, ochromená porážkou, kterou nemohla pochopit. Ještě před pár hodinami jí patřil svět, měla všechno, po čem kdy toužila, a teď neměla nic. Pomalu si uvědomila, že se jí vrátila bolest hlavy.

Předtím si toho nevšimla, protože ji ohlušovala jiná bolest, mučivá trýzeň, která jí rvala nitro. Teď cítila, jak se jí kolem čela stahuje obruč. Přitáhla kolena těsněji k hrudi, jako dítě schoulené v matčině lůně, a snažila se vypudit všechno z hlavy. Byla unavená, strašně unavená. Jediné, co chtěla, bylo sedět tu navěky a nemuset přemýšlet. Pak možná bolest poleví, aspoň na chvíli.

Dovlekla se k posteli, lehla si a zavřela oči.

A pak to ucítila. Závan studeného, páchnoucího vzduchu se k ní blížil, obklíčil ji a hladil. Uslyšela jeho hlas, oslovil ji jménem. Ano, pomyslela si, ano. Pomalu, jako zhypnotizovaná vstala a vyšla z kajuty, následovala hlas, volající v její mysli.

Když Jill odešla z kajuty, byly dvě hodiny ráno a paluby byly pusté. Hleděla dolů na moře, sledovala, jak vlny jemně šplouchají o boky lodi, brázdící vodu, a naslouchala tomu hlasu. Hlava ji teď bolela ještě víc, měla ji jako v pevném, mučivém svěráku. Avšak hlas jí říkal, aby se netrápila, všechno bude v pořádku. Podívej se dolů, přikázal jí.

Jill se podívala dolů na vodu a uviděla, že tam něco plave. Tobyho obličej se usmíval, modré oči utopence se dívaly vzhůru na ni. Zvedl se ledový vánek a jemně ji postrkoval k zábradlí.

„Musela jsem to udělat, Toby,“ šeptala. „Přece to chápeš, ne?“

Hlava ve vodě přikyvovala, pohupovala se, zvala ji k sobě. Vítr byl studenější a Jill se začala třást. Neboj se, říkal jí hlas. Voda je hluboká a teplá. ... Budeš tady se mnou. ... Navždy. Pojď, Jill.

Na chvíli stiskla víčka, ale když oči otevřela, usmívající se obličej tam byl stále, držel krok s lodí, zmražené údy se houpaly ve vodě. Pojď ke mně, říkal hlas.

Naklonila se, aby Tobymu vysvětlila, že ji musí nechat na pokoji, a ledový vítr se do ní opřel a najednou vířila sametově hebkým nočním vzduchem, kroužila prostorem.

Tobyho obličej se blížil, přicházel jí naproti, a ona cítila, jak ji ochromené paže objímají a drží. Byli spolu, navždy spolu.

A pak už byl jen jemný noční vzduch a nekonečné moře.

A hvězdy nad ním, v nichž to všechno bylo psáno.

Poděkování

Rád bych vyjádřil uznání za velkorysou pomoc filmovým a televizním producentům, mezi něž patří:

Seymour Berns, Larry Gelbart, Bert Granet, Harvey

Orkin, Marty Rackin, David Swift, Robert Weitman.

O své vzpomínky a zkušenosti se se mnou podělili:

Marty Allen, Milton Berle, Red Buttons, George Burns,

Jack Carter, Buddy Hackett, Groucho Marx a Jan Murray.

Jsem jim za to hluboce vděčný.

Městská knihovna Šumperk

SIDNEY SHELDON

CIZINEC V zrcadle

Z anglického originálu A Stranger in the Mirror přeložila Kateřina Brabcová.

Obálka Michal Houba.

Grafická úprava Jarmila Sojková.

Vydal Knižní klub, k. s., Praha, ve spolupráci s nakladatelstvím OSNA, a. s., Ostrava a Alpress, spol. s r. o.,
Frýdek-Místek v edici Klokan jako svou 169. publikaci v roce 1994.

Technická redaktorka Jana Maryšková.

Počet stran 248.

Sazba a tisk Moravská tiskárna Olomouc, spol. s r. o.

Vazba Polygrafia Sadská.

Vydání první.